

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ПЕТА СЕДНИЦА
ПРВОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА
Пети дан рада
20. мај 2019. године

(Седница је почела у 10.10 часова. Председава Маја Гојковић, председник Народне скупштине.)

*
* *

ПРЕДСЕДНИК: Поштоване даме и господо народни посланици, настављамо рад Пете седнице Првог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у овој години.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика констатујем да седници присуствује 81 народни посланик.

Ради утврђивања броја посланика присутних у сали, молим да убаците своје картице у посланичке јединице електронског система за гласање.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да је у сали присутно 89 народних посланика и да имамо услове за рад.

Обавештавам вас да су спречени да седници присуствују посланици – нико није испунио посланичку дужност.

Настављамо рад.

Прелазимо на 3. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О СПРЕЧАВАЊУ КОРУПЦИЈЕ (наставак претреса у појединостима).

Сагласно члану 90. став 1. Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да је данас са нама министар правде Нела Кубуровић и њени сарадници у Министарству.

На члан 20. амандман је поднела посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има Јелена Жарић Ковачевић.

Изволите.

ЈЕЛЕНА ЖАРИЋ КОВАЧЕВИЋ: Хвала вам, председнице.

Користићу време посланичке групе.

Пре свега, слажем се са мишљењем Владе да амандман треба одбити из разлога нецелисходности и због тога што би усвајање оваквог предлога довело у питање ефикасност Већа Агенције као другостепеног органа у овом конкретном случају.

Говорили смо већ доста о поступању Агенције за борбу против корупције. Можемо да видимо да се нормама које се налазе у овој глави Предлога закона заправо проширују надлежности Агенције и детаљније уређују питања која су била нејасна у примени важећег Закона о Агенцији за борбу против корупције. Управо проширивање надлежности Агенције довешће до анализе конкретних случајева и у том смислу добра ће бити размена информација са Министарством.

Када већ говоримо о томе колико су практични примери важни, увек можемо да се сетимо бројних примера странке којој припада предлагач амандмана, а који се нису десили у тако давној прошлости. Ту има толико примера да бисмо тешко могли да нађемо једног истакнутог функционера ДС-а који није био умешан у неку корупционашку аферу; од Ђиласа, који је био градоначелник Београда када се ређала афера за афером, а епилог је дуг који је остављен престоници од преко милијарду евра. Имамо аферу „Бус плус“, аферу у вези реконструкције Булевара краља Александра, аферу око набавке и уградње подземних контејнера, аферу „Пазл град“, аферу око набавке шпанских трамваја, аферу око Моста на Ади итд., итд. Све су то тековине Демократске странке.

Сетимо се само Кениних афера у Смедеревској Паланци, када је последица његове власти био опустошен град, опљачкан буџет, остављени вишемилионски дугови, губици и минуси. Сетимо се Шапићевих афера, Јеремићевих афера. Кад смо код Вука Јеремића, он још увек није дао објашњење у које сврхе је добио силне милионе од Патрика Хоа, који је недавно и осуђен у Америци. О Пајтићевим и Шутановчевим аферама би вероватно књига једна могла да се напише.

Грађани Србије нису заборавили ни Живковићеве афере, о чему је и колега Ристичевић довољно говорио. Сетимо се Дулића, који је и осуђен за злоупотребе службеног положаја. Само акција „Очистимо Србију“ очистила је буџет Републике Србије за преко 25 милиона евра. Имамо примере и актуелних властодржаца из Демократске странке, Пауновића у Параћину и Зеленовића у Шапцу, који су свакодневно у жижи јавности због бројних афера у та два града.

Дакле, ако сумирамо, доћи ћемо до закључка да је скоро свако ко је чинио или сада чини руководство Демократске странке директни учесник афера које су имале за циљ лично богаћење, док су грађани Србије истовремено сиромашили. У сваком случају, Агенција за борбу против корупције ће убудуће морати да се позабави оваквим питањима.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Милија Милетић.

МИЛИЈА МИЛЕТИЋ: По амандману.

Ја мислим да овај амандман, нормално, треба одбацити, јер закон који сада доносимо, то је закон којим желимо да дамо већи акценат на борбу против корупције, да се корупција, што се каже, сузбије у корену.

Ја говорим о корупцији која се тиче пољопривреде. Сведоци смо у периоду уназад седам, осам, девет година шта се све дешавало, да су донесени одређени закони и подзаконска акта, сходно томе да се неко обогати и да неко нешто уради.

Сада овим законом стварамо велику могућност да се заштитимо од корупције, а држава Србија, на челу са нашим председником Србије, ради на томе да нико није заштићен чланском картом неке странке.

Због тога ја ћу подржати, нормално, ове законе, а овај амандман тражим да се одбаци.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 20. амандман су заједно поднели посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Реч има Александар Марковић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Захваљујем, председавајућа.

Уважена министарка, даме и господо народни посланици, поздрављам и ове голубаре у парку испред Председништва који нису данас са нама.

Више ствари је проблематично када је реч о овом амандману. Између осталог, и сам назив посланичке групе која је подносилац овог амандмана. Наиме, овде пише – Социјалдемократска странка. То је ваљда ова Тадићева странка, а ми смо имали прилику да чујемо јуче у вестима једну трагикомичну ситуацију, а то је да је дошло до некаквог уједињавања или обједињавања Демократске странке.

Ако је веровати медијима, ови посланици који су поднели овај амандман, односно већина њих, од јуче је у том, рекао бих, унапред пропалом пројекту, поново у Демократској странци. Сада ја питам – како да гласам за њихов амандман када је он погрешно потписан? Дакле, овде имамо класичан пример лажног представљања и морамо то да разјаснимо, јер можемо доћи у ситуацију да приликом расправе и о наредним амандманима имамо погрешно потписане посланике.

Сад би ствар била донекле ублажена када би се представници, односно предлагачи амандмана појавили на овој седници, али они имају паметнија посла, треба нахранити те голубове у парку испред

Председништва или се баве сада овим уједињавањем тог унапред пропалог пројекта обнове те Демократске странке.

Зашто кажем – унапред пропали пројекат? Па, да су они могли заједно да функционишу, не би ни сви они напустили својевремено Демократску странку, да су могли заједно. Сетимо се само шта су својевремено говорили једни о другима. Сетите се шта је све Борис Тадић говорио о тој Демократској странци када је напустио. Борис Тадић каже – одлуку сам донео управо због тога што се у политички блок Демократске странке враћају људи који су донели епитет аферашке и корупционашке странке. И сад тај Борис Тадић се враћа у ту аферашку и корупционашку странку. Узгред буди речено, кад је он тако нешто изјавио, Шутановац је на то прокоментарисао – путуј, игумане.

Тадић је, образлажући одлуку да изађе из Демократске странке, навео да се странка годинама суочава са синтагмом о „жутим лоповима“ која постоји у јавности, а да су за такав терет заслужне афере и погрешне приватизације. Ово све Тадић говори о Демократској странци, својевремено.

Председник Демократске странке каже: „Направили би од партије акционарско друштво. Тачно сам знао ко ће кренути против мене. Мој тим је изненађење, нема места за старе“. Очигледно има места за старе.

Овде сад Тадић говори о тајкунима – пре мене они су финансирали Демократску странку, и то је јасно, и то вам кажем, и то је уосталом било јасно неким од мојих претходника, и сарадње њихове са неким од тајкуна. Тадић каже – Драган Ђилас, бивши председник ДС-а, заједно са тајкуном Мирославом Мишковићем био је сувласник листа „Прес“; признао је лидер Борис Тадић. Затим Тадић каже – Мишковић би преко Демократске странке да уђе у политику итд., итд.

Зашто све ово износим? Они који су годинама све најгоре говорили једни о другима данас глуме некакво уједињавање, мада суштинске разлике између њих никада није ни било. Дакле, никада није било разлике ни између Демократске странке, нити оне Зеленовићеве или Петровићеве странке, нити Тадићеве странке. Али они који су били у стању да сав прљав веш, који је, узгред буди речено, потпуна истина, износе у јавност, да све најгоре говоре једни о другима, данас глуме некакво уједињавање и глуме неку алтернативу власти. Дакле, ја мислим да је то крајње један лицемеран потез, крајње неморалан потез.

А када је реч о самом амандману, желео бих да кажем да се потпуно слажем са свим оним разлозима које је Влада Републике Србије доставила у мишљењу када је реч о неприхватању овог амандмана. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Милан Љубић.

Изволите.

МИЛАН ЛЈУБИЋ: Захваљујем.

Поштовани председавајући, уважена министарка, поштовани народни посланици, имали смо прилике да слушамо шта су радиле агенције у борби против корупције основане у време власти Демократске странке. Видели смо и колико их је стварно интересовало да се боре против корупције у друштву. Само да подсетим да је то било време највећих афера и малверзација.

Поставља се питање за шта су и коме то агенције служиле, која им је сврха постојања била. А знамо како су бирани и постављани чланови одбора и директори агенције, тако што је директор бирао чланове а одбор је предлагао директора, тако да то говори како су радили. Док су грађани пријављивали сву своју имовину и новчана примања, агенција је служила за исисавање нашег новца. Поставља се питање зашто је Агенција за борбу против корупције била слепа и глува за све криминалне радње и плачке које су се дешавале у том периоду, кога је то она открила и процесуирала, а штитила је многе. Значи, постојали су двоструки стандарди, тако да су народ и држава постајали све сиромашнији, док су појединци енормно увећавали своју имовину. Шта је са оштећеним буџетом који су оставили грађанима Србије или са празним градским касама? Размере плачке су биле велике, а ништа није предузимано, није се реаговало на све те коруптивне радње.

Сада, са овог становишта изгледа да те агенције није требало да постоје. Корупције је било у свим сегментима друштва за време претходне власти. Толико су били успешни у махинацијама и исисавању новца да су, сем народа, и своју „жуту странку“ довели до банкрота. Толико су били алави и бахати да су ојадрили и сопствене чланове, па су чак и из буџета намењеног трудницама и породиљама узимали средства. То је било време њихове власти. Исти они који су остваривали екстрапрофит на туђој муци, градећи притом своје империје.

Због свега наведеног јавила се потреба да се ствари у раду Агенције мењају и потреба да се донесу измене у Закону о спречавању корупције. Нови предлог закона решава проблеме из праксе, те су предложена решења боља.

Битну новину у односу на стари закон представља и проширење надлежности Агенције на спровођење анализа ризика од корупције у раду органа јавне власти. Затим, новина је сачињавање извештаја са препорукама за отклањање тих ризика. Новина у Предлогу закона је то да ће другостепени орган, Веће Агенције, одлучивати о жалбама на одлуке директора којима се изричу мере, изузев одлука запослених у Агенцији, као и проширивањем његове надлежности на заузимање начелних ставова за примену ових закона.

У досадашњем раду Агенције за борбу против корупције није било довољно надзора и контроле. До сада је Одбор Агенције бирао директора, тако да је постојало много пристрасности у одлучивању и уопште у њиховом раду. Нарочито када је Одбор требало да одлучује по жалбама, одлуке које доноси директор, кога је бирао сам одбор, што све указује на необјективни приступ, некритички наклоњен и навијачки рад.

Зато имамо измену Закона. Новина је у промени начина избора директора и чланова Већа, које ће сада бирати Народна скупштина већином гласова. Народна скупштина ће, такође, разрешавати директора и чланове Већа Агенције. Овим ће се другачије доносити одлуке, повећаће се одговорност, правичност и свест о дужности и другачијем начину рада. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 21. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли желите реч?

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, ради се о лицу у државним органима. Да ли је суд државни орган? Јесте. Синоћ сте, многи од вас, гледали емисију, ко је имао живаца, Оље Бећковић. У њој је, госпођо министарко, учествовао и судија Мајић. То је судија који је заједно са Хациомеровићем, другим судијом, ослободио, вероватно за новац, Гњиланску групу, значи групу ОВК злочинаца из Гњилана који су имали тактику убијања неалбанског становништва по систему узимати душу полако. Дакле не да су убијали људе, већ су их убијали тако што су им разбијали лобање, кидали комаде меса, женама су секли дојке и пекли. Дакле то је била тактика албанских терориста, узимање душа лагано.

Не знам да ли је тај судија имао дозволу, а по мени требала му је, председника Апелационог суда да синоћ наступи, али вас ја питам с обзиром да је судство независно, да ли је оно божански независно, да ли је независно од закона. С обзиром да се појавио на суду и сведок-сарадник који је упечатљиво сведочио шта су српским жртвама радили, колико су пливали у крви, како су их пекли, како су их секли у облику крста итд., веома упечатљиво је сведок сведочио, међутим, судија Мајић се дрзнуо да ослободи, попут својих ментора из ДОС-а који су ослободили 2.108 терориста, укључујући и Фљору Бровину, Куртија и браћу Мазреку, а да вас подсетим да је Бровина недавно изнела лажни документ желећи да оптужи Србе за геноцид.

Дакле, ја тврдим да је то коруптивна ствар и да су Албанци купили ту пресуду и права је срамота да судија Мајић још увек буде судија

Апелационог суда, а камоли да наступа у јавности после такве срамне пресуде коју је донео на штету Срба, српског становништва и човечанства уопште. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Марко Атлагић.

Изволите.

МАРКО АТЛАГИЋ: Уважена председнице, ево, кад колега Ристичевић спомиње корупцију у државним органима, да се прикључим.

Изнећу један пример, а то је случај Марка Бастаћа, председника Општине Стари град у Београду. Он је, веровали или не, говорим сад о политичкој корупцији, на листи Демократске странке у Општини Стари град ставио на листу и изабрао сестру његове супруге, супруга његове супруге, свога рођака, мајку његовог кума. Кад су га упитали зашто то ради, изјавио је: „Не видим ништа спорно што они раде са мном, ставио сам их да не би побегли трговином мандатима“.

Поштовани грађани Републике Србије и господо народни посланици, ово је човек који ових дана забрањује да се ради на Тргу републике. Морам да нагласим да је он управо устоличио нову праксу на српској политичкој сцени и нови елемент политичке културе оличен у отвореном стављању сестара, кумова, супруга, рођака, свастика под паролом на листу сузбијања политичке трговине мандатима одборника итд.

Кад смо већ ту, ништа није бољи ни Бојан Пајтић, који је то исто урадио у Војводини. Дакле, њега је оптужио његов страначки колега из Демократске странке. Горан Јешић је рекао: „Пајтић је запошљавао у Извршном већу Војводине тетке, сестре, стрине, свастики, шурњаје и кумове. Од 670 запослених у Извршном већу Војводине, колико је он наследио, Пајтић је повећао, веровали или не, на 2.700.“ Изјава дата 17. 09. господње 2014. године.

Иначе, Бојан Пајтић је лагао да је Српска напредна странка покрала изборе на Косову и Метохији, па је тврдио да је „фантомски гласач рођен пре 144 године и да је најнормалније гласао на изборима 24. априла господње 2016. године и да је власт у Витини на Косову и Метохији покрала изборе тиме што је гласао покојник рођен још 1872. године“.

Поштовани грађани, поштована господо народни посланици, радило се о Сретену Бранковићу. Да би оповргао ову гнусну лаж, Бранковић је запалио, веровали или не, на Васкрс у Београд, после више од 30 година, како би пред камерама и новинарима доказао да није никакав покојник. Цитирам његове речи: „Пајтићу, бруко, слагао си за 100 година. Рођен сам 1.8.1972. године, гласао сам нормално и потписао се у бирачки списак. У матичном броју уместо деветке стављена је грешком осмица, тако је испало да сам 100 година старији.“

Колика је корупција била за време Демократске странке говори и податак да је Оливер Дулић у Фонду за заштиту животне средине ненаменски користио средства за предизборну кампању Демократске странке и за субвенционирање фирми које су увозиле акумулаторе и отпадне гуме да би их рециклирале. То је изјавио чак и господин Динкић 21. и 22. 09. 2014. године у овом високом дому.

Надаље, Дулић је платио плакате и билборде са порукама „Очистимо Србију“ који су коштали више од пола милиона евра, а платио је још 500.000 евра за оглашавање у једном дневном листу. То је изјавио и државни ревизор 2011. године. Израду сајта „Очистимо Србију“ платио је 25.000 евра. Плаћао је чак и издржавање лавића на Палићу.

Да још један податак споменем, а то је председник Општине Смедеревска Паланка а данас народни посланик Демократске странке, Радослава Милојичића Кену, који је познат у народу под надимком Пивопија, којега данас нема у овом високом дому. Он је потрошио на пиво 457.710 динара за 2016. годину. У кафићу „Атријум“ потрошио је за једно вече 110.800 динара на кафу и пиво, а 13.05. господње 2016. године потрошио је на пиво још додатних 139.850 динара.

Поштовани грађани Србије, био је један плакат, графит у Смедеревској Паланци, и још није обрисан, који је посвећен корупцији коју је господин Кена чинио. Он је гласио: „Истина је жива, у Паланку нема пива, остала је само пена, попио га жути Кена; а пиво је било скупо, ем га пио, ем се купо; шта пије кафана, буџет плаћа све, ја сам жути Кена из Глибовац, бре!“ Ето да видите, господо народни посланици и поштовани грађани Србије, шта је радила корупција за време странке бившег режима.

Српска напредна странка се бори против корупције без обзира на страначку боју. Најбољи је доказ хапшење врха руководства Општине Пожега, те Општине Гроцка и Општине Брус. Зато је у праву господин председник Републике Србије, господин Александар Вучић, када је казао: „Српска напредна странка неће дозволити да се претвори у странку криминалаца и отимача народног новца као што је била Демократска странка.“ Или као што је рекао потпредседник Српске напредне странке господин Небојша Стефановић: „Никога неће штитити ни партијска припадност, ни књижица, ни материјални статус, ни положај у друштву“, 12.05.2009. године.

На крају, поштовани грађани Србије, о лидерима који предводе овај савез за другу пљачку Србије нећу да говорим појединачно. О Драгану Ђиласу, познатом по називу у народу Ђики Мафија; о Вуку Јеремићу, у народу званом Вук Потомак; о Јанку Веселиновићу, у народу званом Јанко Станокрадица јер је украо стан Милици Баџи у Обровцу у Улици

Браће Курјаковића бр. 9; о Бошку Обрадовићу, званом Народни Силеџија јер је извршио упаде у десетак државних институција; о Душану Петровићу, званом Дуле Кравоубица, који је за време док је био министар пољопривреде дозволио да се покоље 250.000 крава од укупног фонда 500.000.

О Мариники Тепић, званој Голубица Прелетачица. Она навече легне у једној странци, а ујутру се пробуди у другој странци. У задње три године променила је шест политичких партија. О Милојку Пантићу, у народу званом Лудојко. Та морална громада мртав пијан је возио ауто, изазвао удес на Бранковом мосту и возио у супротном правцу. Поштовани грађани, ухапшен је и одведен у станицу милиције на испирање. За то је оптужио погодите кога. Александра Вучића због тога оптужио. Био сам у праву када сам у овом високом дому рекао да је он, Милојко Пантић, звани Лудојко, испичутура. Да је он испичутура доказао је и овом вожњом.

О Сергеју Трифуновићу, у народу званом Сергеј Пишоје, који је изјавио без стида и без срама да ће пишати по гробу Александра Вучића. О њему је најбоље рекла његова колегиница Биљана Србљановић: „Неопрани, лажљиви Сергеј. Е, то вам је вођа и странке и протеста. Увек подмукли лажов. Увек ми се улизивао, био златна медаља у увлачењу у дупе. Увек лагао, увек смрдео, увек се грабио за новац, оброк, за пиће. Никада се није прао, увек је варао колеге“, господње 2019. године, дана двадесетог, месеца првог.

Глумац Којо је за њих најбоље рекао, завршићу са његовим цитатом, за ове који воде протесте: „Људи полако схватају да су им протест од почетка из прикрајка водили цензусоловци уз помоћ разног полусвета, полуновинара и дела студената који су им веровали“, 10. 05. 2019. године. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 21. амандман је поднела Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.) Хвала.

На члан 21. амандман је поднела посланица Александра Белачић.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА БЕЛАЧИЋ: Непосредно пред долазак на власт 2012. године Српска напредна странка најавила је коначни обрачун са криминалом и корупцијом и тим поводом је у Министарству унутрашњих послова формирана радна група која би се бавила овим питањем. Нажалост, није довољно урађено на овом пољу, нису испитане 24 приватизације које су означене као спорне, а сви ми овде присутни знамо да је било много више од 24 спорне приватизације. У случају поменуте 24 приватизације покренуто је само 11 кривичних поступака за злоупотребу службеног положаја, а само је бизнисмен Драган Ђурић осуђен, и то на годину дана кућног затвора.

Стиче се утисак да је борба против корупције у Србији данас, нажалост, селективна и да одговарају само они који су изгубили везу са владајућим режимом, а да су поштеђени сви они политичари који су били на власти у време спровођења пљачкашке приватизације и који данас несметано уживају у богатству које су стекли на тај начин. Изостале су кривичне пријаве, изостала су суђења и оптужбе против Млађана Динкића, Божидара Ђелића, Јањушевића, Колесара, који данас уживају енормно богатство, што се такође може рећи и за породицу покојног премијера Зорана Ђинђића.

Са једне стране, медији имају прилично некоректан однос о овој теми, па када им понестане материјала извештавају о народним посланицима као субјектима корупције, иако сви знамо да су наше плате овде ограничене фиксним износом, иако сви знамо да неко ко врши само функцију народног посланика не може ни на који начин бити корумпиран. Са друге стране, тајкуни и криминалци из претходног режима још увек нису одговарали за огромну штету коју су нанели Србији и ми се надамо да ће ова власт нешто променити по том питању. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Право на реплику, ако се слажете, госпођо председнице, пошто је поменута СНС.

Једна ствар, речено је да се, изгледа, нешто овде ради селективно, односно да нису предмет интересовања надлежних органа људи који су припадници СНС или нашој странци блиски. А ви буквално из недеље у недељу, али буквално из недеље у недељу можете да пронађете случајеве где људи за које се сумња да су се о закон огрешили, па нек су чланови СНС по сто пута, па нек су функционери по сто пута, одговарају пред грађанима Србије по оним законским правилима по којима и сви други. Дакле, то је данас, у данашњој Србији реалност и то не може да негира нико. Погледајте сами како изгледају извештаји, агенцијске вести из недеље у недељу и видећете да то данас у Србији апсолутно не да није ништа невероватно, него се подразумева да се и на тај начин штити закон и да на тај начин и у том смислу заштићених нема.

Кад се каже да није било никаквих случајева да су људи који су били представници бившег режима, а такође се сматра да су се огрешили о закон, били предмет интересовања надлежних органа, подсећам, овде када устане Бошко Обрадовић па каже – па није никада процесуиран нико, онда мора да се суочи са својим речима које му ми прочитамо, да каже да је више бивших председника општина из њиховог времена, за њиховог вакта доживело правоснажне пресуде. Треба ли да подсетимо онда да је и више министара, бивших министара, такође било и јесте предмет интересовања надлежних органа?

То што неки људи, иначе по правилу врло агресивни људи, дозвољавају себи дрскост да стално изнова понављају да није било оно што јесте или да данас јесте оно што није, не треба никада да утиче на нас који се овим стварима бавимо озбиљно. Ја у том смислу доживљавам и предлагаче амандмана, да подлегнемо њиховим речима, јер ти људи просто не знају за боље.

Ево, кад погледате шта је било а шта није било и како се ти људи понашају, јутрос, дакле док ми расправљамо овде на овој седници о овим стварима о којима расправљамо, ја читам коментаре који стижу са оне стране скупштинских врата, од стране оних који би требало да су овде. Данас им је, изгледа, једна од главних тема шта је имао да каже, можете мислити, Јанко Веселиновић...

(Председник: Време. Хвала. Јавили сте се за реплику.)

Да ли могу да завршим реченицу?

(Председник: Може, наравно.)

Дакле, Јанко Веселиновић каже, и сад покушава да нас убеди да није оно што јесте, да ми нисмо хтели да ставимо Тијанин закон на дневни ред годинама. Годинама. А да подсетим, 2015. године наша скупштинска већина је тада Закон о полицији, Тијанин закон изгласала. Јанко Веселиновић, који је био посланик, гласао није. Данас ми расправљамо о Кривичном законнику, а они који су потписивали петицију, да ли их види неко у сали? Дакле, тој хистерији и том безобразлуку, додаћу, ми не треба да подлегнемо. Ако треба оваквих примера да нађемо, наћи ћемо их безброј. И да знате, обрачунаћемо се са сваким како заслужује, јер то лицемерје то заслужује. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Александра Белачић, реплика.

АЛЕКСАНДРА БЕЛАЧИЋ: Истина је да врло често у медијима можемо прочитати да су председници општина из редова владајућих странака ухапшени и процесуирани због криминалних радњи. Са једне стране, то је добро што нема недодирљивих и што ви хапсите и из својих редова, а са друге стране то је донекле и забрињавајуће, јер сте те људе ви кадрили, ви постављали на функције и, ако се тако често дешава да у вашим редовима има корумпираних, поставља се питање на који начин вршите селекцију кадрова.

Али, без обзира на све то, ја заиста верујем да ниједан председник општине у Србији не може бити у тој мери корумпиран колико су то представници претходног режима. Када сам говорила о томе да је одговорност изостала, мислила сам пре свега на одговорност министара и представника влада, пре свега Зорана Ђинђића а потом и Војислава Коштунице. Стиче се утисак да неки од тих људи, блиски претходном режиму, сада уживају заштиту. Ја не знам због чега је то тако.

Видим да сте ви отворили своја врата и примили многе отпаднике из Демократске странке, неке друге нисте, али они живе прилично мирним животом, трошећи милионе које су стекли на рачун грађана Србије, а нажалост нико их не процесуира за то. Поставља се питање због чега је то тако и да ли ће овај режим нешто променити или ви на те људе рачунате као на будуће финансијере или коалиционе партнере, пре свега мислим и на политичаре из других странака. Конкретно, имали смо случај у кампањи да Вук Јеремић финансира своју кампању енормним новчаним средствима, а чије порекло не може да оправда; папири о свему томе су изашли у јавност, али ми још увек нисмо видели да је против њега покренут кривични поступак. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Сигурно сте онда приметили да Вук Јеремић не може да прође близу СНС, баш као ни Драган Ђилас. Дакле, нас њихови новци, у смислу да ми од њих нешто имамо, апсолутно не занимају, то је свакоме јасно. Вук Јеремић, који је такође имао све најлепше да прича и о СНС и о Александру Вучићу док се надао да ће моћи на неки начин да нам се политички приближи, а када му је речено јасно и јасно стављено до знања – не хвала, ми са таквима немамо ништа, онда је закључио да смо најгори на свету. Довољно је рекао сам о себи оног момента када је представљао Републику Србију. Пазите, био плаћен од стране грађана ове земље, колико, више од осам, осам и по хиљада долара месечно да обавља посао у Уједињеним нацијама, а онда то време искористио да за себе склапа коруптивне аранжмане са којекаким Лозојама, Хоовима и сличним. Дакле, шта је, какав је и од чега је, он је тиме показао.

Исто важи и за Ђиласа, с којим, узгред буди речено, немамо ништа, нити ћемо икад имати ишта, осим да му јасно стављамо до знања да је оно што је урадио Србију до те мере уназадило, девастирало да ћемо ми годинама морати да то исправљамо, али ћемо исправити свакако. И никада, што се нас тиче, неће добити прилику да то ради поново.

Шта је било а шта није било, ми то јакó добро знамо, али ми се не либимо да на то подсећамо. Па кад кажемо, ови што нас данас оптужују да смо ми, можете мислити, криви за било шта везано за Тијанин закон а нису дошли да гласају за тај закон кад је било речи о изменама и допунама Закона о полицији, ти људи да вас погледају у очи не смеју и да положе рачуне не смеју, као што не смеју ни другим грађанима ове земље.

Године 2015, када смо Тијанин закон усвајали, ми из парламентарне већине, није гласало 11 посланика Демократске странке, тадашњих 11 посланика. Није гласао ни Јанко Веселиновић, који нас прозива овог јутра, а био је самостални посланик. А ови што су се сад ујединили са својом

матичном организацијом „жуто предузеће ДС д.о.о.“, Социјалдемократска странка и Заједно за Србију, ни њих није било у сали, четворо посланика њихових.

Зојин закон 2015. године, Демократска странка – деветоро посланика није ушло овде, није картицу убацило, био им је превелики напор да прстом овако притисну тастер и да гласају. Није било ни тих самосталних посланика, али опет ни СДС, ни Заједно за Србију. То су ови Тадић и Зеленовић и остали који су сад опет сви на гомили и који ће вам сви рећи да ми нећемо да лечимо децу, да ми нећемо да штитимо децу од насилника и манијака и понављаће као папагаји све најгоре и најцрње на наш рачун. А када погледате шта је ко делима својим показао, за шта се ко делима својим и својим поступцима zaloжио, увек ће бити одговор исти – њих нигде, јер њих није брига ни за шта, њих занима само да се са нама политички обрачунају ако могу икако, а нас могу само да гледају из оног малог шатора или преко телевизијских екрана како радимо онај посао који је овој земљи неопходан.

Што се нас тиче, та је разлика толико јасна, толико велика да никада неће моћи да је савладају било каквим глупостима, написима преко „Твитера“ или махањем неким њиховим новцима и милионима. Нека их њима, ти милиони ће њима на нос да изађу.

Што се тиче закона, ми смо увек показивали шта нас занима и шта нас мотивише – добро ове земље, добро ових грађана. Човек је сваки подложен искушењима, неки тим искушењима подлегну, али људи који представљају СНС, који имају обавезу да воде рачуна о кредибилитету и странке и лидера Александра Вучића, ту врсту слабости не могу себи да дозволе. То је наша порука свима и то је та разлика, коју грађани јако добро цене. Погледајте, на Косову и Метохији већ колико јуче 95% грађана каже да ту разлику јако добро види и јако добро цени. Они су рекли много боље од било чега што бих могао да додам ја. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 21. амандман су заједно поднели посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Они нису ту. Да ли неко други жели да говори? (Не.)

На члан 22. амандман је поднела Гордана Чомић.

Да ли неко, пошто предлагач није у сали, жели реч?

Реч има Јелена Жарић Ковачевић.

ЈЕЛЕНА ЖАРИЋ КОВАЧЕВИЋ: Хвала вам, председавајућа.

Такође од времена посланичке групе.

У амандману се каже да члана Већа Агенције бира Народна скупштина већином гласова свих народних посланика итд. Овај амандман је Влада Србије одбила. Ја се слажем са мишљењем да амандман треба

одбити, јер министар је тај који предлаже кандидате за чланове Већа Агенције а Народна скупштина је ту да јој управо Агенција за борбу против корупције подноси извештај о раду.

Мислим да је од посебног значаја и решење којим се оснажује улога Агенције у законодавном процесу. Директор и запослени ће моћи да употребе искуства која су стекли у практичној примени овог закона и на тај начин ће моћи да утичу бар на нека будућа решења, да та будућа законска решења буду боља. Дакле, кроз подношење иницијатива за измену прописа Агенција ће утицати на то како ће изгледати одредбе закона.

Осим тога, Агенција ће давати мишљење на нацрте закона из области које су ризичне за настанак корупције. Те измене су у реду и то није спорно, али сматрам да је и на основу важећег Закона о Агенцији за борбу против корупције Агенција могла, или чак морала, да детаљније узме у разматрање коруптивне радње о којима се и у јавности говорило. На пример, да ли је било корупције када су Двери финансиране из разних државних институција и предузећа? Познато је да је годинама Бошко Обрадовић добијао новац од „Колубаре“, и то у годинама када је „Колубара“ бележила страховите губитке. Да ли је било корупције када су Двери добијале донације од разних министарстава? Да ли су постојали коруптивни елементи у поступцима Бошка Обрадовића када је из сопственог Покрета извлачио новац који је добијен за кампању 2016. године? Очекивано је да Агенција провери да ли су овакви људи пријављивали своју имовину или су са намером сакрили те податке јер им се имовина увећала на проблематичан начин.

Оно што ће у наредном периоду бити задатак Агенције јесте таква примена закона да за резултат имамо мање оваквих случајева, да нико више не сме да користи своју функцију или свој положај који ће злоупотребити и увећавати личну имовину. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Министар Нела Кубуровић.

Изволите.

НЕЛА КУБУРОВИЋ: Захваљујем, уважена председнице.

Народни посланици, ево већ пети дан расправљамо о врло битним законима, а они који су подносили амандмане, гле чуда, управо на закон о спречавању корупције, данас нису ту. Ја сам веровала да ће после викенда можда да промене одлуку па да управо оно што су поднели у писаном облику и пред јавности представе и кажу зашто се буне против новог закона о спречавању корупције и зашто се буне против повећавања надлежности Агенције, зашто се боре против једног транспарентног поступка избора и директора и чланова Већа, јер када погледате све

њихове амандмане, готово да предлажу или брисање чланова предложеног закона или предлажу враћање на старе одредбе. То управо показује да код њих не постоји ни спремност да учествују у расправи, не постоји спремност да учествују у темама које су од изузетног значаја за грађане, а свакако питање борбе против корупције једно је од питања које грађане највише погађа и, кад год се спроводи нека анкета, то је нешто што грађани истичу као горући проблем. И зато је Влада Републике Србије као један од својих приоритета у раду и ставила борбу против корупције, не само доношењем стратешких докумената у протеклих неколико година, већ управо реализацијом тих стратешких докумената и њиховом имплементацијом и ефикасном применом у пракси, која већ даје и те како добре резултате.

Подсетићу вас да је управо Влада на челу са Александром Вучићем донела Закон о заштити узбуњивача, један од коруптивних механизма борбе; закон за који је Србија похваљена, не само у региону већ у целој Европи, где је наш модел представљен као модел на који треба да се угледају остале земље, и тај закон није остао само мртво слово на папиру – за готово четири године примене овог закона судови су били у прилици да расправљају у преко 500 случајева и готово 500 случајева је и решено на основу пријаве од стране узбуњивача.

Други битан антикоруптивни закон, који почиње да се примењује за свега неколико месеци, а пре свега у највећем делу односи се и на вас посланике, јесте Закон о лобирању. То је управо закон који треба да покаже ко то утиче на нас када предлажемо одговарајуће акте, који треба да буду од значаја за све грађане, и намеће додатну обавезу за све функционере, а у највећем делу за народне посланике. И оно што је битно, да се нисмо само бавили превенцијом, бавили смо се и репресијом, и оно што је дало резултате је свакако Закон о надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала и корупције, који је почео да се примењује 1. марта прошле године.

За свега годину дана имамо више од 500 правноснажно осуђених лица, пре свега због злоупотребе службеног положаја. Такви резултати готово да нису постигнути у претходних неколико година. Када саберете све године појединачно, не можете наћи цифру од 500 правноснажно осуђених лица. И не само захваљујући раду посебних одељења за корупцију, где су и судови и тужилаштво показали спремност да се боре са корупцијом, већ и добри резултати Тужилаштва за организовани криминал. И даћу вам само неке податке за 2018–2019. годину, где се пред Тужилаштвом за организовани криминал воде поступци против директора Етнографског музеја, против судије Основног суда у Лазаревцу, где је подигнута оптужница прошле године, а две године пре тога имали смо и

подизање оптужнице против председника судова и против још неколико судија и правноснажно окончане поступке против судија, затим против директора Управе за аграрна плаћања, против директора Више пословне школе. Да ли је то борба са високом корупцијом? Ја бих рекла да јесте.

Када говоримо о поступцима против бивших министара, против лица која су била на власти пре више од седам, осам и девет година, свакако јесте питање и за суд и за тужилаштво – зашто ти поступци трају дуго? Нико од нас не би волео да дођемо у ситуацију да се након деценијског суђења, као што се дешавало, поступак обустави зато што нема довољно доказа или зато што је поступак застарео па да грађани Републике Србије опет плаћају и милионске одштете за службене одбране.

Али оно што је битно је да се и Српска напредна странка бори против корупције. То управо показујемо неселективним приступањем и борбом. Један од таквих примера је и поступак који је покренут против председника општине у Пожеги. Имате случај и спровођења одговарајућих процесних радњи против председника општине Бела Паланка и злоупотреба, могућих злоупотреба које постоје од стране чланова његове породице. То се све дешава у последњих неколико месеци.

Оно што је битно, ова влада и даље ставља борбу против корупције као један од приоритетних циљева и свакако све оно што смо предузимали у претходних неколико година, а то је развој е-управе, која омогућава један транспарентан поступак у државним органима и која спречава било које коруптивне радње од стране запослених. Такав пример је увођење е-шалтера за промет непокретности, где више немате могућност да вас било ко уцењује да ли ћете укњижити своје право својине на непокретности или не. То мора бити завршено у року од три дана и то јесте можда један од разлога зашто смо имали побуну у појединим катастарским заводима, зато што је увођењем е-шалтера оваква коруптивна делатност онемогућена, а сви знамо да је тога било у претходном периоду, да је било и неколико кривичних поступака који су се завршавали осуђујућим пресудама.

Да свако у оквиру свог министарства предузима одговарајуће мере како би се избегла коруптивна делатност је свакако тачно, и даћу вам само један пример Министарства правде. Када је реч о средствима која се прикупљају из опортунитета, до пре само неколико година јавни тужилац је био тај који је, када се закључи опортунитет, одлучивао где ће се та средства трошити, и нико од нас, па ни грађани свакако нису знали где та средства одлазе. Било је и злоупотреба од стране самих јавних тужилаца, због чега су се покретали поступци јер су управо за своје приватне сврхе одређивали опортунитет. Данас то више није могуће. Сва средства се уплаћују на један рачун, буџет Републике Србије, а Министарство правде почетком године спроводи конкурс који је јаван, транспарентан и

расподељује средства у хуманитарне и културне сврхе. И управо је у току један такав поступак где ће преко 470 милиона, који су прикупљени од средстава опортунитета, бити додељено различитим корисницима. Ове године је било преко 1.300 пријава.

Ово су само примери онога што смо радили у претходном периоду, али свакако борба против корупције је нешто на чему треба да инсистирамо и даље, јер само борба против корупције говори да је и друштво оздравило и да имамо и јачу економију, што је свакако један од предуслова. Резултати показују да борба постоји. Резултати показују да имамо правноснажно осуђена лица. Резултати показују да смо у последњих годину дана постигли више него у претходних неколико година. Резултати показују да нема заштићених. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Хвала.

На члан 22. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Реч има Маја Гојковић.

Изволите, госпођо Гојковић.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Хвала лепо.

Јавила сам се и као председник Парламента и као посланик да вам скренем пажњу на то да су данас на овај предлог закона амандмане поднели само посланици који јавно тврде да бојкотују рад Парламента, односно да бојкотују наше пленарне седнице.

Изволите?

(Народни посланик Немања Шаровић додацује.)

Ја бих молила колегу Немању Шаровића да не прекида некога ко говори и да сачека да изговори све што је имао да каже па онда да протестује или не протестује, у складу са одредбама Пословника.

И заиста је битно да данас скренемо пажњу јавности на то да посланици у ствари Демократске странке, Социјалдемократске странке и остали који су се од јуче удружили опет у једну јединствену Демократску странку, а притом су заборавили да укину делове те уједињене странке и да изаберу коначно једног председника па да знамо адресу са којом политички дискутујемо, да они у ствари и у суштини уопште не бојкотују рад Парламента, да посланици опозиције учествују у раду одбора. Једном одбору председавам ја, то је Одбор за заштиту животне средине, као и по службеној дужности, што по Пословнику морам да председавам, и то ми је и част, Одбору за права детета. Посланици опозиције који тврде да бојкотују долазе на те седнице, учествују, дискутују, и дешава се нешто веома чудно, траже да дам оставку овде као председавајући, а изгледа да одлично радим посао као председник два важна одбора.

Такође, ови који подносе данас амандмане а не желе у ствари, и показују у ствари колико су им битни ти амандмани, да дођу овде па да бране те амандмане и убеди нас да можда имају и добру намеру да побољшају одредбе закона, учествују у раду свих парламентарних делегација при међународним парламентарним организацијама где је српски парламент пуноправни члан или посматрач. Тако да сам ја шеф Делегације у Интерпарламентарној унији и, наравно, врло радо путују са мном, дебатују, примају задатке од мене, одрађују их на овај или онај начин. Посланице Санда Рашковић Ивић и Александра Јерков чак су се примиле и функција да тамо буду председнице одбора или известиоци у име Делегације Народне скупштине Републике Србије. А чланови тих делегација су постали захваљујући гласовима посланика владајуће већине. Иначе они никад не би могли да буду чланови делегација, јер за сваку одлуку вам овде треба више од 126 гласова.

Према томе, то је једна велика политичка фарса и пословнички не можемо да пређемо преко амандмана које подноси неко ко их напише, преда на писарници и онда га мрзи да дође овде да их брани. Али у складу са уопште тенденцијом да једног дана приступимо и изменама Пословника, треба размислити о томе да амандмане које неко уложи, напише их и заузима тиме и време и простор колегама које би се посветиле неким другим пословима и правим амандманима, значи онај ко не присуствује седници и не брани те амандмане, да их ми уопште и не разматрамо, јер то је... Ја не знам шта то значи поднети амандман док грађанима Србије месецима говориш да ти бојкотујеш рад Парламента. Па не бојкотујеш рад Парламента, ти учествујеш врло, врло активно, само те, ево, нешто нема ових дана овде на послу.

Тако да предлажем да овај амандман одбијемо јер овде предлагача немамо. То би било исто као када бисмо овде добили предлог закона неког а министри не би долазили јер, ето, имају нека друга посла, па онда ми морамо сами са собом, ваљда, да справљамо. Предлагача нема, предлажем да их не разматрамо. И, наравно, нећемо гласати за фиктивне амандмане који су поднети на предлоге закона. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, госпођо Гојковић.

На члан 23. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 23. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 23. амандман је поднео народни посланик Немања Шаровић.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Даме и господо народни посланици, ја сам у име СРС поднео амандман који се можда некоем неуким може учинити да није превише битан, али ово су суштински амандмани којима се у ствари штити целокупан уставни поредак Републике Србије.

Ја ћу вас подсетити на чињеницу да је систем власти у Србији заснован на принципу поделе на законодавну, судску и извршну власт. Међутим, прављењем Правосудне академије и давањем широких овлашћења Правосудној академији ви нарушавате тај баланс, проглашавате да је Правосудна академија некакав независни орган и нарушавате могућност да те три Уставом предвиђене и прописане гране власти утичу и контролишу једна другу како ниједна не би преузимала функције које не сме да има.

Овде се ради о избору члана Већа Агенције за спречавање корупције и, уместо да то чини Народна скупштина, ви практично ту надлежност преносите Правосудној академији. Ја знам да ћете ви рећи да у складу са законом то ради Народна скупштина, али не може бирати Народна скупштина ако конкурс претходно спроводи Правосудна академија, па онда министар надлежан за послове правосуђа предлаже кандидате Народној скупштини, а Народна скупштина онда има могућност само да изабере међу кандидатима који су јој понуђени. Ту онда нема никакве слободе избора. То је понижавајуће за Народну скупштину и то практично значи да овде седе људи који су малоумни, који су малолетни, који немају довољно мудрости, знања и искуства да они обаве тај посао избора, већ то претходно чини неко за њих, а онда формално Народна скупштина проглашава који ће то кандидати бити.

(Председавајући: Хвала.)

Ево, завршавам. Онда би поштеније било да сте целокупан тај посао избора изместили из Народне скупштине, јер не може Народна скупштина преузимати одговорност за оно што су други урадили јер ни на који начин не може утицати на то који ће то кандидати овде стићи.

Посебно шта је битно, још једна реченица, ви кажете да се овде у другом делу теста оцењује професионални интегритет кандидата. Ја бих заиста желео да чујем који је то тест и како ће изгледати тај тест за оцену професионалног интегритета кандидата. Оцена је само „прошао“ или „није прошао“ и коме чланови Правосудне академије не дају штампил да је прошао оцену професионалног интегритета, он никада као кандидат неће моћи да се појави пред народним посланицима, који, подсећам, имају и носе суверенитет који су на њих пренели грађани Србије, а не на чланове било какве правосудне академије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Шаровићу.

Реч има министар Нела Кубуровић.

НЕЛА КУБУРОВИЋ: Захваљујем.

Овде смо чули да је понижавајуће да Народна скупштина одлучује на основу предлога који достави овлашћени предлагач. Да ли је онда понижавајуће и да Народна скупштина одлучује о избору судија, тужилаца, председника судова, заменика јавних тужилаца када тај предлог достави Високи савет судства или Државно веће тужилаца? Тако да...

Ја сам вас пажљиво саслушала, па молим да не додајете док ја говорим. Надам се да толико можете да ме испоштујете.

Када је реч о поступку избора и директора Агенције и чланова Већа, треба имати у виду како данас изгледа та процедура. Народна скупштина је апсолутно искључена из поступка избора директора. Бира чланове Већа на основу предлога које јој достави Врховни касациони суд, апсолутно не знамо на основу којих критеријума и како, да ли Врховни касациони суд треба да бира судију или то може бити било који кандидат. Затим, Адвокатска комора Србије такође може да вам достави предлог кандидата, не знамо да ли мора бити из реда адвоката или може бити неко други, а да не говорим о томе да Адвокатска комора Србије већ више година не врши своју функцију и не доставља предлоге ни за члана Одбора Агенције за борбу против корупције, а не доставља ни чланове, рецимо, за Високи савет судства и Државно веће тужилаца.

Суштина коју ће имати Правосудна академија... Неће ту никакви чланови Правосудне академије да врше тестирање, већ ће Управни одбор да бира комисију која ће да спроводи тестирање. У Управном одбору Правосудне академије већину чине судије и тужиоци. Управо су то судије и тужиоци највиших правосудних инстанци, односно републичких органа. Верујем да имају сасвим довољно и ауторитета и кредибилитета да одреде ко ће бити чланови комисије који ће да спроведу тестирање где ће да се провери стручност кандидата. Од оног броја кандидата који освоји најмање 80 бодова министар правде апсолутно не доставља предлог, него Народној скупштини доставља листу. Ту може бити један кандидат, може бити 15, може бити 20, могу бити сви кандидати који су се пријавили на конкурс и да су прошли овај цензус, а Народна скупштина ће бити управо та која ће да изабере најбоље.

Зашто смо одустали од тога да одбор Народне скупштине спроводи конкурс и предлаже кандидате? Управо да бисмо избегли могућност сваког сукоба интереса, јер онда стављате одбор у положај предлагача, стављате одбор у положај жалбене комисије и иста лица која су чланови одбора о истим кандидатима треба да гласају минимум три пута.

Сматрамо да се на овај начин уводи најтранспарентнији и најобјективнији поступак и драго ми је што ће, коначно, Народна скупштина бити та која ће имати прилике да бира, не само чланове Већа

већ ће моћи да бира и директора, да немамо апсурдне ситуације као сада, да чланови одбора бирају директора а након тога треба објективно и непристрасно да одлучују о жалбама на одлуке које тај исти директор доноси. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, госпођо Кубуровић.

Да ли желите право на реплику?

Реплика, Немања Шаровић.

Изволите, колега Шаровићу.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Госпођо Кубуровић, моја критика је била веома добронамерна и то што актуелно решење није добро, како и ви кажете, ми смо то говорили још када је тај закон доношен и критиковали га жестоко у Народној скупштини Републике Србије, то није оправдање да и закон који сада доносимо не буде добар.

Ја сам у својој дискусији кренуо од тога и подсетио вас да је, у складу са Уставом, систем власти у Републици Србији заснован на подели на три гране власти – извршну, законодавну и судску. Ви веома добро знате да у правној теорији постоји принцип који се назива *checks and balances*, да те три гране власти међусобно контролишу једна другу, проверавају и контролишу, и могу да утичу једна на другу, као што Народна скупштина треба да бира и разрешава судије, као што судије могу судити народним посланицима или било ком грађанину итд. То је оно што је суштина.

Ви сте рекли још једну ствар. Рекли сте како не предлаже министар кандидате. Управо је то став 1. наредног члана 24. Каже – министар за послове правосуђа предлаже кандидате Народној скупштини. То је следећи члан. Наравно да предлаже, а Народна скупштина само бира међу тим кандидатима. Чак може да се деси ситуација да нема довољног броја кандидата. Па која је то онда могућност избора? Ту избора нема. Неко је обавио претходни посао, неко је од укупног броја кандидата који се пријављују рекао који предлози могу да дођу пред Народну скупштину и ограничио на тај начин могућност Народне скупштине да бира. Нема избора ако је неко пре нас изабрао па рекао – е, међу овима можете да бирате.

И нисте ништа рекли о том тесту за професионални интегритет. Пазите, то су категорије које је јако тешко процењивати. На основу чега?

(Председавајући: Хвала.)

Ево, завршавам. То су ствари са којима се мора бити веома пажљив. Ја све време овде говорим принципијелно. Није овде сад питање о кандидатима да ли ће бити овај или онај, него се морати принципијелно поставити систем тако да функционише и за време ове и сваке наредне власти. Наш проблем је што свака власт доноси законе практично само за

свој мандат, па онда наредна која долази критикује претходну и доноси нови закон и Скупштина константно расправља, изнова и изнова, о једном те истом закону и по ко зна колико пута уређујемо једну област уместо да једанпут, када је уредимо и заокружимо, то буде крај.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Шаровићу.

На члан 24. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Реч има Студенка Ковачевић.

Изволите.

СТУДЕНКА КОВАЧЕВИЋ: Захваљујем, уважени председавајући.

Даме и господо народни посланици, поштовани грађани, поштована госпођо Кубуровић, када се прочита Предлог закона о спречавању корупције, апсолутно је јасна намера предлагача закона, тј. Владе Републике Србије, да максимално сузбије сваки вид корупције и да нема заштићених. Јавни функционери су и досада морали да пријављују Агенцији своју имовину, имовину својих супружника итд., што смо и чинили, и ту не видим никакав проблем.

Даље, овим законом прошириће се надлежност Агенције, јача њена независност, у смислу да ће Агенција имати право увида у банкарске рачуне јавних функционера и да за то није потребна сагласност. И то је у реду, али овим се законом уводи могућност да Агенција може да поступа и по анонимним пријавама. Постоји бојазан да може доћи до великих злоупотреба ове могућности и да многи функционери могу бити изложени непотребном притиску и шиканирању, зато што свако коме нису симпатични може анонимно да пријави да постоји коруптивна радња. Не знам да ли је то уочено као могући проблем у имплементацији закона, али у сваком случају хтела сам да скренем пажњу на могућу злоупотребу и да замолим да Агенција у тим случајевима поступи максимално професионално. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Ковачевић.

Реч има доц. др Михаило Јокић.

Изволите, др Јокићу.

МИХАИЛО ЈОКИЋ: Предложио бих да уопште не говоримо о оним амандманима где предлагачи нису присутни. Мислим да смо о томе већ говорили. Немојмо да отварамо уопште расправу о таквим амандманима.

С друге стране, све време уместо речи „борба“ треба употребљавати реч „спречавање“, јер то је први квалитет који доноси овај закон.

Трећа ствар, кад буду предложени кандидати, Скупштина не мора да изабере никог. Значи, да цео поступак врати. Према томе, није Скупштина овим начином, овим избором доведена пред свршени чин.

Нова ствар, за спречавање корупције битни су закони. Закони се не смеју тумачити, закони се морају примењивати. Ја сам предложио у прошлој дискусији да се Закон о извршењу и обезбеђењу мења и то је добро, ви сте рекли... Ја бих указао на још један закон, то је Закон о јавним набавкама. Он мора бити више контролисан. Чак мислим да он мора бити мењан да бисмо испунили своју обавезу и спречавали корупцију. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, докторе Јокићу.

На члан 24. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

Амандман којим се после члана 24. додају назив изнад члана и члан 24а поднела је народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 25. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Изволите, господине Ристичевићу.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, синоћни наступ судије Мајића ме је мало потресао с обзиром да је ослободио 11 доказаних, доказаних по сведоку-сараднику, албанских терориста који су најсвирепије злочине учинили у Гњилану над српским становништвом, па ако нешто искочим, да имате разумевања.

Госпођа Чомић није тренутно овде. То је жена која се залаже за демократију, за слободу говора, за размену мишљења, али на парче. Кад нареди Ђилас, госпође Чомић нема, иако наводно није задовољна Пословником Народне скупштине и процедуром у Народној скупштини. То је пример корупције. Не знам чиме је Ђилас корумпирао Гордану Чомић, али ње нема. Колико ја знам, господине председавајући, госпођа Чомић је тако радо примењивала казнене одредбе Пословника. То господа из опозиције, са моје десне стране, врло добро знају. То и господин Мартиновић зна, колико је радо госпођа Чомић примењивала Пословник који регулише процедуру у Народној скупштини, а сада, по наређењу Ђиласа, та велика демократска громада, како су је све називали тамо у Пећинцима...

Одједном по налогу једног човека ви бојкотујете рад Народне скупштине који се одвија по вашем Пословнику. То показује да Гордана Чомић у суштини није демократа, него да је само привидно за демократију, али ако Ђилас каже, Ђилас је пречи од сваке демократије, од сваке размене мишљења, пречи од слободе говора, пречи од слободе медија. Ђилас је за њих божанство. Према томе, ја позивам Гордану Чомић да дође и да негира ово што ја кажем.

Што се тиче овог мандата, сви се сећате господина Шабића. Он је добио, заједно са Сашом Јанковићем, 80.000 фунти од Британске амбасаде

да изради Закон о узбуњивачима, који је Влада већ била израдила као предлог и ми смо то усвојили у овој Народној скупштини. Радило се о делу који се односи на борбу против корупције, где су узбуњивачи врло битни. Значи, за ништа су добили 80.000 фунти и од тог тренутка почиње њихова борба против Владе Републике Србије и владајуће коалиције.

Та морална громада Шабић и дан-данас управља повереништвом, зато што су повереник и сва та регулаторна тела, причаћу у наставку, од РЕМ-а, у ствари другопозивци, резервни састав Демократске странке, то је такозвана четврта грана власти, и мандат Шабића, који се тамо нешто пијан ваља итд., глуми неку повреду, два пута је продужаван, на моју жалост, и то је човек који нама подноси разновразне пријаве све до дана данашњег, а видели сте његову моралну квалификацију и моралну вредност када је покушао да фингира напад на себе и да нас прикаже као насилнике. Е, тај човек је добио 80.000 фунти од Британске амбасаде, која много воли Србе тако што је хтела да нас прогласи геноцидним, и од тог тренутка господин Шабић и господин Саша Јанковић су у служби Британске амбасаде против своје државе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, господине Ристичевићу.

Реч има др Александар Мартиновић.

Изволите, др Мартиновићу.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Захваљујем се, господине Маринковићу.

Желим да кажем по амандману неколико реченица. Ми се суочавамо са једном појавом која је, ја мислим, незабележена у цивилизованом и демократском свету. Из једног дела српског правосуђа стално долазе критике како народни посланици, а поготово извршна власт, а поготово министарка правде, врше некакав притисак на правосуђе. Ми смо много пута доказали да то није тачно. Више пута смо позивали и те судије који се жале на те притиске и разновразне невладине организације да нам кажу, експлицитно да нам кажу који су то народни посланици, који су то министри, који су то политичари који врше притисак на правосуђе да судија у одговарајућем предмету донесе одређену пресуду. Нису успели да наведу ни једно једино име.

Ми се сада суочавамо са једном потпуно обрнутом ситуацијом. Овде је један судија, кога је споменуо господин Ристичевић, судија Мајић, судија Апелационог суда у Београду, себи дао за право да врши притисак на Народну скупштину, на народне посланике, на министарку правде, на Владу Републике Србије зато што ћемо, ево, сутра, тј. колико сутра, између осталог, да гласамо о закону о изменама и допунама Кривичног законика којим уводимо доживотну казну затвора за онога ко са смртном последицом силује дете, трудницу или немоћно лице.

Каже судија Мајић – нечовечно је то што ће Народна скупштина да уради. Замислите, нечовечно је! Пазите те смелости. Пазите те дрскости. Каже нечовечно је што ће народни посланици да уведу доживотну казну за некога ко силује дете од три године, зато што тај силеџија, тај манијак и тај убица, њему се, каже, одузима свака нада да ће једног дана да се нађе на слободи.

Сад ја питам судију Мајића као судију, нека на ту своју вагу, ви знате шта је симбол правосуђа, она римска богиња Јустиција којој су завезане очи да не гледа ко је ко, а судија Мајић и те како гледа ко је ко, дакле нека завеже судија Мајић своје очи, симболично говорим, метафорички, и нека на она два таса ваге коју држи римска богиња правде Јустиција стави живот детета од три године које је силовано, а нека на други тас ваге стави човека који је тако нешто урадио, па нека нам каже судија Мајић шта је правда, да ли је правда казнити доживотним затвором човека који је силовао девојчицу од три године, и убио ју је притом, да ли је важније његово право на наду, како он то каже трудећи се да буде поетичан, да буде филозофски надахнут, или је пречи живот који је нажалост угашен, а таквих случајева је у нашој пракси нажалост било, те девојчице од три године коју је нека битанга силовала и убила.

Овде се поставља питање шта је правда. Платон је рекао – праведно је дати свакоме оно што му припада, то је правда. Питајте било ког грађанина Србије, питајте било кога, ко не мора да буде правник, шта је праведно у ситуацији када докажете да је неко силовао дете од три године. Од 100 грађана Србије 99 ће вам рећи – тог човека треба ставити уза зид. Не доживотна казна затвора, треба га ставити уза зид. Међутим, ми смртну казну не можемо да уведемо, зато што нас у томе спречава Устав Републике Србије, али можемо да уведемо доживотну казну затвора за онога ко уради тако нешто. И није Република Србија ни прва ни последња земља у Европи која овакву казну познаје.

Оно што желим да кажем у име посланичке групе и у своје лично име, боље речено говорим сад у своје лично име и због тога имам право да будем мало и емотиван и да кажем нешто са чиме се неке од мојих колега можда неће сложити, суочавамо се с једном бујицом фарисејства, с једном бујицом лицемерства, са бујицом лажног хуманизма који долази од стране оних који бесомучно из дана у дан воде кампању против председника Републике Александра Вучића, против Владе Републике Србије, против Министарства правде, против посланика који припадају скупштинској већини и који нам сада говоре како је нечовечан Тијанин закон.

А био је човечан онда када су Драган Ђилас, Вук Јеремић, Бошко Обрадовић, Мариника Тепић, Александра Јерков и сви остали покушавали да злоупотребе оца трагично преминуле, боље речено убијене девојчице

Тијане Јурић, Игора Јурића, да га злоупотребе у политичке сврхе, па су хтели за себе да приграбе политичке поене када су скупљани потписи за петицију да се донесе Тијанин закон. И скупљено је – Мајо, колико беше? – 160.000 потписа. Међу тим потписима су и потписи народних посланика из опозиције, једног дела опозиције, којих данас нема у сали. Баш ме занима шта они мисле о тој тези да је Тијанин закон нечовечан. Шта мисли Александра Јерков? Шта мисли Санда Рашковић Ивић? Шта мисли Гордана Чомић? Шта сад мисле сви они који су хтели да злоупотребе смрт Тијане Јурић у дневнополитичке сврхе?

Кад су они инсистирали да се тај закон донесе, онда је све било у реду, онда је све било у складу са европским стандардима, онда никаквих проблема није било. Онда су главни проблеми били Александар Вучић и Српска напредна странка и ми посланици и министарка правде зашто тог закона нема у процедури. Сад кад је закон не само у процедури, ево сутра ћемо гласати за тај закон, ја позивам нека се погледа свако ко сутра не буде гласао за то да се уведе казна доживотног затвора за лудака, за силецију који силовањем, дакле извршењем кривичног дела силовања убије дете, трудницу или немоћно лице, да видимо где су ти велики хуманисти, где су ти велики заговорници људских права и слобода, где су ти велики заговорници породице и породичних вредности. Шта је породична вредност? Да пустимо лудак да нам силују децу? Је л' то породична вредност? Је л' то европска вредност?

У Америци изричу троструку доживотну казну затвора. У Алабами је прошле недеље, то да знају ове велике демократе, изгласан закон да се уводи доживотна казна затвора за абортус. Не признају ни инцест, не признају ни силовање, ништа не признају. Како то тамо може? Како је то сад тамо демократски? Овде када покушавамо да заштитимо децу, труднице и немоћна лица, сад нам тамо неки Мајић, који је ослободио шиптарске зликовце из Гњиланске групе, преко америчке телевизије Н1 свакога дана, али буквално свакога дана, соли памет како смо нечовечни, како смо нехумани, како смо малтене полудивљи људи зато што ћемо да уведемо доживотну казну затвора за силеције. И то не за било какве силеције. Морате бити монструм. Не обичан силеција, ако уопште постоји обичан силеција. Морате бити монструм па да силујете дете, да силујете трудницу, да силујете некога ко је немоћан.

Судија Мајић би морао да зна да је сврха кажњавања не само специјална превенција, него и генерална превенција. Увођењем доживотне казне затвора ми инсистирамо на генералној превенцији ове врсте кривичних дела. Када се први случај буде процесуирао и када први силеција-убица буде завршио у доживотном затвору, без могућности да изађе, сви други ће добро да размисле да ли ће да изврше то кривично дело.

То је сврха увођења, између осталог, доживотне казне затвора. И срамота је да имамо судију као што је Мајић, који је судија Апелационог суда, а који не зна да је сврха кажњавања не само специјална превенција, у смислу да не дође до поврата код онога ко је већ извршио кривично дело, него генерална превенција криминалитета, да други људи не би вршили кривична дела, поготово овако гнусна кривична дела, где свирепост треба да је, како се каже у једној пресуди Врховног суда, посебног интензитета, јер морате заиста бити крајње свиреп човек па да извршите неко од ових кривичних дела.

Дакле, ја желим да вам кажем, госпођо Кубуровић, да ћете сутра, што се тиче гласања, имати пуну подршку посланичке групе Српска напредна странка и свих других посланичких група које чине скупштинску већину. Верујем да ће и неки други гласати за овај предлог закона. А ово сам морао да кажем јер се заиста јечим и грозим тог лицемерја које долази из једног дела правосуђа, које каже – не смете да коментаришете судске пресуде, не смете да коментаришете ништа што се тиче правосуђа, али зато ми можемо сваког дана са једне телевизије, која је очигледно у улози опозиције у Србији, да најбруталније нападамо и вређамо посланике, министре у Влади, председника Републике итд.

Ја не знам кад је радно време тог судије Мајића. Како је он могао у радно време, уместо да седи у свом суду, да буде на Телевизији Н1? То је једно питање за председника Апелационог суда у Београду. Каква је то слобода? У којој то европској земљи има да се судија Апелационог суда појави на телевизији и критикује посланике који ће да донесу закон? Да ли то има у Француској, Немачкој, Великој Британији? То нема нигде. Овде само појединци себи дају за право, зато што мисле да имају подршку неких који су ван ове скупштине а који су објективно много моћни и много јаки.

Доношењем овог закона ми им поручујемо – нека су јаки и нека су моћни, али ми смо јачи. Држава Србија је јача и од судије Мајића и од оних који стоје иза судије Мајића, а поготово ће бити јача, и ми ћемо у пракси то да покажемо, да смо јачи и од силеција и од убица, и да је ово, надам се, то сам рекао и неки дан на конференцији за новинаре, надам се као човек да је ово последњи закон који ова или било која друга Народна скупштина у Републици Србији доноси а који се колоквијално зове по имену једног убијеног детета. Надам се да више неће бити потребе да доносимо никакве ни Тијанине, ни Зојине, ни Алексине нити било какве друге законе, а да ће ови паметњаковићи, попут судије Мајића, коначно почети да раде свој посао. И било би му боље да чита законе, да прати мало законодавство Европске уније, за коју се толико залаже, него што са једне отворено опозиционе телевизије критикује народне посланике и критикује Владу Републике Србије.

Дакле, госпођо Кубуровић, пуна подршка за оно што радите. Гласаћемо свим срцем за то да се најстроже могуће казне они који су спремни да почине овако гнусна кривична дела.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, др Мартиновићу.

Право на реплику има господин Ристичевић. Поменут је у говору.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, ја се делимично слажем са господином Мартиновићем, а једним мањим делом не. Дакле, јесу везане очи богињи правде, али то није разлог да и уши и очи судије Мајића буду везани. Њему су везане и очи и уши. Он је говорио о нечовечном поступању. Он је то научио из свог предмета. За њега није нечовечно основати логор са 260 неалбанског становништва. За њега, изгледа, није нечовечно убити свирепо 80 људи. Њему су везане очи са више марама. Код њега богиња правде има само један тас, то је тас на који легне.

Њему је битно да Албанци не дају ситно. Немој да се лажемо, Албанци су купили све новцем од дроге, дијаспоре итд. Купили су и лажну државност. Ја тврдим да су купили и пресуде и Међународног суда правде, а изгледа да су почели да купују пресуде и у самој Републици Србији. Господин Мајић и Хациомеровић су, немојте и оног другог да заборављате, живи доказ за то.

Постоји изрека – ко зло не кажњава, тај ново зло чини. Кад судији Мајићу није било битно да се прже и пеку дојке српских жена, њему никаква нечовечност више није граница. Он је изгубио кредибилитет. И постоји још једна изрека, да људи имају право на правду, али такође та правда не зависи само од закона, већ и судија. Нису лоши закони, лоше су судије и судија Мајић то најбоље потврђује. А ја мислим да је судија Мајић вероватно гори од свих оних којима је судио. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ристичевићу.

На члан 26. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Реч има Маја Гојковић.

Изволите, госпођо Гојковић.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Хвала лепо, иако сам обећала да се нећу јављати на амандмане које предлажу посланици који наводно бојкотују рад нашег парламента. Очигледно да не бојкотују, и то треба да чују грађани Србије, па и медији који стално пишу да читава опозиција бојкотује. Не бојкотује читава опозиција. Ево, ту су посланици СРС. Ту је господин Шеварлић. Многобројне посланичке групе нису ту, али они не бојкотују рад Парламента. Посланици из партија које представљају

припаднике националних мањина у држави раде. Значи, прави се фама од двадесетак посланика који пишу амандмане на предлоге закона о којима сада ми расправљамо, али они из неког разлога не долазе овде, него седе у шаторима у парку прекопута Скупштине Србије.

Али знате шта је резултат тог њиховог тзв. бојкота? Распале су им се посланичке групе, па Бошко Обрадовић и не жели да дође овде јер он више нема време по ком би се јављао по овом пословнику. Посланик Зоран Живковић, такође му се распала посланичка група па он говори да не би дошао да прича, јер Мариника Тепић му је отела посланичку групу. Да, и то су посланици који заговарају бојкот. Плус Ђилас, плус Јеремић, који свакако нису учествовали на изборима. И да већ једном скинемо маску са те фарсе тзв. бојкота Парламента Републике Србије. Бојкота нема. Они учествују у раду Парламента, пишу здружено амандмане и данашњи радни дан смо посветили безмало само фантомским овде амандманима посланика који данас нису дошли на седницу.

Желим да се захвалим и посланику Мартиновићу. Јуче сам онако гледала по пар минута сваки канал, које ми провајдер дозвољава да гледам, јел', пошто не можемо да бирамо сад ко нам је провајдер кабловски, па шта вам даје да гледате и то је то. Нисам знала да један од госпoде која су учествовала јуче на једној од медијских емисија, канала, шта год већ, наступа, да је судија. Била сам убеђена да је господин или члан неке невладине организације па му је то у опису посла да иде медијски, да буде против неког закона итд. Све то има неку своју цену када сте у појединим организацијама. То је дозвољено да формирате, слободан грађанин, па причате шта хоћете и имате неки свој став. Ја нисам знала да је господин Мајић, Милан Мајић, је л' тако?

(Александар Мартиновић: Миодраг Мајић.)

Миодраг Мајић, да је он у ствари судија Апелационог суда...

(Александар Мартиновић: У Београду.)

У Београду. Хвала што сте ми скренули пажњу.

То мени много као обичном грађанину Србије значи, да знам да од јуче судије могу слободно да наступају медијски у нашој држави, без дозволе или са дозволом председника Апелационог суда. То је исто интересно. Мислим да по процедури треба да постоји некаква дозвола вишег органа, односно председника суда, и да слободно може да се коментарише пресуда суда, што је иначе забрањено у нашој држави, иако није забрањено, мислим, скоро нигде. Да гледамо само случај О. Џеј Симпсон, убиство; ослобођен је на крају, али то је био један од великих случајева у САД где се слободно медијски коментарисало, медијски вршио притисак на судије да осуде О. Џеј Симпсона и сви су слободно то коментарисали.

Али очигледно оно што важи за друге државе, за све друге државе, које кроје политику и на овим просторима, није дозвољено за Србију. И ја имам једну велику дилему, једну велику дилему од данас, после говора Александра Мартиновића, дакле, која је улога судија код нас, у нашој држави онда, и зашто се судије саме не придржавају, прво, правила да морате да имате дозволу од председника суда да бисте негде наступали и како то они могу, а обични грађани или овде представници грађана Србије, за нас је неко гласао у овој држави, ми не смемо да коментаришемо одлуке судова, што бих могла да докажем више пута како смо ми критиковани због тога.

Желим да кажем и посланику Александру Мартиновићу да је врло храбар човек. Он је данас врло храбро наступио, јер је споменуо две категорије, или две групе људи које ми не смемо никако без последица да овде спомињемо, зато што ћете видети какав ће линч да доживи Александар Мартиновић од овог тренутка па надаље. Прво ћете бити један од прозваних у следећој емисији коју сте спомињали, у то сам убеђена. Друго, напашће га због тога што је овде говорио о понашању једног судије, који очигледно има веома изражен политички став, и због тога што има подршку, очигледно велику, он може да каже шта год хоће без икаквих последица. Видећете како ће стреле да крену према Александру Мартиновићу зато што је говорио о једној од емисија о којој не сме да се говори, а још горе ће проћи зато што се критички осврнуо на наступ судије Мајића, за кога сам ја досада била убеђена да он није ни активан судија, ни адвокат, него да он представља неку невладину организацију, што је популарно у последње време, и да је он једноставно неки свој пројектни задатак јуче имао у емисији и изнео пред оно нешто јавности у Србији која је гледала ту емисију. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, госпођо Гојковић.

Сада бих дао реч министру Нели Кубуровић.

Изволите.

НЕЛА КУБУРОВИЋ: Захваљујем.

Баш у време када српски парламент расправља о доживотном затвору, 17. маја, тј. у петак, Врховни суд Велике Британије донео је, односно изрекао је пресуду доживотног затвора за британског неонацисту, али је врло специфично због чега – због куповине мачете са намером да убије заступницу Лабуристичке партије и због претње да ће убити полицијског службеника.

Значи, доживотна робија изречена због куповине мачете и изражене намере да се убије један од представника политичке партије, па ја вас питам, а и грађане Србије – да ли ово може да се пореди са свирепостима монструма који су убијали трогодишње девојчице, где су им пре силовања

наносили повреде у виду расцепа јетре, давили, тровали соним киселинама, након силовања и убиства децу бацали на сметлишта, депоније, па након тога поново понављали свирепа кривична дела, понављали кривична дела силовања? И реч је све готово о вишеструким повратницима највећих и најмонструознијих кривичних дела. Волела бих да се борци за људска права изјасне и о овоме – да ли куповина мачете може да се изједначи са силовањем и убиством малолетног детета?

Мислим да онај ко се позива на самосталност и независност судија, а ко је 2009. године могао да бира да ли ће да иде у Виши суд у Београду или у Апелациони суд, када су његове колеге, којима је био председник суда, у највећој мери остајале без посла, питање је колико је независан и самосталан био у том тренутку да би сада ценио, и говорио, и критиковао да ли Влада Републике Србије треба да предложи овакав закон и да ли Скупштина треба исти да усвоји. Да критикује да није било јавне расправе, а јавна расправа, подсетићу вас, за увођење казне доживотног затвора траје још од 2015. године.

То су врло лако проверљиви подаци, јер на сајту Министарства правде можете да проверите и да нађете Предлог измена и допуна Кривичног законика из 2015. године, када је радна група у којој су учествовали еминентни професори Правног факултета, ту су били и проф. Шкулић, данас судија Уставног суда, и проф. Зоран Стојковић, који је такође био члан радне групе, који је био и члан радне групе која је предложила измене и допуне овог кривичног законика, па вас питам – да ли се и њихов ауторитет оспорава и да ли готово четири године од када се тај предлог налазио у јавној расправи није било довољно времена за спровођење јавне расправе? Захваљујем још једном.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала вама, госпођо Кубуровић.

Право на реплику има народни посланик Миладин Шеварлић.

Изволите, професоре.

МИЛАДИН ШЕВАРЛИЋ: Хвала лепо.

Захваљујем председници Народне скупштине што ме је споменула, да искористим ово време.

Немам ништа против да се међа Пословник о раду Народне скупштине и таквих иницијатива је досада било пуно, али мислим да у контексту расправе о амандманима заиста има дискусија које не заслужују да буду изнете поводом амандмана. То је један од разлога, заиста, који треба каналисати као посебну тачку дневног реда, измена и допуна Пословника о раду Народне скупштине, и дајте да то урадимо.

Таквих иницијатива је било. Скупштинска већина је то одбијала са образложењем да је тај пословник донет у њихово време и да га треба поштовати управо због њих. Сада, када опозиционих представника,

изузимајући мене и Српску радикалну странку, нема у Скупштини, одједном тај пословник смета. Дајте заиста да се посветимо само амандманима и тачкама дневног реда.

И најзад, молио бих председницу Скупштине да се приликом гласања по тачкама дневног реда и амандманима који су на овој седници предмет разматрања и усвајања барем не користи звонце, јер нема присутних који се неће изјашњавати. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има Соња Влаховић, по амандману.

Изволите, колегинице Влаховић.

СОЊА ВЛАХОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Јављам се по амандману колега из СДС – Предлог закона о спречавању корупције. Читајући амандман мислила сам да је неки предлог који би побољшао овај закон, међутим, у питању је само време за избор новог члана Агенције.

Најбитнија порука је порука коју су они нама јуче послали, да су се њихове странке, странке опозиције ујединиле јуче у Комбанк арени и порука коју су послали грађанима и грађанкама Србије – ујединили смо се данас, ми смо овде присутни, али отварамо врата и свима онима који желе да се боре са нама за праведнију и бољу Србију.

Поштовани грађани и грађанке Србије, како би се они борили да наша Србија буде праведнија и боља говоре медији који су нам изнели неке податке и сва јавност наше Србије зна како би они водили Србију. Године 2013: „'Демократска' пљачка преко 'Интер-копа'“. Значи, јавност то може да... Толико о борби против корупције и спречавању корупције у нашој земљи. „Хоменова фирма добила два тендера у Ковину“, истражује „Пиштаљка“. Када је било? Двадесет деветог августа 2012. године. „Донатор ДС-а ухапшен као вођа царинске мафије“, исто истраживање „Пиштаљке“ 2012. године. Поштовани грађани и грађанке Србије, толико о њиховој пристојној Србији. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Влаховић.

На члан 26. амандман је поднела народи посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 27. амандман је поднела народи посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч?

Реч има Јелена Жарић Ковачевић.

Изволите.

ЈЕЛЕНА ЖАРИЋ КОВАЧЕВИЋ: Захваљујем, председавајући.

У овој исцрпној расправи, и у начелу и у појединостима, говорили смо о предложеним решењима чија ће примена сутрадан имати вишеструки значај. На првом месту је, наравно, поштравање казнене

политике на тај начин што се границе које сада важе померају и у минималном и у максималном износу. Акценат је, наравно, стављен на кривична дела са елементом насиља.

Ја бих се осврнула још једном на прихваћене предлоге од стране Фондације „Тијана Јурић“. Уместо да бар по тим питањима будемо јединствени, они који би седели овде прекопута али, нажалост, седе у парку испод шатора, они су одједном решили да те предлоге не подржавају, управо због политике и због свог лицемерја, и довели су до тога да се о тим предлозима расправља на начин који није упућен само на струку.

У истој тој емисији о којој је колега Мартиновић говорио сам Игор Јурић је рекао да је имао позив од те тзв. опозиције да уместо пароле „Један од пет милиона“ истакну пароли „Доживотни затвор“. Дакле, они су од самог почетка у ствари желели да ову причу политизују, да на тај начин прикупе поене не марећи много за то који је заправо циљ измена Кривичног законика.

А данас на друштвеним мрежама на најружнији начин се оглашавају управо о тим предлозима Фондације „Тијана Јурић“. Бошко Обрадовић каже – није то тај закон; Владимир Гајић се руга и каже да је то сада Тијанин и Александров закон, наравно мислећи на Александра Вучића; Весна Пешић позива посланике да не гласају за овај закон јер су око нас свакако сви психопате; Ненад Константиновић каже – бићемо најгори у Европи ако усвојимо овај закон; Зоран Живковић, Мариника Тепић, Александра Јерков, сви који су потписали, нису овде да расправљају о закону и изјаснили су се да неће доћи у Парламент да подрже овакве предлоге за измене Кривичног законика.

Значи, они су решили да не подрже овај предлог закона само зато што га је подржала Српска напредна странка, само зато што га је Влада Републике Србије предложила, иако мора постојати и формалан предлагач закона. И није у реду спочитавати народним посланицима из владајуће већине нити Српској напредној странци што стоји иза ових предлога, јер ми смо ти који смо отворено дали подршку овом закону и нисмо се предомислили из политичких разлога. Не користимо ми Тијанин закон за нападе на опозицију, већ само кажемо оно што је истина. Ови који подржавају шатор-политику су ти који злоупотребљавају и људска права и овај парламент. Ако то нешто значи, ево, ја ћу поново позвати све колеге и колегинице народне посланике да подржимо овај предлог закона, а ви, госпођо Кубуровић, свакако имате нашу подршку. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има Маја Гојковић.

Изволите, госпођо Гојковић.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Хвала.

Ево мало и ја да будем модерна. Видела сам сад, говорници што бојкотују рад Парламента обавезно држе мобилни испред себе па нешто читају, па ето, да не кажу да сам ја неки политичар из прошлости, да будем модерна.

Него, у складу са овим законом који расправљамо ми са амандманима које је опозиција која лажно бојкотује рад дела... Не знам ни какву дефиницију да ставим. Годинама се, да не кажем десетинама година, бавим политиком, никад нисам чула за бојкот једног дела једног ћошка Парламента Републике Србије. Или бојкотујеш или не бојкотујеш, али не знам ту дефиницију. Смислићу је кад будем невладину организацију неку основала, кад одем у пензију.

Мене интересује један конкретан, ако може министарка да нам да одговор на питање. Пошто овде доносимо закон о борби против корупције, корупција обухвата читаво друштво, претпостављам да у закону постоје одредбе у којима могу да се пронађу и судије. Оно што мене занима је да ли активан судија може да оснује или да буде члан неке невладине организације коју спонзорише, даје донације неко, не знам да ли домаћа нека правна лица, физичка лица, или рецимо новац и донације стижу из – ајде да се не осете нешто погођеним Велика Британија и САД, увек ми неке велике државе падају на памет, али добро – ако долазе донације, рецимо, из Јапана, или из Молдавије или не знам ни ја одакле...

(Александар Мартиновић: Из Хонгконга.)

Из Хонгконга. Хвала, колега.

... Да не мисле да је тема одакле долазе донације, него управо да ли судије, активне судије, било ког суда, рецимо Апелационог суда, да ли су они у сукобу интереса и да ли је то део корупције у нашем друштву да си ти судија, добијаш плату државну, мораш да судиш независно, а са друге стране, по подне или увече си познати блогер, радиш у некој невладиној организацији, оснивач си или си се само учланио, и добијаш донације овде ко зна од кога, можда од правних лица о којима ти после треба нешто да одлучујеш, од физичких лица, или донације страног порекла. Зар није то један од облика могућности корупције, утицаја на тог конкретног судију како да доноси одлуке, какве ставове приликом доношења пресуде да донесе ако му је спонзор неко ко жели да пресуда изгледа баш тако? Да његово мишљење о одређеном предлогу закона буде баш тако, то кошта и мораш моје ставове онда да износиш.

Мислим да сте ме разумели, а ја мислим да је то једна дубока, дубока рак-рана, којој смо ми на неки начин – не мислим на Парламент, мислим на друштво – отворили врата да се на тај начин појави корупција дубоко, дубоко прикривена. Дубоко, дубоко прикривена под плаштом –

основао сам центар за истраживање овога и онога у правосуђу и пре подне сам судија, доносим одлуке у Апелационом суду рецимо, Привредном суду, где год, а увече сам блогер, а мало касније, у поноћ сам ТВ звезда, а нешто касније, викендом радим у невладиној организацији и за то добијам велике хонораре. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, госпођо Гојковић.

Реч има министар Нела Кубуровић.

Изволите.

НЕЛА КУБУРОВИЋ: Захваљујем.

Врло занимљиво питање, али нажалост као појединац не могу да дам одговор. Питање је и за Етички одбор Високог савета судства и за Високи савет судства да утврди да ли је то спојиво са обављањем судијске функције или не. Али свакако све су то питања која ускоро треба да Парламент расправи, када поведемо расправу о томе да ли треба да мењамо Устав у делу који се тиче положаја судија, положаја јавних тужилаца и верујем да ће и посланици бити у прилици да изнесу своје ставове о свему томе, нарочито имајући у виду да управо појединци које сте помињали су против промене Устава на начин како је то рекла Венецијанска комисија, на начин како је Влада сачинила радну верзију тог текста, па вероватно је то један од разлога што сматрамо да судија може да буде само члан струковног удружења, може да буде члан удружења судија, да тужилац може да буде члан удружења тужилаца, а питања других удружења остају отворена и тим треба да се баве надлежни органи који треба да штите самосталност и независност судија.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, госпођо Кубуровић.

На члан 27. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

На члан 27. амандман је поднео народни посланик Миљан Дамјановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана и члан 29. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 29. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч?

Реч има Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, кад смо већ код корупције, како год се окренем, где год завирићемо, оно Драган Ђилас. Дакле, ја питам – шта се дешава са корупцијом у РЕМ-у?

То је Регулаторно тело за електронске медије; то су господин Карацић и екипа, па да питам поново – зашто ја не добијам одговор да ли је „Н1“ телевизија регистрована у Републици Србији, односно у РЕМ-у као електронски медиј, као давалац услуге, да ли плаћа накнаду за емитовање као сви други домаћи медији?

Наиме, за мене постоји основана сумња да се ради о високој корупцији зато што се ту обрћу стотине милиона евра; да се ради о корупцији везано за СББ кабловског оператора и 27 прекограничних лажних телевизија, лажних прекограничних телевизија које не реемитују програм из иностранства, него га емитују из Србије. Тиме су се квалификовали за пиратски медиј. РЕМ је такве канале требало да искључи, да нареди кабловском оператору да искључи такве канале.

Повезаност кабловског оператора и тих назовипрекограничних 27 канала је необорива. „Н1“ телевизија је најбољи доказ за то. Није регистрована у Србији, за разлику од домаћих медија не плаћа накнаду за емитовање, емитује програм из Србије, емитује рекламе из Србије и тиме додатно угрожава медије у Србији.

Дакле, да ли можемо сад...? То је као кад бих ја на згради основао телевизију и прикупио паре од рекламе и кажем – ја сам прекогранична телевизија. Систем лажних прекограничних телевизија и СББ је помогао да од претплате и реклама домаћих СББ испумпава новац, Драган Ђилас и Шолак, у иностранство. Ради се о претплати која је месечно 15 милиона евра. За 12 месеци то је преко 150 милиона евра. Тај новац се преко лажних прекограничних канала, који нису регистровани у Србији а емитују противзаконито, јер је Законом о електронским медијима то забрањено и Међународном конвенцијом из Савета Европе забрањено да прекогранични канали емитују или прекрајају стране програме. Они емитују програм из Србије, не плаћају накнаду, али претплату из СББ-а, плаћајући прекограничним каналима накнаду, избацују из земље и тако утаје порез, и тако новац на црно избаце ван Србије и тако се богати Шолак, тако се богати Ђилас, и тако се богати екипа око њега.

Ја мислим да то није могло да прође без РЕМ-а и Карацића и зато мислим да РЕМ под хитно треба допунити и треба испитати на који начин је дошло до овог сценарија, на који начин је дошло до ове шеме, на који начин је дошло до ових комбинација преко којих господа стотине милиона евра годишње испумпавају ван ове земље. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ристичевићу.

На члан 29. амандман је поднео народни посланик Божидар Делић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 32. амандман је поднео народни посланик Петар Јојић.

Изволите, колега Јојићу.

ПЕТАР ЈОЈИЋ: Госпођо министре, господине председавајући, даме и господо народни посланици, у име Српске радикалне странке уложио сам предложени амандман, а у вези са овом темом желео бих да укажем на следеће. Организовани криминал је, уз међународни тероризам, једна од највећих опасности по савремено друштво и цивилизацију уопште. Зато је борба против организованог криминала једно од централних питања на многобројним међународним, а и домаћим форумима. У том погледу нема ничег спорног, што не би ни требало да је спорно с обзиром на чињенично стање.

С обзиром да смо једна од ретких земаља које су формирале посебне државне органе за борбу против организованог криминала, моја питања и моја указивања би се односила и тицала на практичну примену одредаба везаних за борбу против организованог криминала. С тим у вези постављам питање – колико грађане Србије кошта борба против организованог криминала, и то: колико износе материјални трошкови; колико је људи ангажовано у борби против организованог криминала укупно; ко је све у групи оних који по законом утврђеном начину примају увећани лични доходак два пута увећано, пре свега у МУП-у, у Тужилаштву за борбу против организованог криминала, Специјалном суду, установама за издржавање казне затвора појединачно, до ког нивоа и зашто?

Следеће моје питање, госпођо министре, било би – какви су ефекти рада ових људи? Колико је предмета у последњих десет година правоснажно окончано у Специјалном суду? Колико је по једном судији, колико је коштао грађане Србије сваки правоснажно окончани предмет подељен са трошковима рада органа за борбу против организованог криминала? Колико је у буџет Републике Србије уплаћена противправно прибављена имовинска корист извршењем кривичних дела из области организованог криминала? Колико је, с обзиром на основни услов за постојање организованог криминала, веза криминалаца са људима из државне структуре, са људима из власти, државних чиновника осуђено за организовани криминал?

Поставља се питање једно – ко тражи независност правосуђа? Судије су независне у доношењу законите пресуде и законите одлуке, али ми имамо тако организовано правосуђе да они траже независност али да немају одговорност...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала. Само приведите крају, колега Јојићу.

ПЕТАР ЈОЈИЋ: Ако ми дозволите... Да ли има корупције у правосуђу? Извињавам се, председавајући. Да ли има корупције у правосуђу? Па ево, само ако ми дозволите, имам званичне извештаје – Основно јавно тужилаштво у Панчеву је 8. априла 2014. године поднело

против адвоката Предрага Басарића из Панчева 21 кривичну пријаву. Основно јавно тужилаштво у Панчеву је, такође, 8. априла поднело извештај и утврдило да је против наведеног адвоката такође поднета 21 кривична пријава, али да су све биле застареле пре него што су биле поднете, да би у другом извештају на постављено друго питање рекао тужилац – ниједна није била застарела пре него што је поднета. Друго, председник Основног суда у Панчеву потврђује да је 19 кривичних пријава поднето против Предрага Басарића, адвоката из Панчева. Друго...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Молим вас, само завршите.

ПЕТАР ЈОЈИЋ: Молим вас, ако ми дозволите... Ово су званични подаци, не бих желео да импровизујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Завршите. Изволите.

ПЕТАР ЈОЈИЋ: Дакле, Станка Симоновић, председник суда, такође пише у извештају да је поднето пет кривичних пријава, али именује судије који су те предмете водили. Е сад се поставља питање како је могуће, ово је за Гинис, од 1945. године до данас ја нисам нашао у литератури да је против једног адвоката у једном суду било покренуто 37 кривичних поступака а да ниједан није процесуиран. Е, ко је ту у праву? Где су органи? Има ли корупције у правосуђу?

(Председавајући: Хвала.)

Има корупције и немојте... У сваком случају, ово што је господин Мартиновић указао, имајте у виду да не може судија Мајић да упућује политичке поруке, а судија је Апелационог суда. Тај судија би желео да буде независан, да заступа и „жуте“ и да не набрајам које друге, али у сваком случају да не одговара уколико не доноси незаконите пресуде.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Јојићу.

На члан 32. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 33. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Изволите, колега Ристичевићу.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, постоји више облика корупције. Ми углавном говоримо о оној црној, када се за новац учини нека услуга. То је онај новац који ја зовем лични порез, када јавни службеник или јавни функционер за нешто из своје области додатно узме лично новац и тако утврди још једном неку своју личну пореску основу. Само да вас подсетим, двоструко опорезивање је забрањено, ма о каквим функционерима се радило, па макар се радило и о Ђиласу.

Постоји и она бела корупција, то је услуга за услугу. Ја вас питам – зашто мислите да они нису присутни овде, ови несрећници који раде углавном против своје државе, од које примају плату? Можда су оне апанаже споља слађе, дебље итд., али у суштини Народна скупштина плаћа чак неким од њих стан, рецимо Бошку Обрадовићу на Дедињу, а данас ниједног од њих нема.

Да ли је корупција кад обећате народном посланику да ће бити услуга за услугу да он бојкотује рад Народне скупштине да би га Ђилас у будућности ставио на листу Савеза за Србију? Да ли је корупција кад на такав начин на берзи посланика, или не знам како то да назовем, одједном, преко ноћи купите две посланичке групе? Кад Вук Јеремић, да ли за новац или за обећану услугу да ће посланици поново бити на листи, да ли је Вук Јеремић тако купио посланичку групу? Вероватно да јесте. Вероватно да се ради о тој белој корупцији, која је такође кажњива. Да ли је Драган Ђилас, кад је купио Маринику Тепић и остатак посланичке групе, такође извршио недело, дело, или назовите то како хоћете, беле корупције?

У тих пет посланика нашла се и Ана Стевановић, ћерка функционерке, или да је назовем службеницом у Агенцији за борбу против корупције. То је урадио претходно и Саша Радуловић. Значи, најбезбедније је да у Агенцији за борбу против корупције, или за спречавање сад корупције, имате неког свог службеника па извршите противуслугу и онда Ану Стевановић ангажујете да буде један од потпредседника своје партије и у будућности је ставите на изборну листу и тако немате никакав проблем с Агенцијом за борбу или за спречавање корупције.

Дакле, постоји више врста корупције и, где год завирићу, нађем Вука Јеремића и Драгана Ђиласа. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ристичевићу.

На члан 34. амандман је поднео народни посланик Зоран Деспотовић.

Изволите, колега.

ЗОРАН ДЕСПОТОВИЋ: Хвала, господине Маринковићу.

Госпођо Кубуровић, даме и господо народни посланици, на Предлог закона о спречавању корупције Српска радикална странка је поднела амандман на члан 34. тако што смо тражили брисање овог члана, са образложењем да не постоји уставни основ за сарадњу Агенције са међународним институцијама и организацијама.

Ви сте у овом члану навели да Агенција у сарадњи са надлежним државним органима прати и, у случају потребе, учествује у координацији међународне сарадње у спречавању корупције, коју воде државни органи и организације, органи територијалне аутономије и локалне самоуправе.

Даме и господо, од рада Агенције зависи општа клима у друштву, а посебно на тему корупције.

Слушај, Вјерице.

Приступ овој проблематици није, нити може бити, превасходно институционални, из простог разлога што је корупција хидра са више глава, брзо се прилагођава а лако регенерише. Корупција није само домаћи продукт. Она има и своје међународне облике, а нарочито локалне. Она није тамо где се и не сади. Битно је да се не губи из вида да код оваквих облика друштвене патологије није довољно само организационо и институционално опремање, јер је већи проблем још увек у свести, у начину размишљања, у безбедносној култури, у моралу, у потреби људи у власти и оних који су им блиски.

Требало би да се отклони приватни интерес у вршењу јавних овлашћења, као и да се спречава гомилање јавних функција које су међусобно у сукобу интереса. Нажалост, у Србији тога има на свим нивоима власти, од локалних до републичких, у свим државним институцијама. Зато ову праксу морамо свести на минимум, односно искоренити је у свакој сфери друштва ако је то могуће. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Деспотовићу.

На назив изнад члана и члан 35. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

Амандман којим се после члана 35. додају нови чланови 35а, 35б и 35в поднела је народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 36. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 37. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колега Ристичевићу.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, јуче сам говорио, односно претходни дан сам говорио, у петак, чини ми се, о корупцији која се одвија по општинама, и ту сам општину Инђију истакао од 2006/07. године па до 2016. као једну од најкорумпиранијих, односно тамо где је председник општине био веома коруптиван.

Неки су мислили да не говорим истину када сам говорио да је као Сулејман Величанствени, односно био је успешнији од њега, да је улетео у Беч и у центру, као „УжичкаРепублика“, његов профил је „УжичкаРепублика“ на Твитеру, „УжичкаРепублика“ се реванширала том

немачком делу тако што је упала у Беч и заузела позамашну квадратуру од 160 квадратних метара у центру Беча. То није успела ниједна Титова партизанска јединица, али је Горан Јешић успео. Значи, после заузимања станова на нашој територији успео је да као „Ужичка Република“, тако му се зове профил, уђе у Аустрију и заузме позамашну квадратуру у Бечу.

Многи су са неверицом то слушали, али ево га овде документ из Републичког јавног тужилаштва који потврђује да се процес односи на стан у Бечу, да је поднет оптужни предлог Основном суду у Старој Пазови против Горана Јешића за наведено кривично дело које се зове непријављивање имовине или давање лажних података.

Дакле, не само да је заузео стан у Бечу, већ је мислио да као Сулејман Величанствени, кад он то заузме ван Србије, пошто није функционер у Аустрији, мислио је да нема право ни обавезу да то пријави Агенцији за борбу против корупције. Због чега се води поступак? А поступак се води, где чуда, нико не пита одакле стан вредан 500.000 евра председнику општине у Бечу, нико не пита како је до њега дошао, већ се води поступак само зато што га није пријавио. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ристичевићу.

Амандман којим се после члана 38. додају називи изнад члана и нови члан 38а поднела је народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 39. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 41. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

Да ли неко жели реч? (Да.)

На члан 41. амандман је поднео народни посланик Томислав Љубеновић.

Изволите, колега Љубеновићу.

ТОМИСЛАВ ЉУБЕНОВИЋ: Хвала, председавајући.

Сматрамо да је потребно да се приликом усвајања Предлога закона о спречавању корупције неке одредбе јасно дефинишу, па смо у име Српске радикалне странке поднели овај амандман на члан 41.

Члан 41. односи се на дефинисање појма сукоба интереса. Иначе, корупција је болест која разара друштво, а конкретно у Србији је на много вишем нивоу, што не би смело да буде када је у питању власт која за себе жели да каже да је одговорна; морала би много више пажње да посвети истинској борби против корупције.

Пред нама се сада налази закон чијим усвајањем ће бити замењен Закон о Агенцији за борбу против корупције, међутим, неко суштинско побољшање се не види у тексту овог закона. Овде је највише пажње посвећено оснивању нове агенције која ће се засада звати Агенција за спречавање корупције.

У образложењу за доношење овог закона је наведено да је за спровођење овог закона потребно обезбедити средства у износу од милион динара само за објављивање огласа о јавном конкурс за избор органа Агенције. Наведено је још и то да ће бити запослено 17 нових државних службеника и да је потребно за њихове плате у 2020. години обезбедити 25,6 милиона динара, за изградњу апликативног софтвера потребан је 3,1 милион динара и још 240.000 за његово годишње одржавање. За средства за рад новозапослених планирано је 3,3 милиона динара и још скоро милион за спровођење обуке за будуће лобисте. Још једном се наводи да је потребно издвојити средства за објављивање огласа о јавном конкурс за избор органа Агенције у 2020. години, али се овог пута ради о износу од 200.000 динара.

Наведени су и износи потребни у 2021. години. Улагање новца из буџета Републике Србије у борбу против корупције, у спречавање корупције, не би требало жалити када би били резултати. Ситуација коју сада имамо није добра, па само можемо да изнесемо чињенице да је ово једна у низу агенција која скоро па апсолутно ничему не служи. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Љубеновићу.

На члан 42. амандман је поднео народни посланик Момчило Мандић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 45. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Изволите, колега Ристичевићу.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, већ кад смо код станова незбринутих функционера бивше власти, „жутих крпеља“, ја ћу мало да причам о особи која се зове Драган Шутановац, кога сам ја назвао Драган Зграбиновац. То је онај коме је најбољи кројач на свету, Таџи из Турске, ако се не варам, шио специјално одело. Дакле, долазио је специјално за њега да му узима меру. Таџи је узео меру Шутановцу, или Зграбиновцу, и шио му најскупља одела на свету. Тако смо имали одело скупље од министра. Значи, на Шутановчевом месту ја то никако не бих урадио, јер на такав начин постајеш јефтинији од одела. Али, да се не би десило да је јефтинији од одела, он се наоружао скупocenim сатовима, који су вредели и по неколико десетина хиљада евра.

Ради се о човеку који је примио накнаду за ливење. Успешне српске тенкове прелио је у амерички челик. Значи, човек који је био готово мађионичар, алхемичар, који је успео српске тенкове, топове и неке друге делове наоружања да претопи у амерички челик. Чим су то урадили, затворили су ливницу. А да не причамо о афери „Ју-Ес стил“, како и на који начин је приватизована, почела за време „Сабље“ и тако даље.

Значи, тај Драган Шутановац је много волео новац и на рачуну му је пронађено 300.000 евра. Агенција за борбу против корупције поднела је неку пријаву, а суд га је ослободио. Као, Шутановац је овластио неког другог да му пријави пентхаус од 200, 300, 400, 500 квадрата, чини ми се да је било 500 квадрата на Врачару, па он, грешан, није знао да овај није пријавио, да је то укњижио у катастар, па тако до пријаве није дошло, па није крив што је стекао и начин на који је стекао.

Питам и министарку правде, питам све вас, питам грађане Републике Србије – како је неко са платом од 1.000 евра стекао стан који се мери новцем од милион евра? Како је то успео неки министар, алхемичар, чувени ливац који је српске тенкове претворио у амерички челик? Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 49. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колега Ристичевићу.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо, ја поново морам да укажем на неку врсту корупције, јер корупција је страшна ствар.

Постоје државе без демократије, још увек постоје државе без демократије, зато што вероватно нису пристале да демократија буде увозни империјални производ. Значи, постоје неке афричке земље које немају нафту па нису занимљиве за васпостављање империјалне демократије, па постоје државе без демократије. Али нема демократије без државе. Држава је претпоставка за демократију. Ако немате државу, онда немате демократију, као Курди, Тибетанци и тако даље.

Постоје народи без државе, али корупција је гадна ствар. Корупција једе државу, једе институције и зато је била држава без државе, привид државе, после промена 2012. и 2013. године, јер су носиоци коруптивних активности својим активностима коруптивним појели државу. Дакле, корупција је оно што најгоре урушава и државу и институције. И, што је најгоре, таква власт, корумпирана, веома је опасна, као у Црној Гори. Она не допушта никакве реформе и промене, јер је превише профитирала из корупције да би допустила да се демократија развија.

Драган Ђилас је највише профитирао из корупције, Драган Ђилас и Вук Јеремић, и они не допуштају да се у Парламенту одвија неки

демократски процес, да својим политичким неистомишљеницима кажем ово што им говорим, и кад су ту и кад нису ту, и да у том сукобу мишљења дођемо до неке политичке истине, где је боље убеђивати него прогонити – ми се опредељујемо за убеђивање, а они су нас прогонили – и да из тог убеђивања се утврди политичка истина, а она се утврђује гласањем. Већина утврди шта је политичка истина и то је начин доношења одлука у демократији.

Корупција сузбија демократију. Драган Ђилас и Вук Јеремић и овај бојкот, ко бајаги бојкот, најбољи је доказ за то. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ристичевићу.

На члан 50. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 51. амандман је поднео народни посланик Милорад Мирчић.

Изволите, колега Мирчићу.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Ми, српски радикали, с нестрпљењем очекујемо да коначно почне та борба против корупције. Наравно, опште је познато, то је једна од највећих опасности за свако друштво, па и за наше друштво. Не може она, свесни смо ми, потпуно да се уништи, да се укине, али може се свести на неке подношљиве мере. Ми овде присуствујемо, из сазива у сазив, да не кажем из доношења измена и допуна закона, такозваном лову на вештице. Ми се овде бавимо доношењем нових одредби закона у борби против корупције, а ниједан досада функционер који је био на високим функцијама није процесуиран због корупције и криминала.

Ево вам пример. Сви знамо да су они који су дошли петооктобарском револуцијом огрезли у корупцији и криминалу. Ево вам чак и имена: Божидар Ђелић, Мирољуб Лабус, Влаховић и редом. Млађан Динкић, да га не заборавимо. Што би рекли, „и, наравно, Џеј“. И шта се дешава? Прошле су године, сви знамо да је Божидар Ђелић, долазећи из Француске, спавао код тетке на каучу, а сада је човек који има лични капитал у висини од 10 милиона евра.

Драго је нама што је Српска напредна странка почела да чисти своје редове па је привела или ухапсила председника Општине Пожега, који је, сумња се, заједно са својим сарадницима проневерио у висини до 10.000, односно отприлике око 11.000 евра. А шта је са Божидаром Ђелићем, који има десет милиона евра? Шта је са Мирољубом Лабусом, који је опљачкао све што воз може да повуче? Што би народ рекао, само није месец украо, зато што месец не може да се веже да воз повуче.

И шта се дешава? Ми се фактички вртимо у круг. Причамо, обећавамо борићемо се против корупције, спречићемо криминал, а они који су корумпирани, они који су огрезли у криминалу, они су на слободи. Још узимају себи за право да нам држе лекцију. На Копаонику, веровали или не, предавање из економије држи и организује Влаховић, који раме уз раме са Божидаром Ђелићем може да се третира као један од највећих криминалаца у историји власти Србије. И чему то? Докле ћемо тако? Хватаћемо, што је у сваком случају пожељно, оне који су присвојили противзаконито, противправно 10-15 хиљада евра, а пустићемо ове милионере да шетају слободно? Ван памети је то.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Мирчићу.

Право на реплику др Александар Мартиновић.

Изволите, др Мартиновићу.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Захваљујем се, господине Маринковићу.

Господин Мирчић каже да нико није процесуиран. Чуди ме, господине Мирчићу, да не знате да је процесуиран Борислав Новаковић због малверзација са градским грађевинским земљиштем и са некретнинама у Новом Саду. Дакле, изречена је правоснажна пресуда.

Што се тиче Божидара Ђелића, Млађана Динкића и свих осталих које сте навели, који су упропаштавали државу Србију од 2000. до 2012. године, па њих је Александар Вучић победио на изборима. Он је срушио тај режим, а не ви. Александар Вучић је спречио да Србијом и даље управљају људи попут Божидара Ђелића и попут свих оних других који су дошли на власт 5. октобра 2000. године. Дакле, то је његов успех. Александар Вучић је изгурао Млађана Динкића из Владе Републике Србије, не било ко други, и Српска напредна странка је на то поносна.

Слажем се са оним што ви и ваше колеге, на крају крајева и ми посланици Српске напредне странке врло често истичемо – полиција уради свој део посла, тужилаштво уради свој део посла, али запне у суду. То је проблем. То је проблем зато што постоје судије као што је судија Мајић, који отворено опструишу државу Србију мислећи да имају моћне спонзоре и заштитнике који им омогућују да раде све оно што хоће. То је један од разлога.

Други разлог је, по мени, тај што се независност судова погрешно тумачи и погрешно схвата. Судија је независан само када је у питању поступање у конкретном предмету, у смислу да нико не може да на њега врши притисак да донесе овакву или онакву пресуду, али судија не може да буде независан од Устава, од закона. Судија не може да буде независан, на крају крајева – формално правно може, суштински не би требало – ни од судске праксе која постоји у Републици Србији, јер нас та различита

поступања у суштински истоветним предметима јако много спречавају да достигнуемо жељени ниво правде у нашем друштву.

Тако да ту има много проблема што се тиче правосуђа. И министарка правде је тога свесна и ми смо тога свесни, као и ви. Али што се тиче политичког дела вашег излагања, па Српска напредна странка је та која је спречила да они који су пљачкали државу Србију до 2012. године то и даље чине. То је историјски успех Српске напредне странке и Александра Вучића.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, др Мартиновићу.

Реч има Милорад Мирчић, право на реплику.

Изволите.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Не бих желео да се ово претвори у лицитирање који је представник већи лопов, да ли је то Божидар Ђелић или поменути Борислав Новаковић. Суштина је у следећем.

Ви губите из вида, господине Мартиновићу, једну веома битну чињеницу. Тај режим је сменио Томислав Николић. Томислав Николић је изабран за председника и на таласу те победе Српска напредна странка је дошла на власт. А победио је тако што је рекао да ће све ове које смо и ви и ја набројали, да ће их процесуирати и да им је место у затвору, и Ђелића, и Влаховића, и Динкића и све редом. Није то тако давно било да би код нас завладала толика заборавност.

Наравно, ви имате пуно право да истакнете садашњег председника ваше партије, што није спорно да има одређену улогу, али прави пример сте навели. Па он је тај свој тријумф, Александар Вучић, започео на томе што је са говорнице Скупштине Србије тад говорио да, чим дође на власт, у затвор ће ићи Млађан Динкић, Божидар Ђелић, Влаховић и сви остали. Они се шетају слободно. То што је Млађан Динкић измештен из Владе, он је на челу Одбора за координацију сарадње са Арапским Емиратима. Па каква је ту казна? Где је ту одговорност? Где вам је Божидар Ђелић?

Знате, ми причамо о борби против корупције и криминала. То је као они статистички извештаји Министарства унутрашњих послова, па каже – у том и том проценту, у високом проценту спречили смо криминал. Али ту улазе и они ситни, мали џепароши, и они гладни што су украли килограм хлеба и они што су починили мала кривична дела. И човек, кад гледа, фасциниран је. Овде су крупне зверке. И док год не буде тога, ми можемо да причамо само приче, да лицитирамо ко је од њих већи криминалац.

По нама, српским радикалима, свако је криминалац ко је у корупцији, ко је корумпиран, ко је подмићен, ко је у криминалу. Свако треба да одговара пред судом, па таман била његова странка на власти, или у опозицији или одавно се не бави више политиком. То су државне

паре, то је друштвена својина, они су народ ојадили. И ми се сад правимо као да ништа није било, сад ћемо донети закон. А једно од жаришта корупције је управо и Парламент. Зашто? Зато што није регулисано статусно питање посланика и пред крај мандата сваког долази до претрчавања, до прелетања из посланичке групе у посланичку. На тај начин се кривотвори све оно што се зове доношење закона и све оно што је законодавна власт. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Мирчићу.

Право на реплику такође има др Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Господин Мирчић је мало био анахрон једним делом у својој дискусији, зато што је спомињао друштвену својину. Друштвена својина као правна и као економска категорија код нас не постоји већ дуги низ година. Али није то толико важно.

Оно што је, господине Мирчићу, важно да се нагласи, Александар Вучић није тај који изриче правноснажне пресуде. Ви сте били сведоци, исто као што су били сведоци сви грађани Србије, колико је људи за које је постојала основана сумња да су извршили различита кривична дела из области организованог криминала ухапшено, полиција доставила доказе тужилаштву, тужилаштво покренуло истрагу и на крају је суд те људе, у једном добром броју случајева, ослободио.

Али да сад не би испало да се ја мешам у рад судова и да вршим притисак на судије, морају грађани Србије да разумеју да је задатак полиције да прибавља доказе, а на суду је да цени те доказе, да их узима у обзир или да заузме друго становиште па да каже да они нису релевантни. Али не може Александар Вучић да буде крив зато што је, по вама, овај или онај криминалац на слободи. Просто не може. Александар Вучић није судија, као што ни ви ни ја нисмо судије. Извршна власт не суди. Извршна власт, односно један део извршне власти, а то је полиција, пре свега прибавља доказе, тужилаштво гони учиниоце кривичних дела, а суд је тај који, на крају крајева, даје своју коначну реч и изриче правноснажну пресуду.

Ја мислим, пошто сте споменули Томислава Николића, господине Мирчићу, да вас у ствари суштински боли једна друга ствар, што је Томислав Николић, а не ви, испунио завет Војислава Шешеља када је одлазио у Хаг 2003. године, када је рекао – ја идем тамо да победим Хашки трибунал, а вама остављам у задатак да срушите досовски режим. И ето, игром историјских прилика, управо је човек кога ви очима не можете да видите испунио завет председника ваше странке. Као што сте и сами рекли, он је срушио тај омражени досовски режим, а не ви.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, докторе Мартиновићу.

Право на реплику Милорад Мирчић.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Добро да сте ме подсетили, господине Мартиновићу. Тада, када се то дешавало, били смо у истој странци и био нам је председник Војислав Шешељ. Али то је небитно.

Томислав Николић је на неки начин феномен када је у питању рушење претходног режима. Избори и гласање су трајали све до 20 часова, а он је у 17 часова победио. То досада, у новијој историји избора, није забележено, да је ЕУ честитала Томиславу Николићу у 17 часова његову победу. И сами сте, као и ја, изражавали сумњу везано за то.

Да ли се он ослободио тог досовског режима? Па ево, и дан-данас имате остатке тог досовског режима, који су вам коалициони партнери. Значи, нисте у праву. Ми бисмо волели да јесте, да се ослободило, да су сви процесуирани. Не сви буквално, него они који су носиоци криминалних радњи. Али или немате храбрости или, како то овде желите да истакнете, да судство је неспособно. Само немојте губити из вида, и ти докази који долазе од Министарства унутрашњих послова нису потпуно ваљани. Не кажем да нису сви, али многи су са доста тога што фали. Зато што и у самом Министарству унутрашњих послова имате остатке тог такозваног ДОС-а па то намерно раде. Видите са каквим се ситуацијама све сусрећете.

Али оно што желим да нагласим, немамо ми ништа против личности било које. То што ви кажете да ми не можемо Томислава Николића или ја да не могу очима да га видим, нисте у праву. Политичка борба је таква која подразумева да се износи аргументација, да се политички обрачунавамо аргументима. Ја вам кажем, а ви сте сведок, његова победа је и даље под знаком сумње. Јер, да није под знаком сумње, зашто му је Европа у 17 часова честитала? Зашто? Зар то није нека логика ствари да се човек приупита мало, да каже – да ли је то све поштено, да ли је то часно било? По нама, радикалима, није. Сазнаће се.

Као што је све пролазно, пролазна је и власт. Тога сте ви дубоко свесни. Доћи ће до промене. Када дођу српски радикали у ситуацију, проверићемо све. Неће ништа остати тајна. Као и за криминал, тако ћемо и то. Зато што је и ту једним делом и те како зачет криминал, али нова врста криминала којом се служио, куповином гласова, намештањем избора итд., итд., а све то Запад гледао тако што је ставио руку на очи и као да није примећивао.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Мирчићу.

Право на реплику др Мартиновић.

Изволите, др Мартиновићу.

(Вјерица Радета: А ја?)

Да, ви ћете следећи. Признаћете да је реално да пустим и другу страну, па онда вас.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Морам да кажем да ова аргументација која се тиче победе Томислава Николића, односно довођења у сумњу победе Томислава Николића на председничким изборима 2012. године, коју смо малочас чули, мене умногоме подсећа на аргументацију коју врло често износе Бошко Обрадовић, Бојан Пајтић итд. Мање-више сви се они служе том истом аргументацијом, да је победа Томислава Николића под знаком сумње зато што су му неки званичници Европске уније грешком честитали победу у 17 часова а избори су окончани, односно гласање је завршено у 20 часова.

Оно што је чињеница је да је Томислав Николић на тим изборима победио, свиђало се то некоме или не. И оно што је такође чињеница, опет се свиђало то некоме или не, Александар Вучић је први политичар у Србији који је имао храбрости да се, заједно са својим сарадницима из МУП-а, из Министарства правде, из БИА и других надлежних органа и служби, ухвати укоштац и у борбу са људима, као што су Космајац, као што је Мишковић, који су до 2012. године били апсолутно неприкосновене личности. Не да неко није могао да покрене поступак против њих, него нисте смели име да им споменете. Мишковић је састављао Владе како је он хтео, писали су се закони како је он хтео, министри у Влади су били људи које је он директно постављао или касније смењивао. Свега тога сада нема. Србија је слободна држава. Србија је држава која води борбу против криминала и корупције.

Ја поново истичем, ја се слажем са вама, волео бих да има више правноснажно решених случајева из области корупције и из области организованог криминала, али морамо мало пустити да и време одради своје. На прагу смо крупних реформи када је у питању наше правосуђе. Ја се надам да ће и те реформе дати свога ефекта када је у питању процесуирање оних случајева који долазе из области организованог криминала и корупције.

Што се тиче победе над досовским режимом, можемо ми сада да причамо шта хоћемо. Оно што је чињеница, да није било промена 2012. године, питање је да ли би Србија данас уопште постојала као држава, јер је ситуација, економска, финансијска, политичка, била таква да је практично Србија као држава била на рубу пропасти и, да није било тог истог Александра Вучића и његових храбрих реформи које су започеле крајем 2013. и почетком 2014. године, никада Србија не би била овако економски успешна као што је данас, никада не бисмо имали оволико инвестиција, оволико нових радних места, никада не бисмо имали нове тунеле, нове мостове, нове ауто-путеве као што је овај кроз Грделичку клисуру. Ништа од свега тога не би било. Били бисмо једна мала балканска мрачна државица у којој тајкуни царују, у којој се једино они питају. Не

би било ништа од овога чега смо данас сведоци, да смо једна од економски најнапреднијих држава, и то је велики успех и Александра Вучића и Владе Републике Србије.

Било би добро, и ја се слажем са вама у томе и сви се слажемо, да економски напредак Србије буде праћен и напредком када је у питању борба против криминала или корупције, али ту је пресудна улога судова. Ја се надам да ће судије имати довољно друштвене свести и одговорности да схвате и да разумеју да су кривична дела из области организованог криминала, из области корупције рак-рана српског друштва и да нам она буквално једу, та кривична дела која нису процесуирана, једу део резултата који постижемо на економском плану.

(Председавајући: Хвала.)

Тиме завршавам. Српска напредна странка жели борбу на два колосека. Један је борба за економски преображај Србије, то нам је пошло за руком, а други колосек је беспопштедна борба против криминала и корупције, и ту указујемо на значај правосудног система у Републици Србији и ту указујемо на значај сваког појединачног судије који поступа у предметима корупције и у предметима организованог криминала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, др Мартиновићу.

Право на реплику има Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Е, овако је било. Те 2008. године, а и две-три године раније, било је сасвим извесно да ће Српска радикална странка победити на неким наредним изборима. Ми смо тада имали 81 народног посланика, годину дана пре тога 78. И сви смо, сви народни посланици... Кад нас је било 78, био је и Александар Вучић, Мартиновић је био у оба сазива, била сам и ја, и Мирчић, и Наташа, није битно, значи било нас је довољно да грађанима Србије представимо колики су криминалци представници режима Бориса Тадића, па и Коштуничиног пре тога. Па смо ми као народни посланици тврдили да ћемо Динкића стрпати у затвор због тога, тога и тога, да ћемо Ђелића стрпати у затвор због тога, тога и тога, па Лабуса, па Влаховића, па Ђиласа, све са конкретним разлозима због чега. И то је био разлог да грађани Србије, између осталог, кажу – е, ови ће стварно склонити ове „жуте“ лопове. Шта се десило? Када је било извесно да ће то радити српски радикали, онда су се умешале службе, и наше и стране, и онда су почели да вршљају по странци и онда су нашли своје пијуне, и онда је дошло до тога да се један део људи издвојио из Српске радикалне странке да прави проевропску странку да би омео долазак Српске радикалне странке на власт. Ово је апсолутна истина.

Што се тиче примедби да дође до судова па онда судије не пресуде, не чусмо нигде колико је било тих предлога за дисциплински поступак

судија. А што је још важније, где то судије нису судиле. Кривична пријава против Динкића – нема је, против Лабуса – нема је, против Влаховића – нема је, против Ђелића – нема је, против Ђиласа – нема је. Како ће судије да суде? Да дођу на посао и кажу – дај сад да судим Лабусу, а нема кривичне пријаве? Па немојте да обрћете игрицу, нисмо ми баш наивни да не разумемо.

Даље, не сумњамо ми у победу Томислава Николића, сумњали сте ви. Ви сте после првог круга истресали цакове и тврдили да су вам покрадени избори итд. Где су ти цакови? Где је поступак? Шта сте утврдили? Је л' вам стварно неко нешто украо или није? Немојте, људи моји. Ви се враћате у нешто што баш вама не прија да се враћате. Ми немамо никакав проблем. Ми смо били чисти и онда и сада. И ми смо и тада причали ово што причамо и сада. И само желимо да грађани Србије то, наравно, разумеју.

Само још једна реченица. То што се хвалите, то већ траје, је ли, са Мишковићем и Космајцем, нико није смео да их дотакне. Па када је Мишковић ухапшен, када сам видела шта пише у тој оптужници, а уверена сам да је исто помислио и господин Мартиновић, у чије правничко знање не сумњам, да је рекао – па овај човек ће бити ослобођен, како због овога да одговара? Како ће он одговорати за корупцију, а Борис Тадић, као неко ко му је корупцију омогућио, није дотакнут у овој кривичној пријави?

А подсетићу и на Космајца. Знате, то је онај, каже, чије име нико није смео да изговори. А онда новинарка, која је била намештена да мало развије причу, каже – а, значи једино што о њему знамо јесте да живи на Космају. Зато што му је презиме Космајац.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Радета.

Право на реплику има др Мартиновић.

Изволите, др Мартиновићу.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Упркос тој изборној крађи која се десила те 2012. године, упркос тим цаковима о којима сте говорили, Томислав Николић је опет победио. Замислите колико би његова победа била још убедљивија да није било изборне крађе коју је организовао Борис Тадић. То је једна ствар.

Друга ствар, ви сад кажете овде и нама пребацујете – а где је кривична пријава против Динкића, а где је кривична пријава против Ђелића, против овог или оног. Па што је нисте поднели? Ко вас спречава да поднесете кривичну пријаву? Кривична пријава није оптужница, пошто ми се неки смеју, пошто изгледа да не праве разлику између кривичне пријаве и оптужнице. Ко вас спречава? Ако имате доказе, пресавијте табак, што би рекао наш народ, па поднесите кривичну пријаву против било кога за кога сумњате да је извршио било које кривично дело.

Али мислим да нема потребе да се овде и ви и ја убеђујемо око ствари око којих се слажемо. Није проблем у извршној власти. Није проблем у раду Министарства унутрашњих послова. Није проблем у раду Безбедносно-информативне агенције. Они људи ураде све што је до њих да прибаве релевантне доказе да би они за које постоји основана сумња били приведени правди. Постоји проблем у једном делу, да не испадне сада да је цело правосуђе неефикасно и лоше, али постоји проблем у једном делу нашег правосуђа које, изгледа, свесно опструише намеру извршне власти да се ова држава обрачуна са криминалом и корупцијом. И то је проблем.

(Петар Јојић: Разрешење.)

Слажем се, разрешење. Али и то је поступак који траје.

Дакле, има много проблема у нашој држави. Али, са друге стране, ви идете у једну крајност па кажете – ништа није урађено. Много тога је урађено. Много тога је урађено и на политичком, и на економском, и на правном, и на правосудном и на сваком другом плану. Србија 2019. године једноставно не може да се пореди ни по једном параметру са Србијом из 2012. године. То су у суштинском смислу две различите државе.

Држава у којој је председник Републике Александар Вучић суштински, у политичком смислу, у економском смислу, у финансијском смислу, нема никакве везе са државом у којој је председник Републике био Борис Тадић. Борис Тадић нам је оставио развалине. Председник Републике Србије Александар Вучић оставиће будућим генерацијама нове инвестиције, нова радна места, нове фабрике, нове ауто-путеве, нове мостове, нове тунеле. Оставиће, што је јако важно, никад боље, никад чвршће односе – и политичке, и економске и војне – и са Руском Федерацијом, и са Кином и са другим нашим пријатељима у свету.

Остаће упамћено у историји да је за време мандата Александра Вучића започет један обрнут процес када је у питању Косово и Метохија. За време Бориса Тадића државе су се утркивале која ће пре да призна Косово и Метохију. Сад многе државе повлаче признање КиМ. То говори о томе да је Србија постала јака држава, да је Србија стекла углед у међународној заједници, да смо постали кредибилан партнер.

Немамо ми илузија да су нам пријатељи свуда у свету. Али покушавамо да од оних који су нам искрени пријатељи учинимо да буду још искренији, а они који су нам до јуче били, мање или више, отворени непријатељи да нам макар више не буду непријатељи и да будемо партнери са којима ћемо моћи на разуман начин да сарађујемо.

То је једна одговорна политика. То је једна рационална политика. То је једина могућа политика у овом тешком времену у коме се Србија и српски народ налазе.

Па зар вам ништа не говори чињеница да нема већег догађаја од политичког, од економског или неког другог значаја који се дешава у Републици Србији а да, заједно са Александром Вучићем, тој манифестацији не присуствују и Милорад Додик, и Милорад Пуповац и политички прваци Срба из Црне Горе?

(Вјерица Радета: Скот.)

Добро, ви кажете Скот. Да ли ми можемо да победимо Америку? Не можемо. Значи, не можемо да победимо Америку. Ви се сада смејете. Не можемо да победимо Америку. Хајде од оних које не можемо да победимо, а који су нам били непријатељи и који су нас бомбардовали, да макар покушамо да направимо неке партнере. Ви се сада смејете и ја разумем вашу позицију. Ви сте опозициона странка, не сносите одговорност ни за шта, можете да се смејете, можете да добацујете, али ставите се у улогу председника Републике. Ставите се. Победите на изборима па ћете врло радо да седнете тамо где он седи.

Значи, ставите се у улогу председника Републике па ћете видети колико је тежак његов посао. Свакога дана се суочавате са безбројним притисцима, са великим теретом и свакога дана морате да доносите тешке одлуке. И народ Србије добро разуме колико је деликатна и колико је тешка позиција Александра Вучића, али истовремено народ је добро разумео све потезе које је повукао. Многи су сумњали и у фискалну реформу, многи су сумњали када је рекао да ћемо да обновимо и да оснажимо нашу војску. Многи су сумњали када је рекао да ћемо да ојачамо наше везе са Републиком Српском. Ево, сад смо сви, и ви из опозиције и ми из власти, живи сведоци да је све то истина.

Дакле, упорност, марљивост, рад, труд, храброст, то се исплати, али је то тежак пут. Јунаци и велики људи увек изаберу тежи пут. Они други изаберу лакши.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, др Мартиновићу.

Право на реплику има Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Три ствари. Када сте поменули те џакове и опет неку велику победу која је била после џакова, питање је зашто никада јавност није сазнала да ли је стварно било крађе у том првом кругу. Ви сте власт у међувремену постали, то је требало да испитате. Друга ствар, ви сте дозволили једну велику крађу па данас сви заједно имамо главобољу зато што сте дозволили Кајлу Скоту да у Народну скупштину уведе посланичке групе које нису имале 5% освојених гласова, колико је потребно за цензус. И никада нисте хтели да се то испита. Тако се нашао у клупама и Бошко Обрадовић, и ова Санда, и ови Тадићеви итд. Да су они дошли у Народну скупштину зато што је то народ гласао, нико не би имао

против, али сви знамо да то није било тако. Дакле, нисте принципијелни што се тога тиче и то је један проблем.

Други проблем, односно друго на шта желим да скренем пажњу – немојте да нас представљате незналицама. Знамо ми шта је кривична пријава, знамо ми шта је оптужница. Говорим о томе шта смо обећавали заједно када сте ви били српски радикали, а говорим о ономе шта у међувремену нисте урадили. А где су оптужнице? Где су оптужни предлози? До кога је то, где је ту запело? До судија? Није, брате. Је л' вам ради полиција? Је л' вам раде тужилаштва? Где су докази? А сами знате колико их има и сами знате да их има. На крају крајева, зна цела Србија.

Кажете – што нисмо ми подносили кривичне пријаве? Па ево, рећи ћу вам један пример једне кривичне пријаве, а није то једина коју је поднела Српска радикална странка. Ову о којој говорим потписао је пре скоро седам година Зоран Красић и приложио је доказа на неких 80 страна. Том кривичном пријавом обухваћени су сви актери доношења, потписивања бриселских споразума, од оних који су то припремали до оних који су потписали. Значи, том кривичном пријавом обухваћен је и Борис Тадић, и Мирко Цветковић, и Борко Стефановић, и Ивица Дачић, и Томислав Николић, и Вук Јеремић, и Александар Вучић и Марко Ђурић. Можда сам некога прескочила. Значи, сви који су били у том ланцу. Никада, никада се нигде појавила ниједна реч није везано за ту кривичну пријаву. И, наравно, подношење кривичних пријава од стране људи из опозиције унапред се зна да је пропао посао.

Где се вама то појавила Загорка Доловац, државни, републички јавни тужилац? Да л' она проговори једну, бекну ли она негде нешто? А свашта се дешавало у Србији. Свашта се дешавало.

Дешавале су се и неке позитивне ствари. Наравно, све оно што сте задржали, што је део програма Српске радикалне странке, никада нећемо рећи да смо против. Па како бисмо ми могли бити против блиске сарадње са Републиком Српском? Како бисмо ми могли бити против сарадње са Руском Федерацијом? Како бисмо ми могли бити против изградње тих инфраструктурних објеката? То је све оно што је став и што је програм Српске радикалне странке.

Али смо зато против тога да плаћате, да продајете радна места, да дајете по 10.000 евра разним странцима који овде дођу на одређено време па одоше, који заправо исцрпљују наше људе који овде раде за 200 или 250 евра месечно, уместо да те паре дате нашим људима, нашим пољопривредницима, нашим привредницима, па да они учине све да своју производњу прошире, да, наравно, остану у Србији јер то желе, па да истински добијемо нова радна места итд.

Дакле, оно што је у складу са програмом Српске радикалне странке, ко год да заступа, ми ћемо у том делу да га подржимо. Али оно што није у складу са тим програмом, увек ћемо бити најоштрији критичари.

А што се тиче Косова и Метохије и те приче колико се повлачи сад тих признања, то свакако јесте веома битно, али је онда интересно зашто државни врх не реагује на тај начин. Али о Косову и Метохији ћемо за неколико дана. Што се мене тиче, не бих сад ширила ту причу. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Радета.

Реч има народни посланик Александар Мартиновић.

Изволите, др Мартиновићу.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Ево, сад од свих тих силних Динкића, Ђелића и осталих лопуза ви сте рекли да сте поднели кривичну пријаву против Томислава Николића и Александра Вучића због бриселских споразума, а суштина Бриселског споразума...

(Вјерица Радета: Не, Бориса Тадића, Вука Јеремића...)

Ево, ја сам вас пажљиво слушао, нисам вам добацивао, па се надам да ћете и ви саслушати мене.

Дакле, ви сте од свих тих лопова и битанги набројали Томислава Николића и Александра Вучића у вези бриселских споразума. При томе нећете да кажете да се највећи део Бриселског споразума односи на формирање заједнице српских општина, коју Приштина опструира уз, вероватно, један део подршке међународне заједнице.

Ово што причате о тзв. лажним инвестицијама, о тих фамозних 10.000 евра, то исто прича Бошко Обрадовић, то исто причају ови из Демократске странке, то исто причају и људи из партије Вука Јеремића. Ви, једноставно, обмањујете грађане. Грађани треба да знају да у Републици Србији постоји Закон о државној помоћи. Закон о државној помоћи, који може свако да прочита, није никаква тајна, не прави никакву разлику између инвеститора који долази из Немачке и инвеститора из Младеновца, Сокобање или Суботице. Дакле, свако је инвеститор и свако је под истим условима у могућности да добије оно што народ каже субвенције, а закон каже државну помоћ. И у том смислу правни систем Републике Србије нити кога фаворизује, нити било кога оштећује.

Такође, нисте у праву када износите такође нешто што је неистина којом се служи овај други део опозиције, који тренутно није у сали, који наводно бојкотује Скупштину, када кажете да инвеститори одлазе из Србије. Наведите ми једног инвеститора који је отишао из Србије у последњих неколико година. Нема ниједног. Нема ниједног. Инвеститори долазе у Србију. Сваког дана отварамо неке нове фабрике.

Та прича о томе да људи у појединим фабрикама раде за 200 евра, да носе пелене, па то је прича Демократске странке. То је прича Кене, то

је прича Александре Јерков, то је прича ових који немају о чему другом да причају па онда измишљају. То је прича Балше Божовића. Кад су Кинези отворили фабрику „Меита“ у Обреновцу, он је овде причао како ми уводимо робовласнички систем у Србији. Пазите, долази једна од највећих светских компанија и одабере Обреновац, дакле једну градску општину у Београду, да инвестира и појави се човек који је у то време био председник Градског одбора Демократске странке, Балша Божовић, и каже – е, ви доводите кинеске робовласнике да изабљују радну снагу овде у Обреновцу, људи носе пелене итд.

Ту причу о пеленама покренула је Александра Јерков. Ја вас молим, ви сте озбиљан посланик, дуго година сте у Народној скупштини, немојте да се хватате за те неистине и за те измишљотине. Не постоји ниједна фабрика у Србији у којој радници носе пелене, у којој се не поштује Закон о раду и у којој се не поштују други позитивни прописи Републике Србије. Ја нисам чуо ниједног радника у Србији који је запослен у било којој од тих компанија који се жалио на услове рада; ни на плату, ни на услове рада, нити на било који други проблем који, евентуално, има.

Наравно, можете ви са стране све то да посматрате и да критикујете овај или онај детаљ, али суштински ми смо извршили оно, и грађани Србије то разумеју, оно што се зове – нисмо завршили тај процес до краја, али смо га у великој мери започели и скоро да смо на путу да га окончамо – а који се зове реиндустријализација Србије. Све оно што је било упропаштено у ратовима током деведесетих, све оно што је било упропаштено за време санкција, све оно што је било упропаштено за време досовског режима Александар Вучић и Влада Србије успели су да врате у живот. И ми више нисмо само рурална, пољопривредна земља. Ми смо земља са јаком индустријом – у области производње аутомобила, компоненти за аутомобиле, тракторе, прикључне машине итд.

За време Бориса Тадића, за време његове власти, знате и сами шта је била инвестиција – кад Мирослав Мишковић прода „Делта холдинг“ „Делезу“. То је Демократска странка бележила као инвестицију у буџет Републике Србије. Ми данас као инвестицију бележимо отварање фабрике, сваке нове фабрике од Суботице до Врања. И, као што видите, не правимо никакву разлику. Ми не причамо о децентрализацији, као што су они причали. За нас је сваки део Републике Србије подједнако важан; и Прешево, и Бујановац, и Врање, и Београд, и Суботица и Нови Сад. Нема дела Србије у који нисмо уложили. Нема скоро општине у Србији у којој нешто нисмо направили – негде пут, негде нови водовод, негде нову канализациону мрежу, нову фабрику, нове железничке пруге.

Ми радимо оно што стотинама година у Србији није рађено. Ми настављамо посао краља Милана Обреновића, настављамо посао Николе

Пашића, настављамо посао Лазара Пачуа. Па они су почели са модернизацијом Србије. Настављамо посао Милана Стојадиновића, да имамо јак динар. Кад је динар био јачи у протеклих неколико деценија? Кад је инфлација била нижа? Из уџбеника Милана Стојадиновића, из уџбеника Лазара Пачуа се води фискална, и финансијска и монетарна политика у Републици Србији, а ви кажите да то није тако.

Ја сад не спомињем намерно ни Светску банку ни Међународни монетарни фонд јер знам да ћете ви одмах да скочите и кажете да они нису релевантни, али знам да сте читали Милана Стојадиновића и кажите ми – коју меру коју је он својевремено предузимао није предузео Александар Вучић да би ојачао државу Србију? Ево, кажите ми коју меру. Не постоји ни једна једина мера. Све мере које је познавала финансијска наука његовог доба, Милана Стојадиновића, који је докторирао у Минхену, применили смо управо ми. Не зато што смо јако паметни, него зато што смо имали довољно храбрости да применимо тешке мере. Зато што је и Милан Стојадиновић знао оно што зна Александар Вучић – тешке мере боле моментално, али дугорочно дају добре резултате.

Борис Тадић, Александра Јерков и сви ови којих сада нема никада нису имали храбрости да предузимају болне мере, јер су знали – болна мера боли, могу да изгубим изборе. Александар Вучић никад није био пред том дилемом – нећу да предузимам тешке мере да не бих изгубио изборе. Сто пута је рекао – ако треба, изгубићу изборе, али хоћу Србију да извучем из живог блата у коме се она налази. Е, то је величина председника Републике.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Мартиновићу.

Вјерица Радета има право на реплику.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Врло кратко. Само хоћу да кажем да колега Мартиновић није био коректан. Намерно је изоставио да каже да је кривична пријава коју смо ми поднели обухватила Бориса Тадића, Вука Јеремића, Борка Стефановића, Мирка Цветковића. Као што није коректно скретати тему – као сад ми српски радикали причамо нешто као тамо неки који чуче у парку. То је просто невероватно. Јесам ли ја овде поменула пелене? Нисам. Ми говоримо из једног сасвим другог угла и немојте нас повезивати с њима.

Ви сте много сличнији њима. Хајде да се сад подсетимо да је ваш председник у кампањи говорио да је политика Демократске странке добра, само што ће напредњаци да је брже спроводе. Па кад сте преузели власт, онда је чак и Чеда Јовановић рекао да вам је политика одлична јер сте преузели оно што су заговарали и демократе и ЛДП итд. У чему се ви разликујете кад је у питању Европска унија, кад су у питању извршитељи,

кад је у питању, не знам, стање у правосуђу, тужилачке истраге, нотари, шта сте све преузели, све под паролом – било би неозбиљно да ми као држава прекинемо нешто што је неко пре нас започео? То једноставно није тако, јер нова власт свакако има право да усмерава политику, и унутрашњу и спољну, у складу са оним програмом који је представљала бирачима на изборима.

Заиста ја не бих ширила даље ову причу, али само молим да, када расправљамо, будемо коректни. Можете да нас повезујете с ким год хоћете, али с оним испод шатора немојте. Стварно немамо апсолутно ништа с њима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Радета, на коректности.

Александар Мартиновић, реплика.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Ви питате у чему се разликујемо. Па народ Србије је рекао у чему се разликујемо. Дакле, народ Србије је на изборима и 2012, и 2014, и 2016. и 2017. године повукао јасну разлику између Александра Вучића и СНС, на једној страни, и свих оних који су били на власти до 2012. године, на другој страни.

Борис Тадић је обећавао да ће ауто-пут кроз Грделичку клисуру бити завршен до 2009. године. Ко га је завршио? Александар Вучић. Причали су о „Београду на води“. Ко је започео тај пројекат? Суштински ко га је започео? Ено ничу нове куле из месеца у месец. Александар Вучић. Дакле, они су причали, а ми радимо. И народ Србије је добро разумео разлику између приче и рада.

А што се тиче те кривичне пријаве коју сте поднели, између осталог и против Александра Вучића, због бриселских споразума, па није тачно да није постојала ниједна судска инстанца на којој се о томе није расправљало. Ја сам као председник Одбора за уставна питања и законодавство био на седници Уставног суда Републике Србије на којој се оцењивала уставност бриселских споразума.

(Вјерица Радета: Какве то везе има?)

Па има везе, зато што сте рекли – ви сте поднели кривичну пријаву, а ниједна инстанца није реаговала. Реаговао је Уставни суд, који је рекао...

(Народни посланик Вјерица Радета додајује.)

Тако је.

... Који је и дао за право Александру Вучићу, јер су његови непријатељи рекли да је закључио међународни споразум са лажном државом Косово и Метохија, а Уставни суд је рекао да то није међународни споразум, да не подлеже ратификацији у Народној скупштини, него да је то споразум политичке природе. То је била велика победа Александра Вучића и СНС, јер ми нисмо потписали Бриселски споразум са представницима неке независне државе, ми смо потписали

споразум – кад кажем „ми“, конкретно Ивица Дачић 2013. године као председник Владе Републике Србије – са представницима привремених институција самоуправе у Приштини и тако их је третирао и Уставни суд.

Уставни суд, апропо ваше кривичне пријаве, није третирао ни Хашима Тачија, ни Харадинаја, ни Љимаја нити било кога другог као представнике независне државе него као представнике привремених институција самоуправе у Приштини, и у том смислу је држава Србија и Влада Србије извојевала једну велику политичку победу, јер су се утркивали у нападима на Александра Вучића они који су га оптуживали да је највећи могући издајник, поједини бацали клетве на њега, држали живом човеку опело итд. При томе не мислим на вас, мислим на неке друге.

А не заборавите да је народ на Косову и Метохији јуче рекао све што треба да се каже о политици Александра Вучића када је у питању КиМ. И можемо и ви и ја да се препиремо до сутра, Срби у Косовској Митровици, у Зубином Потоку, у Лепосавићу, у Звечану су рекли коме верују и кога подржавају. Подржавају Александра Вучића, подржавају СНС и то су доказали убедљивом победом Српске листе. Па сад може да пукне, завршавам, и Борис Тадић и Бошко Обрадовић и Санда Рашковић Ивић и Вук Јеремић и сви други велики Срби из „круга двојке“, Срби на Косову и Метохији једино коме верују, верују Александру Вучићу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Мартиновићу.

Имам пријављеног колегу Мирчића, али бих га замолио стварно искрено да...

(Народни посланик Вјерица Радета додајује.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Па прошли смо, колегинице Радета, све, још од Југословенске радикалне заједнице, Стојадиновића, Косова, економије и стварно сам пуно научио и од вас и од господина Мартиновића.

Имаће прилике поново, само ми дајте могућност да даље, у складу са чланом 112, водим седницу.

(Народни посланик Вјерица Радета додајује.)

Ја морам то пресећи. Онда нема краја овоме. Удаљили смо се од теме. Ја вас онако колегијално и искрено молим.

Милорад Мирчић.

Изволите.

Ево, да не кажете после да завршавамо увек када су у питању дискусије чланова владајуће коалиције.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Па нема нормалног човека коме није стало да се спречи корупција и криминал у Србији. Тај не постоји. Али има нешто што је горе од неборбе против корупције, то је селективна борба против корупције. Селективним бављењем борбом против корупције

повећава се проблем са којим се суочава Србија, а ви се управо бавите на тај начин борбом против корупције.

Ви сте ухапсили Мишковића и доказано је на суду од стране његових адвоката и одбране да је он у већини случајева радио у складу са законом, а истовремено је износио аргументацију да је имао на платном списку многе министре, многе службенике. Па зар није била логика ствари да се са тим Мишковићем направи договор, да министар трговине одговара, да министар финансија одговара, да министар полиције одговара? Јер он би по сваку цену желео да се ослободи евентуалне казне затвора. То што је он искористио, лобирао, то је један део.

Кад сам рекао да је у овом парламенту једно од жаришта корупције, па после избора сваком је јасно да је Кајл Скот на силу увео поједине посланичке групе. Па погледајте где су сад. Не зна се више ни у којој су посланичкој групи. Па какви су то избори, каква је то држава кад један амбасадор, па таман био и амбасадор Америке, може да прекраја резултате избора, може да понови на појединим бирачким местима? И то, пазите каква случајност, баш на оним бирачким местима где имају ови шансу да добију већи број гласова.

А што се тиче тога, господине Мартиновићу, каква је разлика између економије коју је водио Милан Стојадиновић и садашње – велика, драстична. Само један пример. За динар Милана Стојадиновића, тадашње Југославије, могли сте да пазарите и у Бечу, и у Паризу и у Лондону, а за овај динар можете само у границама Србије и нигде више. Тако да та стабилност није гарантована тако што се звао Милан Стојадиновић, него зато што је била здрава и развијена економија.

А оно што желим на крају, господине Мартиновићу, круну признања за све оно што износи СРС на рачун Томислава Николића је управо дала ваша нова странка, СНС. Па кад вам је тако добар, кад је тако поштен, кад је тако честит, па што га нисте по други пут кандидовали за председника? Кад је уживао општу популарност, кад је добио прве изборе на регуларан начин, па ваљда је логика ствари да га и други пут кандидујете, јер вам је био председник странке, јер вам је оснивао странку. И ви сте свесни тога да је он велика сметња, да је човек огрезао у криминалу, да више нема контролу и зато сте га склонили на маргине, а за утеху сте му дали вилу да се, јадник, ето, не осећа ксенофобично, па дали сте му неких 400 или 500 квадрата да се шета са својом Драгицом. Нема већег признања него то што сте ви урадили, што га нисте кандидовали и зато сте и добили изборе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Право на реплику др Мартиновић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР MARTИНОВИЋ: Малочас сте рекли да нисте оптерећени Томиславом Николићем. Ево видим сада да јесте, али нема везе.

У време Милана Стојадиновића, господине Мирчићу, није постојао евро. Дакле, свака држава у Европи је имала своју националну валуту, тако да не можете да поредите мењање динара за националне валуте у време Милана Стојадиновића са данашњом ситуацијом, када постоји евро као заједничка валута на нивоу Европске уније.

Нисте у праву када је у питању Мишковић. Мирослав Мишковић је првостепено осуђен, а и првостепено и другостепено је осуђен његов син Марко и осуђен је Мило Ђурашковић. То је пуна истина о том случају. Тако да немојте да тврдите да нису процесуирани. Процесуирани су, а можете да будете задовољни или незадовољни пресудом или казном која је изречена.

Што се тиче онога што сте говорили везано за Милана Стојадиновића, а то је споменуо и Владимир Маринковић као потпредседник Народне скупштине, Милан Стојадиновић своје реформе није почео 1935. године као председник Владе, него као министар финансија у Влади Николе Пашића 1923. године. Српски динар је тад постао јак. Али нису битне године, битна је суштина. Динар данас вреди више него што је икада вредео у модерној економској историји Србије. То је успех ове Владе, то је успех Народне банке. Све оно што смо урадили када је у питању привлачење инвестиција, отварање нових радних места, када су у питању крупни инфраструктурни пројекти, не би могло да се уради да нисмо имали јаку фискалну подлогу.

До пре неколико година кад бисте рекли некоме да Србија може да се такмичи са Хрватском, да не идемо даље у неке много развијеније земље Европске уније, кад је у питању дужина ауто-путева по километру, људи би вам се смејали. Ми смо данас сустигли Хрватску. Без било каквих афера, без било каквих Санадера, без било каквих „Фими медија“, без било чега од онога што је пратило изградњу ауто-путева у Хрватској, без било какве аутостраде Далматина итд., знате ви врло добро о чему ја говорим. Чисто, поштено, у складу са законом. И могли сте да видите и јуче, односно прекјуче, када је отворана нова деоница пута кроз Грделичку клисуру, колико је оно био замашан грађевински пројекат. Сви су причали о томе, још од времена Драже Марковића па наовамо, о томе да ће тај пут бити направљен. Ко га је направио и ко га је завршио? Александар Вучић. Обећао народу, испунио своје обећање. Тако ради Александар Вучић, тако ради СНС.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Мартиновићу.

Ја се захваљујем свима који су учествовали у овом кругу реплика.

Можемо да наставимо даље.

На члан 53. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Изволите, колега.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, ја волим све да поткрепим документима. Говорио сам о Драгану Шутановцу, кога нас неколицина зовемо и Драган Зграбиновац. Бивши министар војске. Човек који је од војске малтене направио дружину Пере Квржице. Ту је само војни оркестар функционисао, колико сам ја видео, код њега. Претопио је све што се могло претопити. Продавао је тенкове за 5.000 долара. А, рецимо, његов сарадник, то је онај дон Минхаузен у Смедеревској Паланци, за једно вече је попио пива у вредности више од 5.000 долара, што значи да је Шутановац продавао тенк за једновечерњу забаву господина Хајнекена. Значи, господин Хајнекена је попио цео тенк.

Занимљива је пресуда којом је ослобођен господин Шутановац. Јер, ето, он није знао да његов пуномоћник није пријавио некретнину на Врачару, па је зато ослобођен. Али у тој пресуди има занимљивих детаља – стан 48 м², кућа 157 м², стан 63 м². А онда овако иде, каже – 5.654 евра на једном рачуну, на другом 6.122, то није тако страшно, онда иде 90.000 евра на трећем рачуну, па онда иде штедни улог код Банке Интезе у износу од 260.856 евра, па онда у готовини на рачуну код Банке Интезе поново 175.000 евра. Све у свему, то кад саберете, добијете невероватну цифру, која је 300-400 хиљада евра, или 300-400 хиљада долара, у зависности коју валуту имате. Сад је велико питање како неки министар са платом од хиљаду евра може да има оволико новца на рачуну и да се овај велики, рецимо, судија Мајић није позабавио овим. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ристичевићу.

На члан 54. амандман је поднео народни посланик Петар Петровић.

Влада и Одбор за правосуђе, државну управу и локалну самоуправу прихватили су амандман, Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 57. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Само да видим где сам стао са овим носиоцем оних лепих одела.

Ја мислим, господине председавајући, да питате господина Мартиновића, он можда има свежије податке од мене, али ово није све.

Дакле, тај функционер који је против удвајања функција, или како то већ зову ови „жути“ крпељи, они су против.

Ако неко случајно добије неку другу функцију, господине Мартиновићу, ако случајно предаје негде, па то Балша Божовић одмах демонстрације, то је – јао, ови имају две плате. Иако предају, то им је струка, да буду професори, одмах се држе неке..., доводе се..., жене..., „Н1“ телевизија, која је нерегистрована, ја не знам како су они уопште овде добили акредитацију. Дакле, одмах се прави једна велика приредба, као, ето, некорумпирани „жути“ се боре против корупције. Невероватна ствар.

Али кад узмете, господин Шутановац је имао у управном одбору, то је нешто било повезано са ваздухопловством, колико ја знам, месечно је имао, веровали или не, поред плате министра... Замислите кад министар иде у управни одбор да би још месечно добио 671.835 динара. Дакле, то је невероватно. Ја мислим да је господин Шутановац, господине Мартиновићу, морао да има један велики сеф да све те новце... Како беше оно – чико, зар је овај сав лебац твој? Тако да мислим да треба господина Зграбиновца питати – господине Зграбиновац, зар је овај сав новац ваш?

За тај новац се може, рецимо, исплатити три хиљаде пензија. За ових 671.835 динара месечно сте могли да исплатите, ја мислим, негде око 30 пензија. Дакле 30 пензија, 30 пензионера је било ожалашћено и није имало пензију зато што је господин Зграбиновац узео себи право да на плату од хиљаду и на све оне евриће, доларе, 300.000, 100.000 итд., узме још 30 пензија у управном одбору, односно 671.835 динара. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ристичевићу.

Право на реплику има доктор Мартиновић, поменули сте га.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Захваљујем се, господине Маринковићу.

Ево, још један доказ лицемерја и бешчашћа, овога пута странке Вука Јеремића.

Госпођо Кубуровић, вероватно знате да је у име Адвокатске коморе Београда саопштење потписао Владимир Гајић, који је иначе председник правног савета такозване Народне странке Вука Јеремића, у коме каже да се Адвокатска комора Београда противи предложеним изменама Кривичног законика Републике Србије зато што наводно тај предлог закона није у складу са важећим Уставом Србије, Европске конвенције о људским правима и Конвенције против мучења.

Пазите, пазите ово. Пазите апсурда, пазите нонсенса некога ко је адвокат и некога ко је председник Адвокатске коморе Београд. Ми уводимо казну доживотног затвора за мучитеље, за мучитеље, а он каже – то што уводите казну за мучитеље, то није у складу са Конвенцијом против

мучења и других сурових или понижавајућих казни, као и правила да је државна освета забрањена у свим околностима.

Зашто ово хоћу да кажем? Вук Јеремић, Санда Рашковић Ивић, Демократска странка, удружена или неудружена, није више ни битно, немају храбрости да кажу да су, док Тијанин закон није ушао у скупштинску процедуру, били за његово усвајање. Сад, кад је закон у процедури и када ће сутра бити изгласан, они сви редом устају против Тијаниног закона. Сад више није битна ни Тијана Јурић покојна, ни Игор Јурић, сад више ништа није битно, сад су битни они и сад је наводно битна њихова борба за људска права и слободе. Али, пазите, немају храбрости да то отворено кажу – не смемо, не да нам Драган Ђилас да дођемо у Народну скупштину. Него се крију иза Адвокатске коморе Београда, злоупотребљавају Адвокатску комору и онда Владимир Гајић, као наводно независни адвокат а у суштини политичар, председник правног савета странке Вука Јеремића, каже да је он против Тијаниног закона зато што је он супротан, каже, конвенцији која забрањује мучење.

Иначе, најновија вест је да се овај народни херој, како се оно беше зове, Радослав Милојичић, партизанско име Кена, хвалио на сав глас – он ће да дође у Народну скупштину због његове деце, због туђе деце итд. Ево данас изјава... Пазите колики је страх од Драгана Ђиласа. Они причају о некој диктатури у Србији, а завели су диктатуру у сопственим редовима. Каже неће доћи сутра на седницу да гласа. А пробио нам је мозак из дана у дан, те преко Твитера, те преко „Н1“, те преко ове или оне телевизије – ево, он долази у Скупштину да гласа за Тијанин закон.

Па како их није срамота? Тиме само показују да њих није брига ни за покојну Тијану Јурић, ни за ону малу бебу која је погинула у оном хеликоптеру, и ту су покушали да убери политички поен. И где год се деси нека трагедија у Србији, где год неко не дај боже погине, настрада, ко је крив? Крив је Александар Вучић. Зашто је крив? Па ето зато, ми га мрзимо. Крив је зато што нема Тијаниног закона.

Ево вам Тијанин закон, онако као што сте га ви написали, скоро у слово, дошао у скупштинску процедуру и ми ћемо сутра за њега да гласамо. Где су ови велики заговорници људских права и слобода, који кажу да су за права деце? Где је овај Бошко Обрадовић, који каже да је за породицу и породичне вредности? Нема их нигде. Зашто? Зато што профитирају на људској трагедији. Зато што профитирају на нечијој смрти. Таквих посланика никад није било у Народној скупштини. Ми смо могли и да се препуцавамо и да се свађамо, али никоме није пало на памет да профитира на смрти детета или на смрти бебе. Срам их било!

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Мартиновићу.

На члан 61. амандман је поднео посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, само да допуним.

Господине председавајући, реците господину Мартиновићу да је та адвокатска громада, како се зове, Гајић, својевремено био предмет баш борбе против корупције. Не знам како се звао директор, већ сам заборавио, из Демохришћанске странке или тако нешто, заједно са њим је привођен. Вероватно су га ови „жути“, ово „жуто“ правосуђе, вероватно су га помиловали, али да буде, наравно, против нас. Углавном, ја мислим да је он хапшен у афери „Генекс“, ако се не варам. То је та велика адвокатска громада итд. Да не говорим зашто је рођен у Марсеју, до чудних закључака бисмо дошли, генерацијског онако низа. Боље ми је да ћутим, а за њега још боље. Дакле, кад бих ту повукао неку крвну линију, до свега бисмо дошли, мислим чак можда и до Гестапа. Нисам сигуран, али боље да ћутим.

Даме и господо народни посланици, постоји корупција страначка. Како господин Бошко Обрадовић, Бошкић Љотић Леворучица, купује своје посланике? Сви знате да је он био против масона, а испоставило се да му уз десно крило, десно кољено седи масонка Марија Јањушевић. Али поима и Зоран Радојичић, који се успротивио томе, који се успротивио страначкој корупцији.

Дакле, ја сам износио, колега Мартиновићу, и ви, износили смо податке везане за корупцију и, ево, каже Радојичић, а за мене је стварно позитивно изненађење, пише својим члановима Двери – ћутимо и на финансијске малверзације и озбиљан криминал, у који смо увучени без нашег знања. Финансије Двери се крију и од државе и од чланова и функционера странке. Један извештај се шаље унутрашњој структури, други држави, а трећи, онај стварни, познат је неколицини људи. Нико од нас не зна стварне токове новца.

Можда они не знају, али ја знам па ћу убудуће причати. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Пренећу колеги Мартиновићу, а ви причајте слободно, немојте да се устручавате.

На члан 65. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

Реч има Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, замислите када једна странка у изборној кампањи за три месеца потроши 5.665.000 на електро-радове, и то све на предузетничке радове, ПР МК-ТЕЛ, самостална електронска

радња Стари Бановци итд., Бранислав Симиџија ПР МК-ТЕЛ итд. и потроше 5.665.000. Ради се о великој корупцији. Ради се о испумпавању новца који је добијен за кампању у председничким изборима. Кампања се одржавала крајем 2016. и 2017. године. Новац је држава дала негде, чини ми се, око тридесетак милиона и, уколико се тај новац не утроши у кампању, обавеза је била, по закону, да се новац врати држави, значи у буџет. Значи, ради се о пљачки буџета и ви узмете тај новац да можете унутар да подмићујете одређене чланове у руководству, а доказаћу и како.

Даме и господо народни посланици, значи само за електро-радове у две радње ПР... Замислите, као да су правили зграду па уводили струју. Мислим, трафостанице су вероватно купили. Ја сам проверавао, 5.665.000, толико коштају две трафостанице од 300 киловата. Значи, две су могли да купе, вероватно да побољшају онако напон унутар странке.

Онда имате – Жељко Цвијановић ПР, Иван Цвијановић, Верица Цвијановић. Иван Цвијановић, колико се сећам, да ли он или Ненад Цвијановић, углавном су били одборници, односно били су на изборној листи организације која себе зове Српске Двери. Ја мислим да су то Ђиласове Двери, а не Српске Двери. Е сада, кад погледате, они су добили на једну кућу, на две предузетничке радње 9.698.000 динара.

Да не бих злоупотребљавао даље време, дакле, господине Мартиновићу, ви мислите да ово није тачно. И те како је тачно. Дакле, засада сам навео негде око 15.000.000 динара који су из кампање директно пресути у цепове Светог Бошкића Леворучице, Бошкића Љотића. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ристичевићу.

На члан 69. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли желите реч, колега Ристичевићу?

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Каже Радојичић – о трошењу новца дискреционо је одлучивало пар људи, у првом реду Бошко Обрадовић и Југослав Кипријановић. То је онај што блокира улице, што блокира радове, а иначе је био на платном списку Скупштине, господине Мартиновићу, и све време сад, кад је почео овај Бастаћ несретни, он је са њим блокирао радове да се не уради Трг републике. Уместо да ради у Скупштини, он дошао па ради... Ја сам мислио он хоће да буде зидар.

Па каже овако – адвокатске канцеларије, као у Хагу да су били ови из Двери, значи за неколико месеци 3.260.000. Ја не знам колике су адвокатске тарифе, али ово је, брате, много и за Хаг, то нека господа овде знају, 3.260.000. Кандидат на листи је била, једна од добитника, госпођа Лажетић; била је кандидат на изборној листи за посланике Српског, односно Ђиласовог, покрета Двери.

Идемо даље. Извесна „Јефимија дизајн“, Костадин Михаиловић и Катарина, ПР. То значи предузетничка радња. Ја се извињавам што набрајам имена, али тако се предузетничке радње зову. Дакле, то је било 3.900.600 динара. Они су такође на изборној листи Српског покрета Двери.

Па идемо даље. Невена Томић, мислим да је то одборник на Палилули – дакле, ради се о лицима која су веома блиска Обрадовићу тако да су били на свим његовим изборним листама – „Елемент студио дизајн“, добила је 3.400.000 динара. Мислим да је добила још неки динар одгоре, али смо отприлике дошли до суме која се ближи тридесетак милиона.

И онда имате Јелену Манић, то је Црепаја, дакле ради се о Црепаји, која је такође добила за дизајн – ови су дизајнирани; ја сам мислио да је њих Ђилас дизајнирао; зашто су плаћали овим својим члановима кад је дизајн био ексклузивно право Млађана Ђорђевића и Драгана Ђиласа – још 2.790.000 динара. Укупно 28.690.600 динара је Бошко Љотић Обрадовић опрао, и то је господин Радојичић признао и сам написао. Више не тврдим само ја, већ и изнутра његови посланици и његови функционери тврде да су господин Кипријановић и господин Обрадовић проневерили овај новац.

Ја позивам тужилаштво да коначно ради свој посао, а верујем да су по кривичној пријави, за коју знам да постоји, нешто истражни органи радили – предистражни или како се то зове, господине Мартиновићу – и да вероватно Бошко Обрадовић сад себе жели да квалификује као политичку жртву и зато све прави оно напољу: хоће да игра шах, хоће да разбија, улеће с тестерама, вешалима. Мислим да је то глума којом треба себе да прикаже као опасног политичког противника кога, ето, не хапсе зато што је земио, како би рекли ови, што је присегнуо Загребу и Хрватској Бошко Љотић, зато што је земио, је л', како му каже Бошко Пернар, 30 милиона, већ хоће да каже да га јуримо зато што је политички противник и лепо сарађује са Бошком Пернаром, бугарском Атаком итд. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ристичевићу.

Право на реплику има др Александар Мартиновић.

Поменули сте га, колега Ристичевићу, по имену и презимену.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Захваљујем се, господине Маринковићу.

Посланик Демократске странке у народу познат као Кена сад је измислио оправдање зашто неће да дође сутра на седницу Народне скупштине и да гласа за Тијанин закон. Каже – зато што је претучен одборник Демократске странке на седници Скупштине општине у Књажевцу Далибор Станојевић. То је ноторна лаж. Далибор Станојевић је мртав пијан напао одборника Српске напредне странке испред једног угоститељског објекта у Књажевцу и нанео му лаке телесне повреде.

Дакле, уопште се није радило ни о каквој седници Скупштине општине и није нико напао, поготово председник општине Књажевац није напао Станојевића, него је Станојевић напао одборника Српске напредне странке.

Али шта ћемо са оним другим делом онога што је рекао господин Милојичић, да ће он гласати за Тијанин закон због своје деце и због друге деце у Србији? Па чекај, бре, мајсторе, шта ти је важније – Станојевић или твоје дете, Станојевић или друга деца у Србији? И каже претучен – пази, Марко – одборник Демократске странке у Књажевцу, пребили га ови из Српске напредне странке, пребио га председник општине, човек не може да хода. Ено га човек, 120 кила живе ваге, говорио у суботу на Теразијској чесми и позива на рушење диктаторског режима Александра Вучића. Па који то претучен човек који не може да стоји на ногама држи политички говор? Дакле, то је још једна брутална неистина и брутална лаж.

Зашто ја на овоме инсистирам? Да бисте схватили и да би грађани Србије схватили ко се све овде удружио и уротио, не против вас и мене и не против скупштинске већине, против државе Србије. Уротили се Ђилас, Јеремић, Обрадовић, поједини адвокати, поједине судије, поједине невладине организације, она Дуња Мијатовић, која каже да ово није у складу са европским стандардима, а јесте у складу са европским стандардима у Немачкој, у Холандији, у Великој Британији, у Словенији итд. Удружили се сви живи против државе Србије. Али сутра ћемо, Марко, сутра ћемо да покажемо да је држава Србија јача од свих њих заједно и нека њих свих на гомили.

Сви су сад показали своје право лице. Ово је право лице свих њих. Сви су стали у један цак: и Ђилас, и Обрадовић, и Јеремић, и ДС, и поједине невладине организације, и поједини амбасадори, и поједини представници, самозвани или славни, појединих европских институција. Сви су стали у један цак. Сутра ћемо поцепати тај цак и показати грађанима Србије да су у питању лицемери, да су у питању кукавице, да су у питању лопови, да су у питању људи којима ништа није свето, па ни живот убијене деце.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, др Мартиновићу.

На члан 70. амандман је поднела народни посланик Љиљана Михајловић.

Да ли неко жели реч?

На члан 73. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли желите реч?

(Маријан Ристичевић: Наравно.)

Изволите, господине Ристичевићу.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем, господине председавајући.

Господине Мартиновићу, ви се свакако сећате како смо ово сабирали да бисмо дошли до ових података како су корумпиране Двери – је л' тако, господине? – дакле како су корумпирали остале чланове који су Бошка Обрадовића после приступања Савезу за Србију оставили да не буде смењен. Дакле Бошко Обрадовић, коме Скупштина плаћа стан на Дедињу у близини „Пинка“, да му буде близу, дакле кад крене на „Пинк“... Дакле новац, каже овако – 4.200.000 за електро-радове, истог дана подигнут у кешу. Сав новац је подигнут у кешу.

Ја сам стрпљиво са господином Мартиновићем правио ову шему, дакле колико је новца Бошко Обрадовић пребацио предузетничким радњама под контролом његових кандидата и колико су они одмах сутрадан подигли. Значи, никаквог репроматеријала није било. Овај ти уплати, не знам, морам да одмакнем, имам кратке руке, овај ти уплати новац, 3.577.000, и ви као Јелена Манић ПР одмах сутрадан то подигнете у кешу и вероватно вратите Бошку Обрадовићу.

Шта је Бошко Обрадовић још радио, како је био корумпиран? И остатак новца који је био на...

Господине Радојичићу, надам се да гледате ово.

Дакле, мушки сако 24.000, мушки сако 19.000, све на рачун странке. Овај пије, једе, облачи се на рачун странке. Ево овако: мушки сако три пута – купи три комада; шта сад, има се, може се – са ценама од 19.000 до 24.000. Моје одело кошта 7.000. Дакле, мушке панталоне; пази, не може човек да иде без панталона, мора странка да му купи, он је друг члан, први члан, значи и то 12.600. Па друге мушке панталоне. Па зима иде, треба и мушки капутић, значи то је коштало 12.500. Свеукупно 109.000 динара. Дали је ово врста унутрашњополитичке корупције у странци?

Да причамо онако о забавама које је приређивао. Па, рецимо, нема домаће ракије на његовим забавама. То су рачуни, не знам, милионски, негде по неким скупоченим локалима. „Џони Вокер“, „Чивас“, „Џек Данијелс“, „Јегермајстер, цин драј „Бек“... Онда имате коктеле; каже – „Секс на плажи“, тако се зове коктел.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ристичевићу.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Ако то није корупција, а шта је онда корупција? Е, зато је он за Ђиласу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ристичевићу.

Доктор Мартиновић, право на реплику, опет сте га поменули по имену и презимену.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Захваљујем се, господине Маринковићу. Морам само да исправим и мало допуним мог уваженог колегу Ристичевића.

Дакле, тачно је да Скупштина плаћа Бошку Обрадовићу стан у Београду. Али, господине Ристичевићу, Бошко Обрадовић не станује у Земун Пољу, он не станује у Борчи и у Крњачи, он станује на Дедињу. То грађани Србије треба да знају. Дакле, Бошко Обрадовић станује на Дедињу, и то у стану човека, који је власник тог стана, који је из једног града у југозападној Србији, који је од државе Србије – „Ивањице, граде у долини“, је л' тако – који је од државе Србије добио субвенције да направи хладњачу да би малинари из његовог краја имали где да одлажу малине, да им разновразни закупци и препродавци не би спуштали цену. Он човек узме паре од државе, направи хладњачу, прода ту исту хладњачу и за тај новац купи стан у Београду. У том стану, господине Ристичевићу, данас живи велики бранилац српског народа, Косова и Метохије, Српске православне цркве, породице и тако даље, Бошко Обрадовић. То грађани Србије треба да знају.

Који је још следећи пример корупције? Поменули сте Вука Јеремића. Е, Вук Јеремић је у једној телевизијској емисији рекао на питање свог политичког неистомишљеника, да му сад не спомињем име, од чега живи, па каже – живим од плате. Од које плате? Па каже – добијам плату као саветник у борду директора једног инвестиционог фонда. Ево, нећу чак да наведем ни назив тог инвестиционог фонда да ме не би неко прозвао да сам против неке стране компаније. И сутрадан се огласи тај инвестициони фонд и каже да Вук Јеремић ни као саветник ни као члан борда директора тог инвестиционог фонда није добио ни један једини долар. И сад ја питам – да ли је то корупција када живите на високој нози, када на дневном нивоу трошите на хиљаде и десетине хиљаде евра, када расипате паре као да сте власник нафтне бушотине у Уједињеним Арапским Емиратима или у Саудијској Арабији, а нико живи не зна где радите?

Где ти је, мајсторе, радно место? Ево, сад да питате Вука Јеремића – које ти је радно место, на ком то радном месту у Србији, у иностранству, могу да се стекну толике паре? – не може да каже. Јер он је један дан на једном радном месту, други дан је на другом, трећи дан је на трећем, а у ствари једине паре, чисте паре које је примао, примао је од државе Србије, и то на месечном нивоу од 8.500 евра док је био председавајући Генералне скупштине Уједињених нација. И тамо, уместо да ради за државу Србију, да убеди макар једну државу чланицу Уједињених нација да повуче признање Косова и Метохије, он учествује у највећим криминалним и корупционашким аферама са људима из Хонконга, из неких других држава у свету и благице име Србије. И онда се и враћа, и то грађани Србије треба да знају, враћа се у Србију, покушава да убеди Александра Вучића да га кандидује за председника Републике на председничким изборима

2017. године, па кад Александру Вучићу то није пало на памет, тек од 2017. године – грађани Србије, да знате – тек од 2017. године за Вука Јеремића и његову странку Александар Вучић постаје црни ђаво зато што је рекао – нећу, бре, да имам никаквог посла са тобом, хохштаплеру, битанго, који си злоупотребио позицију Србије у Уједињеним нацијама.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, докторе Мартиновићу.

Знам да се неке колеге спремају да говоре до паузе, али ја морам да се извиним, и сви ће ме, надам се, разумети – ту нам је делегација града Сочија и градоначелник Сочија – одређујем паузу.

Настављамо у 15.00 часова, у складу са чланом 87. Пословника Народне скупштине. Хвала и видимо се у 15.00 часова.

(После паузе – 15.00)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Настављамо са радом.

На члан 75. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 77. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 80. амандман је поднела народни посланик Весна Николић Вукајловић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 88. амандман је поднела народни посланик Марина Ристић. Изволите, колегинице.

МАРИНА РИСТИЋ: Ја сам поднела амандман на овај члан 88, а ради се о поступању по представкама. Мало сам у чуду што ми није усвојен овај амандман. Ево о чему се ради. То је сада та представка којом се обраћа физичко или правно лице Агенцији са подацима где се сумња на корупцију. И сад овај члан 88. каже шта та представка треба све да садржи, па она може бити уредна и може бити неуредна, значи или има све податке или нема све податке и, уколико нема све податке па то лице не допуни, онда Агенција неће поступити по тој представи.

Агенција би требало да настави поступак на основу расположивих информација. Где год постоји сумња у корупцију, по њој треба да се поступа. Не може тако олако да се одбаци. Где год постоји материјални доказ, прво мора да се испита, без обзира да ли су баш сви подаци ту. То и јесте посао Агенције. Треба да се решава по кратком поступку и све то

мора да буде транспарентно и јавно. Јер у Србији се обично појави нека сумња, неко неког оптужи и на томе се углавном заврши. Ево, имали смо прилику и да видимо овде у Народној скупштини. Чули смо колеге. Они знају ко је од претходне власти радио те криминалне радње. Агенција је постојала. Она је негде почела да ради 2010. године, чини ми се да је та година, а она уопште није поступала.

Ја не знам да ли је сад то због тих представки, да ли је из неког другог разлога, нећу у то да улазим, али Агенција мора да настави поступак чим постоји основана сумња, јер ми некада чујемо за примере корупције, рецимо, изађу радници неке фабрике, имали смо случај Поште, који указују на примере корупције и кажу именом и презименом, а Агенција уопште не поступа по томе. Да би своје постојање оправдала, да би имала сврху, она не мора чак ни да чека представке, она би требало да ради чим постоји сумња. Да се испита, па сад има или нема, није битно.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 93. амандман је поднела Мирослава Станковић Ђуричић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 94. амандман је поднео народни посланик Филип Стојановић.

Изволите, колега Стојановићу.

ФИЛИП СТОЈАНОВИЋ: Хвала, господине Маринковићу.

Даме и господа народни посланици, поштовани министри са сарадницима, поднео сам амандман на члан 94. Предлога закона о спречавању корупције. Амандманом сам тражио да се наведени члан брише. Брисање наведеног става тражио сам из разлога што појам „план интегритета“ представља апстракцију, која не значи ништа и нема никаквог смисла.

Корупција је одувек представљала велики друштвени проблем свих режима, тако да и ова власт није изузетак у том смислу. Корупција је увек најизраженија у самом врху власти, тако да са борбом против корупције треба почети са тог нивоа. Нема успешне борбе против корупције уколико носиоци власти личним примером не покажу да су заиста спремни да се искрено обрачунају са корупцијом.

Али како веровати у ово ако знамо да су многи носиоци високих државних функција на сумњив начин дошли до својих академских звања? Никада нису разрешени случајеви сумњивих диплома и сумњивих доктората неких државних функционера. Онај ко је на сумњив начин дошао до академског звања, онда је, логично, подложнији корупцији од онога ко је до тог звања дошао на регуларан начин.

Све док се не почну решавати случајеви оваквог вида корупције, свеукупна борба против корупције представља мртво слово на папиру.

Зато апелујем на припаднике власти да се озбиљније ухвате укоштац са овим проблемом. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Стојановићу.

На члан 95. амандман је поднео народни посланик Дубравко Бојић.

Изволите, професоре Бојићу, уз извињење свима што сам прекинуо мало раније седницу, још једном.

Изволите.

ДУБРАВКО БОЈИЋ: Хвала, господине председавајући.

Даме и господо малобројни народни посланици, поднео сам амандман на члан 95. овог предлога закона са образложењем да ће се питање јачања интегритета, како је овде постављено, свести на једну формалну процедуру и обавезу доношења планова интегритета. И одмах да будем јасан, не свиђа ми се овај термин, мислим да није прикладан и да није најсрећније одабран.

Што се тиче овог предлога закона, морам да кажем да је ово препакован стари, претходни Закон о борби против корупције, који у својој надлежности, правном положају и организацији апсолутно одговара Агенцији за борбу против корупције.

Српска радикална странка сматра да је кључно и суштинско питање да ли су и колико сви субјекти предвиђени законом спремни и способни да предвиде и препознају области и процесе у којима се може појавити и да утврде, тј. процене степен ризика од ове штетне и веома распрострањене друштвене појаве.

Досадашњи резултати рада ових органа не уливају неко поверење. Колико смо само у овом парламенту отворили ових коруптивних афера, колико смо чули коруптивних прича са јунацима који су неимари тако што граде шаторска насеља у најексклузивнијем делу престонице и тако упиру прст у очи и ругају се свим грађанима Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, професоре.

На члан 96. амандман је поднео народни посланик Никола Савић.

Изволите, колега.

НИКОЛА САВИЋ: Даме и господо народни посланици, поднео сам амандман на члан 96. предлога овог закона. Наравно, знамо сви да се ради о спречавању корупције.

Желим овим поводом да кажем да је корупција вечни проблем, који је био присутан у свим временима, у свим режимима, и да га је немогуће елиминисати у потпуности. Е сада, поставља се питање како се борити против нечега за шта смо унапред свесни да се не може у потпуности елиминисати. Поставља се овде један логичан одговор, а то је – ако знамо да нешто не можемо елиминисати, онда се морамо макар трудити да то нешто, ма о чему да се ради, сведемо на најмању могућу меру.

Када је у питању корупција, како се борити овде? Европским законима? Ја чисто сумњам да се европским законима, које је донела још претходна власт а ова само наставља, може борити против корупције. Чак мислим, напротив, да дословна примена неких европских закона у нашим околностима даје супротан ефекат. Корупција је на овај начин само подигнута за неколико нивоа, неколико степеница више и, рецимо, имамо ситуацију да се сада највећа корупција дешава тамо где је то немогуће открити. Знамо да се код свих великих послова, где се врти велики новац, расписују тендери, а тендери се намештају тако да се унапред зна ко ће бити понуђач, купац, извођач итд., и ту је највећа корупција, а то су те тзв. европске вредности.

Гогољ је својевремено писао – ако једном лопову доделите једног стражара, добићете два лопова. Значи, морамо се мало дистанцирати од ових европских закона и потражити нека компаративна искуства на неком другом месту. Кина као држава је спремна за то. Кина је земља која се бори успешно против корупције. Наравно, ни тамо је не могу спречити. Јер, рецимо, за Кину је карактеристично – они су своје министарство правде одувек звали не министарство правде, него су га одувек звали министарство кажњавања. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Савићу.

На члан 97. амандман је поднео народни посланик Александар Шешељ.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 98. амандман је поднео народни посланик Срето Перић.

Изволите, колега Перићу.

СРЕТО ПЕРИЋ: Даме и господо народни посланици, госпођо министре, па борба против корупције је врло занимљива тема и то грађани Србије воле да чују и да слушају.

Оно о чему су говорили посланици Српске радикалне странке, а и посланици Српске напредне странке, они су говорили о истини. Просто, тога је било у претходном периоду много. Ако мислите да сад нема корупције или да ћете овим законским предлогом то свести на неку разумну меру, то је зававање. Некако сам и помишљао да је ово одлучно режим одлучио да се бори против корупције, међутим, то сигурно није тако иако најављујете – беспопштерна борба против корупције. Можда су резултати чак у економској сфери неупоредиво бољи него што су у борби против корупције.

И сад ова Глава 10 – јачање интегритета. Интегритет је потпуност, недељивост, савесност, спремност да се ради и надограђује, а богами, он у себи подразумева и много морала. Да ли су сви они који треба да одлучују о овом морални, па питање је.

Овде сте ви рекли да ће Агенција да донесе одређени план, да предложи сугестије, па услов да би неко морао да ради тај план у борби против спречавања корупције је да има 30 запослених. Па то нема никакве везе са стварношћу у пракси. Врло често могу и неке јавне установе, које имају релативно мали број запослених, неупоредиво мањи од овог што је закон обавезао да треба урадити те планове, могу да направе велику штету грађанима Србије.

Ево један пример кад је у питању решавање стамбених проблема. Ту је и колега који би можда могао више да уради. Решавање стамбених проблема за избеглице које су у околини Шапца смештене. Првобитно им је било обећано да они треба да учествују са неким износом у решавању њиховог стамбеног питања, прихватили, биле су и неке зоне одређене, сад их шаљу десет километара даље од места где је то било првобитно предложено. Не решава се њихов проблем, а цена је иста која је била предвиђена и за другу зону решавања њихових стамбених питања.

Дакле, овде је очигледно корупција у питању. Сад, да ли су то само локалне власти града Шапца или су и неки из власти републичког нивоа умешани у то, то би требало ви да проверите. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Перићу.

На члан 99. амандман је поднела народни посланик Ружица Николић.

Изволите, колегинице Николић.

РУЖИЦА НИКОЛИЋ: Захваљујем, господине Маринковићу.

Даме и господо народни посланици, Предлог закона о спречавању корупције нема неких суштинских измена, а права борба против корупције не постоји.

Овим предлогом закона уређује се надлежност, организација и рад Агенције, којој су дата можда и превелика овлашћења. Ми сматрамо да би било ефикасније одређене ингеренције вратити Министарству и другим надлежним органима. Затим, ту су и одређене одредбе које уређују правила спречавања сукоба интереса при обављању јавних функција.

Али оно што нисте предвидели овим предлогом је тзв. вођење функционерске кампање која се манифестује кроз одређене промотивне активности функционера у периоду изборних кампања, попут посета болницама, отварања фабрика и слично. Затим, поставља се питање како ће Агенција, односно на који начин ће се спречити куповина гласова и мандата, јер ту лежи озбиљна корупција. Сматрамо да је о томе требало да размишљате и да се на прави начин позабавите овим питањем.

Члан 99. Предлога закона прописује обавезу Агенције да донесе и објави програм обуке и упутство за спровођење обуке у области борбе против корупције. Ми смо амандманом тражили да се овај члан брише, јер

сматрамо да је апсолутно непотребан јер нема никакав ни правни ни фактички значај и представља само непотребно трошење новца.

Корупција у Србији је у великој мери заступљена и, нажалост, она ће и даље цветати уколико се овом проблему не приступи на један озбиљан начин и ако се јасно и прецизно законом то не буде дефинисало. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Николић.

На члан 100. амандман је поднела народни посланик Наташа Сп. Јовановић.

Изволите.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Овај закон је, госпођо министар, био осуђен на пропаст оног тренутка када је донет, и против чега је била Српска радикална странка. Да је то тако, показују многобројни примери из праксе.

Тражили смо брисање овог члана 2, јер ту се утврђују надлежности Агенције приликом анкетирања јавних функционера и пријава њихове имовине. Све је ово велика фарса, из простог разлога што, није проблем што ће 99,9% њих да пријави ту неку имовину, али питање је шта је дошло и довело до тога да многи од њих, трговином утицајем својим који имају, тиме што су повезани са одређеним криминалним и корупционашким структурама, привредним криминалом, судском корупцијом, остварују све оно што не би могли уопште да су докторирали не знам где и да су не знам какве послове започели и да раде као други људи што имају одређене привредне делатности. Па можемо да разумемо – приватник, земљорадник, онај који обрађује земљу, онај који вредно ради, има неку породичну фабрику, има неку индустрију, али да то све раде јавни функционери, поготово на нивоу локалне самоуправе, а да не сnose за то никакву одговорност, то је просто невероватно.

Знате шта је највећа корупција у Србији? То што за протекле четири године само, а пракса је почела крајом мандата Српске радикалне странке 2008. године, али говорим за период од протекле четири године, 482 одборника је променило свој страначки дрес, неки од њих и по неколико пута. Зар то није најнеморалнији и најбезочнији криминал, не знам како да га назовем, и корупција која може да се задеси? Па сад овде кад погледате у Народној скупштини Републике Србије колико њих је то урадило од народних посланика, од ових шаторџија који су и дошли у Народну скупштину а да нису добили 5% на изборима гласова бирача.

И онда се ми замајавамо неким формалностима, нарочито ми који учествујемо у овој расправи као једина и права опозиција напредњачком режиму, говоримо грађанима да не можемо да полазимо од претпоставке да су сви јавни функционери у старту криминализовани, једноставно не

дамо да се то говори у било ком контексту када је у питању било који наш члан. Ево, јесте видели за толико година нашег политичког деловања? Па најстрожи смо по томе, највећа дисциплина је управо у нашим редовима.

Али да не буде да се само хвалим тиме, ја морам да вас подстакнем лично да као министар учините све да они органи власти који треба да се баве правом корупцијом, која разједа потпуно наше друштво, раде свој посао и да изађу са тим резултатима и да кажу – ево, то и то смо урадили и постигли смо такве резултате. Наравно...

(Председавајући: Хвала.)

Ево, завршавам.

Наравно, ви сте ми пре неколико дана одговарајући, у петак, и другим колегама, изнели ове најновије, али верујте, толико тога је, толико пипака је пуштено на све стране, а нарочито корен онога што се десило после 5. октобра и даље буја и цвета, мислим у финансијском смислу. Они формално нису на државним позицијама, али остали су и те како трагови по којима треба да реагују и тужилаштво и полиција.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Јовановић.

Право на реплику има др Владимир Орлић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Када се каже да се правда данас примењује селективно, ја могу само да кажем да се апсолутно не слажем око тога. Причали смо већ данас током ове расправе да постоје бројни примери где се види да се данас по том питању поступа принципијелно. И, ако треба да се подсетимо сви заједно, имали сте случајеве у организованим полицијским акцијама да у истом дану буде приведено више лица од којих су неки чланови главних одбора опозиционих странака, странака бившег режима, али и неки чланови главних одбора странака које чине парламентарну већину. Шта је бољи доказ, шта је јаснији доказ да нема ту говора о томе да је било ко протежиран или било ко, како воле да говоре они припадници бившег режима, којих, ево, опет ни сада у сали нема, да је, замислите, прогањан?

Знате, када неко дође и води рачуна о закону и строго по закону поступа и каже дајте само да видимо какве су ваше пословне књиге, да видимо на шта сте ви трошили новац који је прецизно, кампањски дефинисан, онда скочи неко попут Бошка Обрадовића и на сва уста виче – ово је прогон, ово је малтретирање, ово је диктатура. А људи који се тиме баве професионално, дакле људи који су задужени да воде рачуна о установи коју представљају, да штите закон, само дођу и кажу – дајте да видимо папире. И ништа више од тога, то је више него довољно. Говорио је, мислим, господин Ристичевић о томе и данас, а говорио је и више пута досада.

Дакле, то је апсолутно јасан доказ како се неки односе према том питању, а доказ у исто време да протежираних нема. Јер, пазите, нико није рекао из државних институција – не свиђа нам се неко политички па због тога га оптужујемо за криминал. Конкретно, те Двери и тог Бошка Обрадовића за криминал оптужују њихови људи, њихови чланови, чланови председништва до колико јуче. Мислим да је – господине Ристичевићу, је л' се Радојичић презива човек? – човек говорио јавно, отворена писма слао, где каже – ја се обраћам члановима Двери и позивам их да заједно станемо на пут, на реп да станемо криминалу који спроводи Бошко Обрадовић.

Дакле, ја мислим да су то проблеми о којима ми треба да расправљамо ако говоримо о односу према том питању. И велика је штета, велика је штета која се наноси и Републици Србији и достојанству Народне скупштине у тој врсти понашања и Бошка Обрадовића и Двери, али он није ни могао да научи ништа боље од Ђиласа и Јеремића, да се разумемо. Ништа мања штета од оне коју праве и Бошко Обрадовић и Двери, а са њим и Ђилас и Јеремић, и по питању односа према Косову и Метохији и нашем народу тамо и према питању односа спрам Тијаниног закона, односно измена и допуна Кривичног законика о којима ми расправљамо данас. То су велике ствари. То су крупне ствари и ствари на којима се разлика прави.

Завршавам, господине председавајући.

На тако крупним питањима јасна се разлика између нас поставља. Ми, ни по бабу ни по стричевима, само тражимо, само инсистирамо да се закон једнако примењује на све и ми на томе инсистирамо. Ми принципијелно инсистирамо на томе да се наш народ заштити, да се тамо политички не свађа, да се не гложи и не завађа, што упорно покушавају Јеремић, Ђилас, Обрадовић ево и данас. Ми инсистирамо да се принципијелно поставимо према односу који се тиче заштите наше деце.

Јесте ли потписивали ви из Двери, јесте ли потписивали ви из Демократске странке петиције и тражили да Тијанин закон уђе у процедуру? Где сте данас? Оног момента када смо рекли – ми иза тога стојимо, ми ни за јоту одступили нисмо од тог дана до данас. Ми ћемо сутра гласати за тај предлог закона, а грађани Србије који прате ову седницу нек прате дан сутрашњи и нек гледају добро да ли ће ући у ову салу да гласа и Милојичић Кена и Александра Јерков и Мариника Тепић, да ли ће ући комплетан онај скуп људи из Двери, на челу са Бошком Обрадовићем, који су се на главу попели свакоме својом причом о породичним вредностима и породичној политици.

Нека питају именом и презименом и Тадићеве и Јеремићеве и Ђиласове где су били оног дана када се ова скупштина изјаснила, где су

били оног дана када је гласање овде организовано било, да ли су гласали за измене и допуне Кривичног законика, за Тијанин закон 2019. Или неће доћи, као што нису 2015. године, кад смо мењали Закон о полицији из истог случаја, да ли ће доћи или неће доћи, као што нису били овде ни када смо се изјаснили ми као парламентарна већина о Зојином закону. Какви буду сутра, још једном, пред лицем Србије биће довека.

А ви који имате више података, допуните ово што сам рекао или демантујте, ништа против немам. Али што се нас тиче, ово није питање било каквих ломљења и дилема, наш став је овде увек био принципијелан. Држава се чува, држава се не краде. Деца се чувају и деца се бране, а ви којима је битно само колико сте пара накупили, мислим на оне којих ни сада у сали нема, ви гледајте шта ћете и где ћете. Неће проћи пуно времена, следеће године Србија вас поново ставља на место и, уверен сам, убедљиво као и српски народ на Косову и Метохији јуче, 90 или 95 посто. То вам је мера колико вас људи не може очима да гледа због свега што сте урадили. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има Вјерица Радета, повреда Пословника.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Власт кука што им се не врате ови из шатора у скупштинску салу, а очигледно вам је намера да останете сами, јер ово што радите не може да допринесе демократском дијалогу у овом парламенту.

По ком основу је малопре колега говорио? Да ли је овлашћени представник? Није.

(Владимир Орлић: Реплика.)

Реплика? А именом је поменут?

(Владимир Орлић: Поменута је странка.)

На реплику има право Александар Мартиновић кад ту седи. Немојте са мном на тај начин разговарати.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Само наставите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Ево, настављам ја, а вас упозоравам да водите рачуна о члану 27. ако хоћете да завршимо ово расправу како смо почели. Ако нећете, ако ћете ви сад између себе једни друге да прозивате да бисте изазивали реплике, што је потпуно неприродно, што једноставно нема места заправо, ако ћете тако, онда ћемо ми лепо да се спакујемо, да идемо и ви завршите данашњи дан сами. Ако вам то одговара, изволите.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Радета. Јесте, у праву сте, погрешно сам. Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање? Хвала.

Маријан Ристичевић има право на реплику.

Јесте први, али, ево, досада нисте били уопште на екрану.

У реду, ви сте на реду, није ништа спорно.

Наташа Сп. Јовановић, па Маријан Ристичевић.

Изволите.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Дакле, што се тиче тога ко кога може да представља, то смо пословнички објаснили, али изгледа да ме колеге нису добро разумеле или пратиле. Нећу да се враћам на тај део излагања, већ да искористим ову прилику и да поставим госпођи Кубуровић питање.

Ако је овај закон добар, а тај члан, ево, ми сада не третирамо амандманима, ако је Агенцији дата могућност да реагује код кршења процедуре од стране појединих функционера, а таквих је било опомена 84 у прошлој години, како је могуће, ако је све то тако лепо осмишљено, да су решени случајеви само код 11 таквих пријава? Да ли ви мислите да ће овај закон, да ће Агенција и да ће било који њен орган јавном опоменом, па и казном код судије за прекршаје, да спречи оно што је најважније, а то је спрега јавног и приватног интереса?

Јер, кад се предлажу овакви закони и кад ви кажете хоћемо да сузбијемо корупцију у редовима јавних функционера и свих оних који добијају пре свега новац из буџета, који се баве јавним послом, где вам је преглед који су ти који нису испунили своје обавезе и оних који су злоупотребом своје функције... ? Ево, малопре је говорила, то је уз крађу мандата одборничких и посланичких, поменула је колегиница Ружица Николић – функционерска корупција, то је нешто најгоре.

Знате, ви обећате неке – ако гласаш за мене, запослићу ти овога, ако гласаш за мене, урадићу ти тамо пут. Па ко ће више да се утркује? Помињете, ускоро ћете да видите за локалне изборе, камиони, шлепери, пакетићи, обећања, новац, кеш за гласање на бирачким местима. Знате, то све раде појединци који на тај начин урушавају читав демократски поредак и уставне и законске принципе. И уз све то не разумете, да се то спречи у корену, треба прво да пођете од тога да прихватите предлог за измену и допуну изборног закона који предлаже Српска радикална странка, па да такви не буду у ситуацији да прво тргују са самим собом, да кажу – ево, извол'те, ја вредим у том месту на југу Србије толико, на истоку и на северу толико, ко ме хоће, ја ћу да пређем у тај и тај табор.

То је све оно што је највећи проблем, а да ли ће закон и да ли ће надлежност Агенције да буде оваква или онаква, кога то брига кад ионако нико то неће да поштује.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Јовановић.

Реч има Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо, да не би било недоумице, господин Мартиновић и Орлић су различита посланичка група. Дакле, да не би било кршења

Пословника, у односу на мене су различита посланичка група, па према томе имам право на реплику. Ја нећу користити оно преостало време овлашћеног.

Дакле, господине Орлићу, нисте баш у потпуности у праву. Господин Радојичић је указао и на Н1 телевизији и ја сам у току седнице добио занимљив допис од једног адвоката, који је тужио Н1 телевизију у име извесног Маринковића и добио одговор од Н1 телевизије, односно адвоката Н1 телевизије: „Такође вас обавештавам да мој властодавац није медиј у смислу Закона о јавном информисању и медијима нити је пружалац медијске услуге, емитер, у смислу Закона о електронским медијима, што се лако може утврдити увидом у релевантне регистре код Агенције за привредне регистре и Регулаторног тела за електронске медије“. Дакле, недвосмислено је да Н1 телевизија сама указује на то да није регистрована, да није уписана у регистар и самим тим је пиратска.

Господине Мартиновићу и Орлићу, господин Хајнекена, господин Радојичић, тврдио је да ће гласати, па да неће гласати зато што је неко пребијен. Ја држим кривичну пријаву из априла месеца 2016. године, када је господин Радојичић Кена, звани Хајнекена, пребио човека старог 66 година. Дакле није пребио неког одборника, политичког противника; штавише, пребио је обичног грађанина, старог 66 година. При томе је приложен извештај лекара специјалисте. Дакле, ради се о лицу које је извршило кривично дело насиља, посебно над старим лицем, и вероватно да он воли кад се насиље врши над слабијим особама.

Завршићу са господином Радојичићем, којем одајем признање зато што је смогао снаге да, господине Мартиновићу и Орлићу, он је смогао снаге да се ипак издигне изнад ове групе, Ђиласове групе и странке Двери. Он каже – ушли смо у савез са онима који су одговорни за уништење државе, огроман криминал и издају, са онима који су нас покрали на изборима одржаним 2012. године. Зар није то највећи доказ да је за време „жутих крпеља“...? Дакле ово тврди човек који је изашао из странке, ове Ђиласове, која не пита зашто него пошто. Дакле, зар то није највећи доказ да је за време странке бившег режима као у грчкој трагедији? Грчка трагедија је почивала на миту, а за време „жутих крпеља“ српска трагедија је почивала на миту и корупцији. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ристичевићу.

Изазвали сте реплику.

Владимир Орлић има право на реплику.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Ја сам на Зорана Радојичића мислио, дакле не на овог Радојичића из Демократске странке, али што се тиче... Милојичића, стално им мешам презимена. Дакле, што се тиче Зорана

Радочићића из Двери, на њега сам ја мислио, и то је отворено писмо од 9. марта 2019. године. Дакле, ја кажем, нико не оптужује, зато што хоће да било кога политички облати, Двери и Бошка Обрадовића за криминал до што они сами, дакле њихови чланови председништва или чланови председништва до јуче. О томе говорим. Дакле, на овог сам Радочићића ја мислио. И он каже да се буквално криминалне радње спроводе тамо. Каже он ту прецизније... Можда ви, господине Ристичевићу, имате неке друге изворе, ја имам ово отворено писмо које су они објавили прошлог месеца. Каже да се буквално ради на нивоу црних фондова.

Мени уопште не би био проблем да ли они краду своју странку и да ли они једни од других скривају паре, него је проблем у томе што овај човек каже – они буџетски новац, новац из буџета Републике Србије на тај начин злоупотребљавају. Е, ако то он каже – ја верујем да има непосредна сазнања, именује непосредно, именом и презименом, и Бошка Обрадовића, и овог Југослава Кипријановића, и народну посланицу која је члан неких тајних друштава, је л' тако, именом и презименом каже ко је све од њих тим новцем манипулисао – и ја кажем то је опасна ствар и кажем да то не смемо да дозволимо.

И то заслужује само најоштрију могућу критику, таман колико и све оно што ти исти људи, али пазите, главом и брадом, исти људи раде ових дана, а везано за Косово и Метохију. Ево, кажу неће да дођу на седницу Народне скупштине када ћемо ми расправљати о Косову и Метохији овде. Њихова ствар. Они су показали шта им је и колико ту важно. А ја некако мислим да не би могли да пронађу оправдање ни у било којој другој ситуацији, а да се опет појавили не би, из једног врло логичног и јаког разлога – морали би на тој седници и на ту тему да објасне своје активности ових дана на тему Косова и Метохије.

Господине Ристичевићу, ви сигурно знате да је на јуче одржаним изборима, ја сам о томе говорио овде, српски народ у проценту од 95% на северу Косова и Метохије стао иза Српске листе. А знате ли какву су бруталну кампању водили и Бошко Обрадовић и његове Двери, и Драган Ђилас и Вук Јеремић везано за те локалне изборе? Најпре су рекли да те изборе треба бојкотовати. Када је било потпуно очигледно да ће на тај начин албански фактор предложити своје људе, учествовати на изборима и нада се да ће на тај начин преузети четири општине у којима су Срби апсолутна већина на северу, њима то није било довољно па су решили да отворено подрже њихове кандидате. Слушајте ово: „За пар дана ће бити избори у мојој чаршији. Кад већ нисам кандидат и није нико нормалан са севера“ – нико нормалан се, значи, није кандидовао од Срба – „а знајући да ће екипа из Српске листе украсти мој глас, ја ћу изаћи и гласати за младу жену, Албанку, Гонђу Чауши“. Потпуно случајно ово је објавио

човек који је организатор тих Ђиласових протеста у северној Косовској Митровици. Потпуно случајно. Марко Јакшић. Јесте ли тако рекли, господине Ристичевићу?

(Маријан Ристичевић: Да.)

Потпуно случајно. Госпођа за коју ће он гласати је, како каже, функционер ДПК, странке Кадрија Веселија.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Последња реченица.

Ово су радили, на овоме су заједнички радили до колико јуче. Данас, када се већ јасно види да ће Народна скупштина расправљати о Косову и Метохији за мање од седам дана од данас, они знају да би доласком у ову салу морали ово своје понашање да народу објасне, да ће морати да објасне, или би морали ако би се појавили, зашто је, како кажу, покрајински одбор Двери јуче поново позивао на бојкот, док овамо, с друге стране, навијају и позивају да се гласа за кандидате Кадрија Веселија.

Ове ствари они никада неће моћи да објасне, баш као што неће моћи да објасне ни своје срамно понашање на тему Тијаниног закона, ни своје срамно понашање када је реч о, како сами кажу, крађи буџетског новца.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Завршавам, господине председавајући.

Због тога ја мислим да они могу само упорно да избегавају Народну скупштину. А – госпођо Радета, ја се извињавам ако је ово трајало мало дуже – мислио сам да је било важно да ово Србија чује, добро разуме и добро запамти. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Колега Ристичевићу, по ком основу се јављате?

(Маријан Ристичевић: Поменут сам.)

Па јесте, али у свему се слажете. Ја вас молим, ако можемо, да наставимо.

(Маријан Ристичевић: Одустајем.)

Хвала вам пуно.

На члан 101. амандман је поднела народни посланик Вјерица Радета.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Какав предлог, таква и расправа. Ово заиста постаје веома неозбиљно. Разумем ја да свако са овог места жели да пошаље поруку, то радимо и ми и то ништа није спорно, али треба засвирати и за појас заденути. Заиста нема смисла.

Што се тиче Предлога закона о спречавању корупције, ми смо у начелној расправи детаљно говорили о томе и предложили, и сад, пошто је ово отприлике негде крај расправе о овом предлогу закона, још једанпут желимо да поновимо госпођи Кубуровић наш предлог да се овај закон повуче из процедуре, да то што се некада звало за борбу а сада за спречавање корупције нити се кад борило против корупције нити ће сада спречити корупцију. Имамо у држави Србији Савет за борбу против корупције и тај савет, показало се у неком периоду, поготову када је Верица Бараћ била на челу тог савета, стварно је радио свој посао и дао одређене резултате. Још увек, колико је година прошло, још увек нису решене све спорне приватизације на које је она тада скренула пажњу. Дакле, ово је потпуно непотребан паралелни орган, који је фактички парадржавни орган, који од кад постоји... Никада није урадила та агенција ништа, ни један једини потез, ни један једини посао који би заиста оправдао постојање те агенције.

Говорили смо данас у току дана – је л' та агенција нешто урадила по питању корупције, Динкића, Лабуса и осталих које смо данас спомињали? Није. Да ли је реаговала кад смо ми овде више пута понављали ову корупцију која се недавно десила у Влади Републике Србије, када је Зорана са Скотом преко „Бехтела“ оштетила државни буџет за 300.000.000 евра? Није. На шта реагује ова агенција? То смо већ рекли – да ли је неки функционер пријавио имовину на време или је закаснио. И ви то још сад предвиђате као кривично дело. Не сад, било је и раније. То смо вам већ рекли. Али, и ако мислите да тако нешто треба бити кривично дело, онда треба да буде део Кривичног законика, а не сад сваки закон да има неко кривично дело.

Оно што се од ове агенције, када је формирана, очекивало, јесте да се мало озбиљније укључи у предизборне активности. Ни ту ништа нису урадили. Осим тога што су пребројавали плакате зато што су имали паре из државног буџета да плаћају активисте на терену да пребројавају плакате, па док они у једној улици изброје, врате се поново, плакати већ прелепљени. Свети Петар не може утврдити на тај начин колико је која странка плаката урадила, излепила. Нити је то, на крају крајева, битно. Да ли је то петнаест или седамнаест хиљада, потпуно је неважно.

Али када смо пријављивали тој агенцији да на том и том месту, рецимо у Батајници, седи жена и мери народу притисак у оквиру кампање, јер је она као медицинска сестра, и препоручује – узмите ви тај лек, висок вам је притисак или узмите тај лек јер вам је низак притисак, и долази друга жена ту да измери притисак и каже – ју, откуд ти, шта ти ту радиш? Она је познаје из једног кинеског бутика, где та жена, иначе, ради као продавачица. Ми то пријавимо Агенцији, јер се то наставило. Мислите да

је неко реаговао? Није. Је л' реагује Агенција за пакете који се носе од врата до врата да се преваре бирачи? Не реагује. Је л' реагује за бугарски воз? Не реагује. Је л' реагује зато што лекари и надрилекари људима бесплатно дају наочаре за вид које купују на пијаци, па им заправо кваре вид? Све то Агенција зна. Дакле, ништа од онога што би требало да уради та агенција нити је радила, нити ће радити.

Ми зато мислимо да овај закон треба да се повуче из процедуре, а да се Влада, јер је Савет у њеној надлежности, ангажује да тај Савет почне озбиљније да ради.

Ја, иначе, имам времена три и по минута од овлашћеног представника, тако да немојте да се трзате много, колега Маринковићу. Ја врло водим рачуна о времену које трошим и које ми је овим јадним Пословником додељено.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Минут и двадесет на то.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Е, тако. То ћу оставити за следећи амандман. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Нема проблема. Све је у реду. Имате још минут и двадесет. Све је по ПС-у.

Хвала.

На члан 108. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 109. амандман је поднео народни посланик Александар Шешељ.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 110. амандман је поднео народни посланик Срето Перић.

Изволите, колега.

СРЕТО ПЕРИЋ: Велики број грађана Србије живи тешко и сиромашно, и када чују ову причу, они се на тренутак обрадују, рачунају – ево, режим је одлучан да се бори против оних који су у криминалу и корупцији. Међутим, то није тако.

Ево члан 110, који каже да је обавеза доношења подзаконских аката у року од 90 дана након ступања на снагу овог закона. Ми смо предложили да то буде 60 дана, али касније, када смо читали даље и видели да ће овај закон да ступи на снагу 1. септембра, о чему ће вам више говорити колега Немања Шаровић, ми смо видели да је ово бесмислено. И много вас повезује са претходним режимом када је овај закон у питању. Шта то вас повезује? Па и они су закон изгласали 2008. године, почео је да се примењује 2010. године. Овај пут, значи, од момента ступања на снагу до примене овог закона проћи ће око 15 месеци. Нема посланика Српске

напредне странке који није критиковао, који није говорио шта се то дешавало у претходном режиму, односно сад се неке ствари откривају. Али да је то тако, да ви имате озбиљну намеру, да сте принципијелни, како кажете, па ви бисте рекли да тај закон ступа на снагу јуче, не данас. Није могуће ретроактивно, али ви бисте то рекли да вам је заиста права и озбиљна намера да се обрачунате против овога.

Госпођо министар, рекли сте да у последње време има хапшења највиших локалних функционера који су чланови Српске напредне странке. Има. А знате кад они буду ухапшени? Па кад се међусобно у тим локалним срединама позавађају и кад прети опасност да то кулминира, да не уђе у неке озбиљније сукобе, ви онда тек интервенишете. Таквих случајева као што вам је општина Пожега, и многе друге, по Србији имате још много. Не знате, јел'? Ма наравно да знате. Морате да се супротставите томе озбиљно и пре него што међу њима дође до самог обрачуна.

Рекли сте да је велики број тужилаца злоупотребио своју улогу везано за опортунна средства, средства опортунитета. Па не знамо тачно колики је број тужилаца који су били процесуирани за то што су злоупотребили. Заиста, ако хоћете озбиљно да се борите против овога, ви морате овај закон да повучете. Легитимно је ваше право, на основу Устава и на основу Пословника о раду Народне скупштине, ваше Владе, да предложете овакав предлог закона, али он неће дати никаква решења у пракси. А грађани Србије једва чекају. Спремни су још увек да живе онако како живе, али да виде да нема више злоупотреба од стране оних који ни у ком случају не би смели да злоупотребе свој положај, да уђу у криминал и у корупцију. То су најчешће лица која имају и високе и редовне плате, за разлику од грађана Србије, од којих многи нису запослени и немају никаквих примања. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала пуно, колега Перићу.

Право на реплику има Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Питање у чему је разлика и како се ко понашао. Прво, мислим да се око једног детаља сигурно слажемо. Ако у пратећем образложењу које иде уз закон лепо стоји, а стоји, да је потребно завршити процедуру да би се изабрали људи који ће бити чланови одређеног већа, јер та процедура траје, и да због тога треба предвидети датум ступања на снагу тако да тај поступак не угрози него да дође благовремено, ја мислим да је то основ који се не може назвати политичким. То је основ који је, мислим, свакоме разумљив и прихватљив.

Друга је ствар што се политички поставља питање у чему је разлика. И кад се каже у чему је разлика између нас и бившег режима и помене се управо, рецимо, истрага против функционера, странаčkih, локалних или на вишем нивоу, није важно, па ја мислим да се ту прво та разлика добро

види. Ја не могу да се сетим да ли је било случајева, не могу ниједног сада да се сетим, да су људи који су били страначки функционери за време бившег режима били предмет интересовања од стране надлежних органа. Ја тога да се сетим не могу. Данас примера има колико хоћете и можете ви да не будете задовољни и да се на нивоу неке приче ипак рекла-казала бавите мотивима – а зашто ово, зашто не оно. Пустите то. Да ли се дешава данас? Дешава се. Да ли се дешавало раније? Ја не могу да се сетим.

Знате где се још разликујемо? Ја не знам ниједног нашег функционера који ће да каже нешто овако – добар почетак на тему односа Срба и Албанаца би био да сви који су учествовали у ратовима деведесетих и криминалци који их штите не буду на власти, како у Београду тако и у Приштини. Ово вам говори, Кипријановић се зове човек, дакле десна рука Бошка Обрадовића. Они сматрају да сви који су у Београду или са наше стране учествовали у одбрани земље деведесетих да су штеточине, људи који никако не смеју да буду близу било каквој прилици да нешто одлучују и да њих штите криминалци. Ми овакав став немамо. Ми смо увек поштовали свакога ко је земљу бранио. Они данас ово кажу да би оправдали свој боравак у оном неком тзв. савезу па мењају систем вредности.

Али ако питате где су разлике, ево и ту су разлике. И знате где још? Причамо о томе на целој овој седници. Никога међу нама не знам да је трчао, да се бусао у груди како је велики потписник петиције на тему Тијаниног закона, а радили су то и Двери и Демократска странка, а да онда не нађе за сходно ни да се појави на пет секунди у овој сали да каже једну реч о том закону, да онда не нађе за сходно и да своју реч држи, па данас мењају своје мишљење и говоре како је ово катастрофа, цивилизацијски корак уназад, како је ово повратак у средњи век, знате шта су све рекли на тему овог закона, па да не нађе за сходно, а пазите шта вам кажем, неће наћи, да се сутра у овој сали нађе и да гласа за Предлог закона који му је служио само као батина да њом удара по Александру Вучићу и Српској напредној странци. О принципима се ради, о принципима је реч и у томе се види јасније него било где друго разлика између нас и њих.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Имам двоје пријављених.

Право на реплику има Срето Периф.

(Наташа Јовановић: Како? Јавила сам се пре.)

По ком основу ви? Па немате право. Има Срето Периф. Полако.

(Наташа Јовановић: Нема полако. По Пословнику.)

Па не можете ви да бирате како ћете тражити... Ви сте могли да се јавите.

(Вјерица Радета: По Пословнику.)

По Пословнику сад кад сам ја рекао да се не може добити реч по...?
(Вјерица Радета: Пише у Пословнику да могу да се јавим по
Пословнику.)

Ма нема проблема. Ево, Вјерица Радета по Пословнику.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Ово већ више нема никакве везе са
Пословником. Ово што ви радите, ово је апсолутно безобразлук. Можете
под који год хоћете члан да подведете, повредили сте од прве до последње
странице и члана овог Пословника. Дакле, 157 пута смо вам рекли да јесмо
за што је могуће шире тумачење Пословника, зато што је Пословник
недемократски, зато што је лош и зато што је добро кад председавајући
има вољу да дозволи да се мало говори и дуже и шире од теме и тако даље.
То је, иначе, принципијелни став Српске радикалне странке.

Али смо вам такође толико пута рекли – оно што примењујете за
посланике власти, морате да примењујете и за посланике опозиције.
Никаквог основа није било да Орлић добије реплику. Апсолутно никаквог.
Нити је поменут, нити је овлашћени представник. По истом основу
реплику може добити и Наташа Јовановић, и Ружица Николић, и
Александра Белачић и било ко из наше посланичке групе. И стварно ћете
морати да нам објасните какве су то ваше личне симпатије према Орлићу
у односу на, ево, Наташу Јовановић или било којег посланика СРС.

Дакле, ја вас најлепше молим, немојте нас терати да сад, пола сата
пред крај ове расправе, направимо оно што сасвим сигурно не желите. Зато
вас најозбиљније упозоравамо да морате да водите рачуна да смо ми
озбиљни људи, озбиљни посланици, као што видите, радимо све ове дане.
Нисмо се играли ни Пословником, ни предлозима, врло конкретно о
сваком предлогу смо говорили, врло конкретне примедбе дали тамо где
смо ми мислили да треба да се ставе примедбе и ви сада, на крају овога,
хоћете да правите комедију. Ми у вашем чапраз-дивану не желимо да
учествујемо и ово је последње упозорење, а на вама је – договорите се, ево,
са Мартиновићем – хоћете ли наставити сами или ћемо ову расправу
завршити како смо је и започели. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала вама и наравно да апсолутно нема
никакве жеље да било ко настави сам.

Просто, сматрам да нисам овог пута прекршио Пословник из
разлога што господин Мартиновић није ни убацио картицу. У евиденцији
ја њега немам као присутног. Као што и ви, када дођете пре него што
започнемо седницу, седите у сали али не убаците картицу и, наравно, ми
не можемо да кажемо да су ваши посланици ту и на одређеном броју.

Тако да, у складу са тим, процедурално, у сваком случају сматрам
да нисам погрешно и потрудићу се да наставимо расправу у оном тону у

којем је она и била. И знате да врло и поштујем и ценим ваше расправе и оно што радите и посвећеност када је у питању рад у Парламенту.

Да ли желите да се Народна скупштина изјасни? (Да.)

Желите. Добро. Хвала.

Реч има Александар Мартиновић, повреда Пословника, па ви, госпођо Јовановић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Члан 107, господине Маринковићу. Повређено је достојанство Народне скупштине. Ја мислим да није коректно да се у Народној скупштини говори језиком уцена – ми ћемо да одемо ако ви не пристанете да се понашате онако како ми то желимо.

Ја мислим да сви они који прате директан телевизијски пренос седница Народне скупштине, не само данас него свих ових дана, могу да примете да ма ко да председава седници Народне скупштине, вашим посланицима, дакле посланицима СРС, толерише – и немамо ништа против тога, нисмо реч рекли – да говоре и три минута, и четири минута, и о теми дневног реда, и о ономе што није тема дневног реда, и да говорите о Сребреници, и о адвокатима из Панчева и о судијама. Дакле, све је то у реду, нисмо реч рекли. Али то да ви сад нас уцењујете... Шта, ви ћете да изађете? Па изађите. Ево, ја вам сад кажем – изађите. Немам ништа против.

(Председавајући: Колега Мартиновићу, нема потребе. Имали смо добру расправу и у том тону ћемо и да наставимо.)

Изађите. Ево, онај шатор је тамо празан, станите под тај шатор и готово. Али немојте да нас уцењујте. Знате, не може странка која има 5% или мање од тога да уцењује странку која има 105 мандата.

(Вјерица Радета добацује.)

Па ја нећу под шатор. Неки међу вама су били у коалицији са тима који су под шатором и од њих примали паре, али да не улазим ја сад у то.

Дакле, госпођо Радета, ако вам се седи у Народној скупштини, седите, ако вам се не седи, изађите.

А ви, господине Маринковићу, пошто ћемо сада да водимо седницу *lege artis*, ја вас молим, значи, стриктно поштујте време, па ма ко да се јави за реч, посланик из Српске радикалне странке, Српске напредне странке, више нема три минута, четири минута, пет минута итд. Стриктно по Пословнику мерите време, па ма ко да је у питању.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Мартиновићу. Сматрам да нисам повредио Пословник.

Ево, позивам и вас и све посланике који су у сали, и посланике СРС, да наставимо у оном тону у којем смо радили од јутрос. Имамо ми много већих проблема од онога што некад неки посланик уради па оде мало даље од теме. Дакле, имамо друге политичке проблеме, где нам је потребан

минимум неког консензуса, тако да вас молим, и вас и посланике СРС, да останемо на том путу. Око неких ствари нам треба јединство. Нема никакве потребе да било ко излази из ове сале. Наставићемо рад и завршити како нам то приличи.

Хвала још једном. Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање? (Не.)

Реч има Вјерица Радета, повреда Пословника.

(Вјерица Радета: Наташа Јовановић се прва јавила.)

Ево, изволите.

Наташа Јовановић има реч.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Не знам шта вам је, господине Маринковићу. Мало се концентришите. Није лако да председавате Скупштини а да вам шеф посланичке групе владајуће странке наређује и да вам говори како ви треба да председавате седници. Председаваћете онако како вам савест и Пословник налажу. Ако кршите Пословник, јављаћемо се за реч, Скупштина ће о томе да се изјасни. То је демократска процедура.

Најпре, нас није позвао ни Мартиновић, а ни ви, нити било ко из Српске напредне странке да ми дођемо у салу Народне скупштине, већ је народ желео да 22% посланика Српске радикалне странке седи у овим скупштинским клупама. Да смо оправдали то поверење и, верујем, задобили још веће, показује квалитет нашег рада и пре свега то што данима, месецима, па ево сада већ три године третирамо најважнија питања за грађане Србије, указујемо веома аргументовано – ту је и госпођа министар, која верујем да то може да потврди, као и други министри у Влади – на све пропусте код законских предложених текстова. Пишемо марљиво и вредно веома стручне, аргументоване амандмане.

Не знам што вам је баш од свих тих амандмана, господине Мартиновићу, засметао тај где тражимо доживотну робију за свакога у Србији ко каже да се у Сребреници десио геноцид. Зар то није била расправа која је опомена и вама, на крају крајева, да они које сте ви – дакле нас је народ увео у скупштинске сале – они које сте ви увели, заједно са Скотом, управо раде о глави ове државе и желе на такав начин да уруше све демократске тековине? Све оно што народ не жели, желе они. Али ви шурујете, на крају крајева, онда са њима ако тако разговарате са представницима праве опозиционе странке, странке која, не заборавите, има веома велику улогу у политичком животу Србије уназад 30 година.

Млађи сте, колега Маринковићу, нећу да лицитирам колико, али свако ко зна за било шта што је гледао, и онај ко је незаинтересован потпуно за политички живот, зна да је СРС странка која има велику одговорност према држави и свом народу.

Према томе, радићемо у корист грађана Србије, бранићемо Србију и Српство, бранићемо све оно што је интегритет српских радикала. Немојте онда да некаквим језиком који не приличи никоме, а пре свега некоме ко је академски грађанин ове земље, разговарамо, јер ми имамо своје достојанство, ми имамо људе који подржавају политику СРС и не може нико овде да лицитира са било каквим процентима.

(Председавајући: Хвала вам.)

Проценти ће се показати на изборима. Ми нисмо људи ни улице, ни букачи, нити било шта, ми смо људи који смо одговорни према својој држави и према свом народу и тако ћемо се борити за будућност свих грађана Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Сматрам да нисам повредио Пословник. Имајте и ви разумевања. У жару политичке борбе некад се нешто каже што није примерено, тако да у сваком случају можемо да наставимо, ако се слажете, са седницом и да господин Сreto Перић...

Хоћете ви? Хоћете по Пословнику?

(Вјерица Радета: Наравно.)

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: На основу члана 27. став 1, скрећем вам пажњу, господине Маринковићу, да ви не можете да се послушно понашате у односу на било којег посланика из ове сале. Сваки народни посланик има право да вам предложи шта год хоће, али да ли се тај предлог прихвата или не, мора о томе да се гласа, а не да народни посланик каже – е, сад ћете овако, а радили сте онако.

Прво, рекао је да нисте радили у складу са Пословником, што ми не прихватамо, ми мислимо да је Пословник толико лош да је неопходно мало шире га тумачити, али понављамо да то мора да важи за све народне посланике. И заиста нема смисла то, када неко нема аргумент или се јави тек да би нешто рекао, да онда посланике СРС тамо шаље под неке шаторе. То је толико увредљиво да то заиста не можемо да прихватимо. Ми никога овде не уцењујемо. Ми овде нисмо због посланика СНС, већ зато што ми желимо да учествујемо у раду. Али не желимо да се било ко иживљава над нама и то свакако нећемо дозволити. Да ли то неко схвата као уцену или не, то је апсолутно његово право и његова ствар.

Дакле, још једанпут молба, и за вас а и за колеге посланике из владајуће већине, да покушамо, односно да покушате, ми цео дан и већ данима нисмо ни за длаку изашли из онога што је регуларан рад народног посланика, али данас цео дан, из нама непознатих разлога, представници власти покушавају да нас провоцирају, да нас пецкају, да нас вређају, да помињу неких, не знам, 5%, 4%, колико, 3%. Ма можемо ми имати и 1%, али ми смо српски радикали, који се никада нећемо продати за проценат.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Време вам је прошло.

Да ли желите да гласамо о повреди Пословника? (Да.) Хвала.

За реплику се јавио Срето Перић Орлићу, колико сам информисана.

СРЕТО ПЕРИЋ: Господине Орлићу, ви сте истицали разлике између вас и дела бившег режима. Не заборавите, део бившег режима је ваш коалициони партнер и ми немамо ништа против тога.

Истицали сте и тамо где ја нисам ни рекао да сте ви исти. Ту постоје неке разлике. Ја кад сам говорио о сличности, па чак и исти, ја сам пре свега мислио на Предлог закона о борби против корупције. И једино ту видим, и изнео вам аргументе, од тога када ће закон ступити на снагу и кад ће почети да се примењује, ви сте мени објашњавали да треба извршити избор па да је потребно неко време. Па све и да је тако, то време може и мора да буде скраћено, ту нема никакве дилеме.

Ово што сте ми цитирали изјаве из дневне штампе, ми смо поносни и лично мислимо и данас да сваки грађанин Србије треба да брани своју отаџбину, на начин и у мери у којој је то могуће и како је то организовано и предвиђено. Мало је проблем код СНС што један човек пре свих жели само неке проценте. И, ако се не варам, били су ванредни избори у Белој Паланци. Председник општинског одбора странке Бориса Тадића је освојио у првим изборима, регуларним, 2016. године, чини ми се, највећи број гласова – из СНС су га називали лопов и криминалац – да би у поновљеним изборима тај постао кандидат СНС-а и изабран за председника те општине. Па много важније је искрена борба против криминала и корупције него сам тај проценат. То колико ми имамо, ми поштујемо увек оно што су грађани Србије показали.

Ви у свом режиму, сада у својој странци, имате много оних који је одавно требало да буду у затвору, јер су то заслужили још до 2012. године. Него, да би сачували слободу, да би сачували свој капитал, на брзину су се учланили у СНС. Не знам како ви гледате...

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, ви сте тражили реплику?

СРЕТО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК: Увелико сте прекорачили време.

Реч има Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Пошто видим да смо се у ствари разумели око ступања на снагу закона, претпостављам да то није тема. А није ни била тема ако ћемо искрено. Зна јако добро предлагач амандмана шта је и како је, зашто је. То лепо пише. Видим да је и то разумео, него баш хоће предлагач амандмана да причамо о томе с ким је, ко је и шта је принципијелно.

Шта је ко радио до 2012. године и с ким је био до 2012. године, ја, ево, могу да се сетим поново, подсећао сам већ неколико пута. Драган

Ћилас је, беше, негде у то време био актуелан на тему страховите моћи у Граду Београду и Републици Србији. Драган Ћилас је, беше, колеге страначке, предлагаче амандмана, усређио местима у надзорним одборима. Је л' тако било? И у управним одборима. Је л' тако било? И тада ништа никоме тамо сметало није, све је то било апсолутно у реду и прихватљиво. Данас би хтео да заузме неку високоморалну позицију и да са ње критикује. Ал' само не знам кога, да л' себе. Јер ако хоће себе, има пуно право. А знате зашто? Знате и то сигурно.

Онај Бастаћ, који демолира хулигански по центру Београда, који тамо ломата оне ограде на градилишту, који покушава на све могуће и немогуће начине да спречи развој овога града и о коме не мислимо баш ништа лепо, беше председник једне градске општине београдске, Општине Стари град. Погађајте трипут с ким је тамо у коалицији. Је л' са вашом странком? Јесте. Је л' то принципијелност?

Прошле седнице сте овде причали, и то онако баш лепо причали, о томе каква је штеточина у питању, шта све грозно ради граду Београду. Што га онда подржавате? Што му учествујете у општинској власти? Је л' то принципијелност? Или је можда већа принципијелност и бољи пример принципијелности кад се исто тако подржава општинско руководство на Новом Београду Александра Шапића? Јесте и тамо део коалиције? Јесте. О чему онда ми причамо?

(Председник: Хвала, време.)

Последња реченица.

Што се нас тиче, ми хоћемо да расправимо ово како треба и нисмо ми криви што неки с друге стране изазову реплику па се после горко кају.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала на објашњењу. Хвала стварно.

Посланици, заказала сам седницу за среду, која ће имати Закон о главном граду као преовлађујућу тему, те вас молим да разговарамо о овим темама које се односе на град Београд у току те седнице.

Значи, сада да се вратимо на...

(Вјерица Радета: Не односи се на град Београд, него на тему безобразлука.)

Не могу да оценим ваше наводе који нису званично изречени. Ја сам разумела само да је у одговору господина Орлића било питање коалиције на градском нивоу.

Захваљујем.

На члан 114. амандман је поднео посланик Немања Шаровић.

Изволите.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Коначно да се вратимо на закон.

Даме и господа народни посланици, госпођо министре, пре свега, ја бих вас замолио да ми ипак одговорите на оно питање које сам поставио у

претходној дискусији везано за мој амандман на члан 23. и на тај тест за професионални интегритет. Тај тест прописује министар надлежан за послове правосуђа, а то сте ви, и то, мислим, неодољиво подсећа на моралнополитичку подобност коју смо имали у том комунистичком периоду у СФРЈ. Заиста мислим да ви морате знати како ће изгледати тај тест ако сте предлагач овога закона и морате нам рећи нешто конкретније о томе.

Што се тиче амандмана на члан 114, мој је предлог да ту стоји, уместо овога што ви предлагете, да закон ступа на снагу седмог дана од дана објављивања а да се примењује од 1. септембра 2020. године, осим неколико чланова закона чија ће примена почети одмах, мој предлог је да комплетан закон важи, у складу са Уставом каква је одредба, дакле у року од седам дана од дана објављивања у „Службеном гласнику“. Није добро да се одлаже дејство закона.

Ја бих молио само ваше сараднике да мало буду тиши и да слушају ово што говорим и да вас не ометају.

Ви сте сведок да смо ми у претходном периоду небројени број пута имали на дневном реду законе да смо само даље одлагали почетак примене закона који је већ био одложен када је основни закон доношен. То изазива и озбиљне трошкове и то је једноставно бесмислено. Шта значи – ступа закон на снагу али се неће примењивати? Па на каквој је онда снази ако се не примењује?

Друга принципијелна ствар зашто не би требало то да се ради...

(Председник: Време. Захваљујем.)

Ако могу реченицу да завршим само.

(Председник: Значи, време не значи ништа. Изволите.)

Ако вам толико значи, ево, одустајем од завршетка реченице. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Ето, много ми значи. Хвала што имате разумевања за мене.

Изволите, министре.

Нела Кубуровић.

НЕЛА КУБУРОВИЋ: Захваљујем.

Ево, да нисмо привилеговани говори и то да сам се ја јављала готово после сваког амандмана који сте малопре образлагали а тек сад добијам реч, тако да нисмо привилеговани овде.

Мислим да сам вам одговорила на питања. Свакако није тачно да ћу ја бити та која ће знати како ће изгледати тест. Министар правде не утврђује тест него доноси правилник о начину спровођења јавног конкурса, а како ће да изгледа тест знаће комисија која то буде састављала. И да је реч о томе да не пишемо закон за себе управо говори датум када почиње да се примењује, јер верујем да ни ја ни ова скупштина неће бити

у овом саставу у септембру следеће године, тако да управо то показује и озбиљност предлагача када је реч о овом закону.

Имала сам прилике да чујем све ваше примедбе, и да се осврнем и на претходне амандмане, и чини ми се да је највећа критика зашто ми функционери треба да пријављујемо имовину и да ли каснимо са пријављивањем имовине или не и да ли је то кривично дело. Уколико свако од нас савесно и одговорно обавља своју функцију, верујем да не представља никакав проблем да по ступању на функцију у року, који сви када пристанемо да будемо именовани или изабрани врло добро знамо, па самим тим знамо каква нам је обавеза у погледу пријављивања имовине. Зашто је битна Агенција, зашто је битно да има шира овлашћења, каква данас нема? Управо да се не би дешавало да неко док је на јавној функцији, да неко док је градоначелник увећава своју имовину за 500 милиона евра а да нема никаквог објашњења нити последица како је то учињено.

Још једном указујем, неопходно је да закон има одложеноу примену. Ово је пракса у последње време Министарства правде управо како бисмо припремили могућност да имамо добру имплементацију закона. Уколико сте пратили рад и законе које смо предлагали претходне две године, готово сваки закон је имао одложеноу примену из тог разлога да би могли да и судије и тужиоци, уколико су они у питању, прођу одговарајућу обуку. Само захваљујући томе сматрам да можемо да имамо и добре резултате, као што је био и Закон о надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала и корупције.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала, министарка. Две минуте.

Немања Шаровић.

Изволите.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Ево, ја ћу прочитати, госпођо Кубуровић, управо члан закона који то регулише. Дакле, ви кажете да министар који је надлежан за послове правосуђа... Али ево шта каже закон – на тесту се оцењују само стручна оспособљеност, знања и вештине које су одређене у програму теста који доноси министар надлежан за послове правосуђа. Значи, тест прописује министар надлежан за послове правосуђа. Дајте да видимо како ће тај тест изгледати, тест којим се процењује професионални интегритет. Ако та група људи каже не пролази – јер само су две оцене, положио и није положио – онда тај човек не може да дође као предлог пред Народну скупштину.

Е, због тога сам ја рекао да је то понижавајуће за Народну скупштину, јер се претходно врши тријажа кандидата и процењује њихов, како кажете, професионални интегритет, што је можда само мало лепши и модернији назив за моралнополитичку подобност, а онда Скупштина бира на основу предлога који је већ неко одредио. Може само да дигне руку

неко или да не дигне. Да било ко други то ради, то је у реду, али нека онда одради цео посао. Не може Народна скупштина да ставља свој потпис и да даје легитимитет избору на који суштински нема утицај.

И најбитнија ствар, то није у складу са принципом поделе власти на извршну, законодавну и судску. Три гране власти постоје у складу са Уставом, а ви измишљате четврту и кажете да је независна. Значи да на тај начин нарушавате уставни поредак.

Замолите колегу да не прича док народни посланици дискутују. Ја се обраћам вама као министру.

ПРЕДСЕДНИК: Само што не водите седницу.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Дакле, молим вас да нам кажете нешто више о тесту и који је начин на који ће се процењивати професионални интегритет.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем. Само дозволите по Пословнику да водим седницу.

Пошто смо завршили претрес о амандманима, закључујем претрес Предлога закона у појединостима.

Пошто смо обавили претрес Предлога закона у начелу и у појединостима, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу закона у начелу, појединостима и у целини.

Пословник.

АЛЕКСАНДРА БЕЛАЧИЋ: Госпођо Гојковић, прекршен је члан 108. став 1. Пословника Народне скупштине.

Ми смо малопре имали прилику да чујемо од одређених посланика владајуће већине како то треба водити седницу и како они замишљају да се треба водити седница, али исти ти нису видели да се поред њих налази картица убачена у систем народног посланика који тренутно није присутан. Такође, овде имате још шест картица у систему одсутних посланика и горе још неколико, па бисмо ми само да замолимо ако може да дође неко из Службе и покупи те картице пре него што наставимо.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Хвала вам на упозорењу. То је ствар, иначе, Службе, која то мора да контролише у сали, и хвала што сте скренули пажњу.

Молим да извучете све картице из система од посланика који тренутно нису у сали.

Прелазимо на 4. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНИ ЗАКОНА О ОДУЗИМАЊУ ИМОВИНЕ ПРОИСТЕКЛЕ ИЗ КРИВИЧНОГ ДЕЛА (претрес у појединостима).

Пошто је Народна скупштина обавила начелни претрес, сагласно члану 157. став 3. Пословника Народне скупштине, отварам претрес Предлога закона у појединостима.

На члан 1. амандман је поднео посланик Александар Шешељ.

Једино Вјерица Радета још има минут.

Да ли желите да дискутујете по овом амандману? (Не.) Хвала.

На члан 2. амандман је поднела посланица Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Ми смо предложили да се оба ова члана бришу да бисмо скренули пажњу на то да ово што предлагете нема баш неке везе са реалношћу ни са оним што нам напишете у предлогу.

Ми смо овде од Министарства, односно од Владе добили образложење да овај предлог закона треба да се донесе по хитном поступку и да је то неопходно да би се спречила штета која би настала од 2016. године, јер је речено да се усклађује овај закон са Кривичним закоником из 2016. године, и да би се спречио настанак штетних последица по рад државних органа.

Ми смо ове амандмане писали само да бисмо испровоцирали да нам неко каже каква то штета настаје по рад државних органа и, ако стварно настаје нека штета, каква је штета претрпљена од 2016. године. Да ли је могуће да од 2016. до 2019. године, докад није био усклађен овај закон са Кривичним закоником, није било никакве штете, а да би штета наступила ево од данас да ми не дај боже нисмо по хитном поступку расправљали о овом предлогу закона?

Дакле, ови амандмани су искључиво принципијелне природе, да бисмо скренули пажњу и вама из Владе да морате озбиљније да нам представљате предлоге, а и да скренемо пажњу јавности да, кад се чује да ми имамо на дневном реду Закон о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, сад би неко мислио – у, ево, сад ће нешто озбиљно да се деси, ништа се неће десити што се већ није десило и никакве промене у примени овог закона нити Кривичног законика неће бити. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Пошто смо завршили претрес о свим амандманима, закључујем претрес Предлога закона у појединостима.

Пошто смо обавили претрес Предлога закона у начелу и у појединостима, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу закона у начелу, појединостима и у целини.

Прелазимо на 5. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ИЗВРШЕЊУ КРИВИЧНИХ САНКЦИЈА (претрес у појединостима).

Пошто је Народна скупштина обавила начелни претрес Предлога закона о изменама и допунама Закона о извршењу кривичних санкција, сагласно члану 157. став 3. Пословника Народне скупштине, отварам претрес Предлога закона у појединостима.

На члан 1. амандман је поднео Петар Јојић.

Изволите, посланиче.

ПЕТАР ЈОЈИЋ: Даме и господо, госпођо председавајућа, када је у питању закон који се односи на извршење кривичних санкција, обратио бих се госпођи министарки у вези члана 46. став 1. тога закона.

Овим законом је прописано да осуђено лице стиче право на условни отпуст са издржавања казне након издржане две трећине изречене казне уколико се у току издржавања казне толико поправио да се може основано очекивати да ће се на слободи добро владати, а нарочито да до истека времена за које је изречена казна не учини ново кривично дело.

Госпођо Кубуровић, ево неколико питања.

С обзиром на моје сазнање и личним увидом у део проблема у вези примене института условног отпуста, имам сазнања да се крше људска права, поготово која се односе на осуђена лица. Моје питање гласи, госпођо Кубуровић – колико је у току 2018. године осуђених лица стекло могућност коришћења условног отпуста након издржане две трећине изречене казне? Друго питање – колико је осуђених лица поднело молбу за условни отпуст? Треће питање – колико је осуђених лица добило условни отпуст? Четврто питање – колико на две трећине издржане казне изречене, колико има на много дужи период од две трећине издржане казне, који је просек у месецима „опроштене казне“?

Да ли је тачно да оцену ресоцијализације осуђеника дају управе установа за издржавање казне?

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

ПЕТАР ЈОЈИЋ: Након добијања одговора...

ПРЕДСЕДНИК: Време сте потрошили. Не бих вас прекинула...

ПЕТАР ЈОЈИЋ: Госпођо председнице, једна молба.

ПРЕДСЕДНИК: Реците.

ПЕТАР ЈОЈИЋ: Ја бих само подсетио министра, госпођу Кубуровић, да имам сазнања...

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, захваљујем. Запамтите ова ваша питања за четвртак, у 10.00 часова, ако вас овласти ваша посланичка група. Сада говоримо о амандманима на Предлог закона о изменама и допунама Закона о извршењу кривичних санкција.

На члан 2. амандман је поднела Наташа Јовановић.

Да ли желите реч? (Да.)

Изволите.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Што се тиче овог предложеног члана, госпођо Кубуровић, нама је несхватљиво заиста да овако нешто, прво, буде описано на овакав начин у тексту закона, јер приликом конкурса за одређену јавну функцију довољно је да се напише који степен

стручне спреме је потребан, а видели смо и у Закону о главном граду и овде да ви сада наводите све ове мастер и друге квалификације по болоњском начину студирања, број бодова... И невероватно је да управник Завода за извршење кривичних санкција више не може да буде нико други ко нема правни факултет. Да ли је то услов за отварање поглавља, преписано из неког другог закона?

Сада лепо нама објасните да ли је квалификованије лице – ево, ту је жив и здрав колега Јојић, који је имао улогу и у полицијским структурама власти још у оно доба, па био је и министар савезни правде, и колегиница Радета, која је била заменик министра – да ли је генерал полиције, ако то жели и конкурише, недостојан тог звања, односно те функције са таквим звањем, а неко други то може.

И замислите, ви сте овде код овог занимања овако оквалификовали ту будућу особу, а код избора судија и код носилаца других правосудних функција, тужилаца, ви сте изоставили намерно, већ две и по године, просек на правном факултету. Како је могуће да до пре две године приликом избора судија и тужилаца ми имамо колико је ко и где студирао, а сад тог просека нема, нити има дужине студирања? А код овога, где је очигледно да је то непотребно да се на овакав начин ради, ви условљавате тог будућег управника да испуњава ове услове.

И опет кажем, то сте почели ви у Влади Србије. Вероватно вам је та...

ПРЕДСЕДНИК: Време, захваљујем.

Само моменат, да видим зашто немам време на екрану. Не могу тако... Моје питање је зашто немам време на екрану.

Министар има реч.

Изволите.

НЕЛА КУБУРОВИЋ: Апсолутно просек са студирања није уведен као критеријум приликом избора. Говорим о директору Управе за извршење кривичних санкција, а не о управнику Завода. И када помињемо поступак избора судија и заменика јавних тужилаца, о којима расправља Скупштина на основу предлога Високог савета судства и Државног већа тужилаца, поступак предлагања кандидата и избор кандидата одвија се на основу Правилника о утврђивању стручности, оспособљености и достојности кандидата, који предвиђа да кандидати сви полажу тест. Податак који вам превасходно доставља предлагач су управо оцене са положеног теста, а нигде у Закону о судијама, још од 2010. године, просек са студија није критеријум на основу кога се утврђује да ли ће неко бити изабран за судију или не.

Уколико је променио праксу Високи савет судства, ја могу да говорим само од тренутка од када сам члан, не знам каква је пракса била

пре тога, али свакако просек са студија није обавезни елемент на основу кога се предлаже кандидат за судију или на основу кога се предлаже кандидат за заменика јавног тужиоца, али верујем да можете да упутите иницијативу Високом савету судства и да добијете податке који су вам неопходни приликом гласања да ли ћете пружити подршку неком кандидату или не. То су јавно доступни подаци, тако да верујем да нема никаквог разлога да вам се одбије достављање тих информација.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Хвала.

Право на реплику, Наташа Јовановић.

Изволите.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Било нам је то чудно, госпођо Кубуровић, зато што је та пракса постојала у претходном министарству, односно када је ваш претходник дошао у конституисању овог сазива Народне скупштине први пут, и чак је толико то било очигледно да неки кандидати, иако су, ви кажете и позивате се, и ви и господин Јовичић, који најчешће представља овде Високи савет судства, на то да су кандидати са највишом оценом положили тест који их квалификује да овде буду изабрани. То није меродавно. Знате, ми смо имали овде ситуацију, и сад ми је жао, јер видим да нисте са тим упознати, што нисам прибавила те стенографске белешке, да смо имали кандидате који су студирали осам до једанаест година, чији просек на редовним студијама правног факултета по разним градовима Србије је био од 6,5 до 8,4, није ни битно, и да су они у том првом избору за носиоце правосудних функција управо изабрани.

Ми о томе говоримо и заиста нам је било симптоматично због чега тога више нема, а наравно, ако будемо заинтересовани за неке конкретне случајеве или некога оспоравамо приликом избора, прибавићемо и те детаљне податке.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Јовановић.

На члан 3. амандман је поднео народни посланик Немања Шаровић.

Да ли неко жели реч?

Реч има Немања Шаровић.

Изволите.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Даме и господо народни посланици, ја сам предложио да се брише 4. став члана 41а новог члана, који одређује да ће приликом доношења одлуке судија за извршење водити рачуна да ли се променом начина извршења казне може остварити сврха кажњавања. Дакле, ово је још један случај где се регулишу ствари које апсолутно не треба регулисати. Јер о чему ће другом? Дакле, неке се ствари подразумевају. То ме подсећа на једну ситуацију кад смо овде доносили закон о забрани пушења у претходном мандату, када је стајало у предлогу закона – уколико су прозори и врата саставни део зидова. Па чега ће другог

бити? Дакле, неке се ствари подразумевају и чини ми се да се поново у преводу, можда, када добијете те ставове Венецијанске комисије па то преводите на српски, да се ту онда мало изгуби смисао, а ви по аутоматизму то гурате у законе. И тај одбор за законодавство је некада много боље функционисао и није пропуштао ове ствари.

Па онда кажете у следећем ставу – пре доношења одлуке из става 5. овог члана судија за извршење водиће рачуна о техничким могућностима извршења казне. Судија ће водити рачуна о техничким могућностима за извршење казне. Шта, да ли има довољан број слободних ћелија или да ли имамо довољан број слободних наногица? Апсурдно је. Па какве везе...? Судија или води рачуна о закону, или води рачуна о томе да се оствари сврха кажњавања или ће водити рачуна о техничким могућностима. Апсурдно је одређивати законом и обавезивати судију да води рачуна о техничким могућностима за извршење казне.

Мислим да је то још један став који треба брисати, као и наредни став, који каже да против одлуке судије за извршење о том захтеву може уложити жалбу онај који је поднео молбу и јавни тужилац, каже, у року од три дана од пријема одлуке. А зашто у року од три дана и који су то разлози за толику журбу? Зашто није рок од осам дана, што је уобичајени законски рок...?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: ... Или рок од 15 дана, као што је рок за жалбу на пресуду? Радио сам у правосуђу и мислим да заиста нема никаквог разлога за рок од три дана ни за тужиоца, али исто тако ни за подносиоца молбе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Шаровићу.

Реч има министар правде Нела Кубуровић.

Изволите.

НЕЛА КУБУРОВИЋ: Када се извршава казна кућног затвора, морате имати техничке услове, односно осуђено лице мора имати стално или привремено место пребивалишта или боравишта. Нажалост, ситуације су такве да доста осуђених лица такво место нема, па самим тим немате ни техничку могућност да неком ко нема стан или пребивалиште ту казну извршите.

И рокови јесу кратки зато што и кроз цео Закон о извршењу кривичних санкција, уколико имате и одлагање извршења кривичних санкција, рокови су исто предвиђени од три дана у ком судија мора да одлучи, па самим тим и у овој ситуацији која је овде предложена.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, госпођо министар.

Реч има Немања Шаровић.

Изволите.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Ево још једанпут, најдобронамерније могуће.

Уколико сте мислили на то да ли осуђена лица имају пребивалиште, да ли имају место боравка, то се не може сматрати техничким могућностима. То је законски услов да би се казна, кривична санкција извршила на одређени начин. Не може се говорити о техничким условима, односно о техничким могућностима. То је апсолутно неподобан, по мени, израз који је употребљен у закону, непрецизан је и не може се од судије очекивати... Ево, сложиће се господин Неђо Јовановић из Социјалистичке партије Србије, као адвокат који то добро зна из праксе, да је моја примедба апсолутно на месту.

И друга ствар на коју сам указао, а то је рок од три дана. Ви, госпођо Кубуровић, знате да су и у другим законима прописани кратки рокови. Али у Србији генерално није проблем, као што многи тврде, да ми имамо лоше законе. Ми имамо добре законе, али се закони или не примењују или се, што је још чешће, примењују селективно. Проблем је што се и овим законима о којима ми данас расправљамо у Народној скупштини Републике Србије омогућује да се у будућности поступа селективно.

Ви сте малочас говорили и рекли како је наводно највећи проблем то што је оно што је био прекршај, непријављивање имовине, сада кривично дело, па да је запређена казна од шест месеци до пет година затвора. Пазите, то је казна за убиство из нехата. То је казна за чедоморство. Када се доноси и када се прописује неко кривично дело, када се прописује кривична санкција, онда се води рачуна о друштвеној опасности и на основу тога се одмерава колика је минимална а колика је максимална предвиђена казна. Ако се то прешироко постави, е, управо је то основ за корупцију и управо је ту остављена могућност да се различито поступа сутра и да се каже – е, овај је мој, он ће добити условну казну; е, овај други није, њему ћемо да ребнемо пет година.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Шаровићу.

На члан 3. амандман је поднео народни посланик Александар Шешељ.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 4. амандман је поднео народни посланик Милорад Мирчић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 5. амандман је поднела народни посланик Вјерица Радета.

Да ли неко жели реч?

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Не знам да ли сте ви, госпођо Кубуровић, видели овај амандман и ова два узастопна амандмана. Мени је прилично нејасно зашто их нисте прихватили, један од ова два амандмана. Ви овде

имате апсолутну колизију између члана 101. и новог члана 102а. И ово је заиста амандман био са намером да се овде изврши ова исправка.

У члану 101. у 1. ставу стоји – осуђени се упошљава у заводу или изван завода, о чему одлучује управник завода на предлог стручног тима. А у члану 102а кажете – судија за извршење може по предлогу управника завода одобрити да осуђени који је разврстан у полуотворено или отворено одељење обавља послове на радном месту итд. Овде мора да буде или у члану 101. да се осуђени упошљава у заводу или изван на предлог управника уз мишљење стручног тима или у члану 102а мора да стоји да управник уз мишљење стручног тима упошљава. Једноставно, један од ова два амандмана морате прихватити.

Не знам, могуће је да вам службе нису то добро погледале, још увек није касно да то урадите. Остаће вам стварно нејасноћа и колизија и имаћете проблем у примени овога закона. И немојте да дозволите, само зато што, ето, амандман долази од посланика опозиције, да га не прихватите да бисмо за неко скорије време овде морали поново да расправљамо о изменама и допунама овог закона.

Дакле, амандманом ни на који начин не утичемо ни на суштину овог предлога закона, нити на неке ваше намере и ваш циљ да удовољите том отварању Поглавља 23. Ни на који начин не дирамо, иако смо ми, наравно, против отварања поглавља и било каквих даљих наставака разговора са ЕУ. Али, дакле, молим вас, још једанпут погледајте и прихватите или амандман Александра Шешеља или мој, свеједно је, битно је да се ова два члана ускладе, да не буду у колизији. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Радета.

На члан 6. амандман је поднео народни посланик Срето Перић.

Изволите, колега Перићу.

СРЕТО ПЕРИЋ: Члан 6. предвиђа да се дода нови члан 102а, а члан 102. каже да лице које је осуђено на казну издржавања затвора до шест месеци може бити распоређено на послове које је радило пре ступања на снагу издржавања казне затвора, под условом да кривично дело због којег је он осуђен није везано за те послове. Е сад, у члану 102. има неколико ставова и ви овде предлагете да судија за извршење кривичних санкција буде тај који доноси коначну одлуку да ли лице осуђено на казну затвора – наравно, у овом случају дуже од шест месеци – може да ради у полуотвореним или потпуно слободним радним местима.

Судија за извршење кривичних санкција први пут је уведен 2011. године и не може се рећи да овај институт није дао одређене резултате приликом извршења кривичних санкција, али логично је да боље затвореника познаје управник завода, или затвора, него што то може судија за извршење кривичних санкција уз прикупљање података од

стране стручних тимова и било кога другог. Управник завода је такорећи 24 сата дежурни, он или његови сарадници, тако да има све, и то потпуне, информације везано и за понашање и за све друго везано за затворенике, тако да његова одлука може да буде потпуно меродавна и у овом правцу и треба решити овај проблем, односно прихватити амандман. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Перићу.

На члан 7. амандман је поднела народни посланик Александра Белачић.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колегинице.

АЛЕКСАНДРА БЕЛАЧИЋ: Својим амандманом предлажем да се период боравка затвореника у самици ограничи на највише 60 дана. Ми сматрамо да је ово решење рационално из разлога што се у затворе упућују она лица која су психички здрава, урачунљива и стабилна, док се они који то нису упућују на лечење у психијатријским установама. Наравно, и ти који су оцењени као психички здрави могу ступити у конфликт, међусобни или са стражарима, због чега би било потребно њихово изоловање у самице, али период од 60 дана сасвим је довољан да се сваки проблем тог типа регулише.

Уколико се затвореници држе у самицама дуже од 60 дана, или у неким случајевима чак и деценијама, долази се до тога да се угрожавају њихова права, а сви затвореници требало би да имају иста права која се односе на храну и пиће коју конзумирају у притвору, одмор, рекреацију, право на посете и право на интеракцију са осталим затвореницима.

С тим у вези имамо један парадокс, а то је да је Милорад Улемек Легија, који је, дакле, осуђен за организовање убиства премијера и није непосредни извршилац тог убиства, у самици већ више од деценију, док с друге стране у медијима можемо да прочитамо да је извесна Тања Махуд, жена која је метадонски зависник, која је убила осмомесечну бебу и држала је на тераси у кеси, била у ћелији са другом особом, која је секиром убила мајку и бабу на спавању, па нас занима по ком критеријуму су те жене оцењене као довољно социјализоване да могу да деле ћелију, иако су после међусобно покушавале да се побију, док Милорад Улемек Легија то није.

Ми имамо утисак да се овде ради о реваншизму и о политичкој димензији његове пресуде и регулисања услова његовог боравка у затвору, а сматрамо да се самим тим шаље и порука да је живот убијеног Зорана Ђинђића вреднији од живота убијеног детета или убијених жена, што не би смео да буде случај. Све жртве вреде исто, било да су то деца или људи које ми не познајемо или Зоран Ђинђић, са чијом се политиком неки слажемо а неки и не.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Белачић.

На члан 9. амандман, са исправком, поднела је народни посланик Ружица Николић.

Изволите.

РУЖИЦА НИКОЛИЋ: Захваљујем, господине Маринковићу.

Члан 9. предвиђа додељивање новог члана 184а после члана 184 важећег Закона о извршењу кривичних санкција, а тиче се превременог пуштања на слободу осуђеног лица, а на основу одлуке судије за извршење.

Судија за извршење може превремено, а на предлог управника завода, отпустити осуђеног са издржавања казне затвора највише 12 месеци до истека казне, ако је осуђени издржао једну половину казне затвора, због тешке болести, тешког инвалидитета или старости, ако би даље извршење казне представљало нехумано поступање.

Став 6. овог члана оставља могућност судији за извршење да опозове одлуку којом је одобрено превремено пуштање, ако су накнадно утврђени услови да нису постојали или су престали да постоје разлози за превремено отпуштање.

Ми сматрамо да је допуштен опозив одлуке о превременом отпуштању ако се накнадно утврди да нису постојали или, како ви овде наводите, разлози за отпуст. Наш став се заснива на два врло озбиљна разлога. Први је – када би тако било, створила би се правна несигурност за осуђена лица. И друго, судија за извршење има могућност да ангажује стручни тим у самом вишем суду, као и предлог стручног тима завода, па ако они погреше, ту грешку осуђено лице не сме да трпи, али ако престану да постоје разлози за то, нагло се побољша здравствено стање осуђеног, то је онда нешто сасвим друго. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Николић.

На члан 10. амандман је поднео народни посланик Срето Перић.

Реч има господин Срето Перић.

Изволите.

СРЕТО ПЕРИЋ: Закон о извршењу кривичних санкција, важећи, био је потпуно усклађен не само са потребама и условима који владају у држави Србији, него је био, како ви кажете, усклађен са прописима и ставовима Европске уније. Али сад, у периоду када ви желите да отворите што више поглавља, па Поглавље 23, које се односи на правни систем, ви сте онда приступили одређеним изменама, које су заправо учиниле овај закон мање квалитетним у оном делу у којем ви предлагете измене.

Овај члан 258. регулише звања запослених у Управи и ми смо предложили да се став 6. овог члана, који гласи – да би радно место било разврстано у посебна звања, неопходно је да је посебним прописом

утврђено као радно место на којем се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем или да испуњава најмање један од следећа три услова... Ми сматрамо да би много целисходније и боље решење у овом закону било да стоји – посебним прописом утврђено као радно место на којем се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем. То би, значи, требало да се брише.

Али колегиница Александра Белачић је малопре рекла да на једној страни се услови за осуђенике или лица која се налазе на издржавању казне затвора у казнено-поправним заводима поправљају, али за нека лица од самог одласка на издржавање казне затвора не да се поправљају, они су из дана у дан лошији, и као два драстична примера су, која ми више пута наводимо, однос према Звездану Јовановићу и Милораду Улемеку Легији. Госпођо министар, ви би требало ту да проверите, да видите о чему се ради. У много случајева ви кажете да нешто није у надлежности министра, али када имамо у виду и унутрашњу и друге врсте контроле, ви бисте онда могли решити многе практичне проблеме.

И, за нешто не треба приступати доношењу нових законских прописа. Као што је и претходни закон, о којем је било доста речи овде. Само када би сви државни органи радили свој посао савесно и одговорно, ми онда не бисмо морали свако мало или непосредно после доношења и ступања на снагу одређеног закона да га на следећој седници већ поново мењамо. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Перићу.

На члан 11. амандман је поднела народни посланик Вјерица Радета.

Влада и Одбор за правосуђе, државну управу и локалну самоуправу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Вјерица Радета жели реч.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Ви сте у предлогу, госпођо Кубуровић, овог закона написали да се закон о изменама и допунама Закона о извршењу кривичних санкција нашао на дневном реду због испуњавања неких услова које имате у односу на отварање Поглавља 23. Али чини се да сте то радили некако на брзину и, заправо, да вам је лош превод закона, јер нема другог објашњења за неке потпуно нелогичне пропусте, за које не верујем да би се десили да сте сами ово писали или да вам је то неко добро превео.

Говорили смо о неколико таквих случајева, где смо ми кроз амандмане покушали да вам скренемо пажњу да то исправите на време, да

се не бисмо опет бавили у скорије време овим законом. Имате, на пример, предвиђено, када је у питању поступак по жалби за извршење казне у просторијама где осуђено лице станује, ви сте тамо одредили рок у којем се може уложити, односно мора уложити жалба, и то је рок од три дана, али, рецимо, нисте оставили рок суду у којем ће одлучивати по жалби. Па ако је поступак тако хитан, а јесте, и ако се рачуна на дане, онда је ваљда било логично и да одредите – ево, ми смо предложили, на пример, 48 часова – и кратко време за одлучивање.

Али овај конкретан амандман, о којем сад говоримо, односи се на посебан стручни испит за обављање послова у служби за обезбеђење. Ви сте овде написали да запослени у служби за обезбеђење који имају, ви кажете, средњу школу прописану законом итд... Ми смо вам предложили да напишете – завршену средњу школу. Када смо читали овај предлог закона и када смо видели да неко мора да има средњу школу, ми смо мислили, као министар Шарчевић, да мора да има школу, да има зграду школску, јер нисте написали да мора да има завршену средњу школу. И не разумемо у чему је ваш проблем да, рецимо, такав један, ево, рекла бих технички, амандман прихватите.

Није добро, није добро што одбијате наше амандмане. Верујте, и видите и сами, и у расправи са нама а и када су у питању конкретни амандмани које смо вам предложили, да је требало бар пола ових амандмана да прихватите да би вам закони били мало мање лоши од онога какве сте нам предложили. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Радета.

Овај амандман је прихваћен, још једном да поновим.

На члан 12. амандман је поднео народни посланик Петар Јојић.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колега Јојићу.

ПЕТАР ЈОЈИЋ: Даме и господа, господине председавајући, хвала вам што сте ми били омогућили да дам образложење у претходним амандманима о којима сам говорио када сте ви председавали.

Није ми јасно зашто је министар Кубуровић реаговала када сам ја рекао да ли има кршења људских права у затворима у Србији. Ево, нисам добио ниједан одговор, министар ћути. Питао сам – колико је у току 2018. године било осуђеника који су стекли право на коришћење условног отпуста? Две трећине. Поставио сам шест-седам питања, али, ево, нажалост, нисам добио одговор. То министра, изгледа, и не интересује.

Ја сам ово желео да поставим у доброј намери. ДОС-ов режим је човека држао у затвору неосновано, а његова молба је 17 месеци стајала у фиоци неког од судија „жутих“. Према томе, ја сам упутио питања која се тичу озбиљних ствари када су у питању осуђена лица.

Када је у питању претходни Закон о спречавању корупције, дата је могућност одлагања примене, неуобичајено, и не видим ниједан разлог. Господин Мартиновић као професор, као доктор права, зна шта је *vacatio legis*. Е, мислим да ово не може да се уклопи у то начело основно. Правило да се одлаже, да буде примењен овај закон тек септембра месеца 2020. године. Мислим да је ово неуобичајено.

И за вас, госпођо Кубуровић – када ћете одлучити о мом посланичком питању које сам поставио? Када ћете поставити лифт у Вишем јавном тужилаштву у Пожаревцу, које је смештено у голубарник, па инвалиди и болесна лица као странке које долазе у то тужилаштво иду на штакама и уз помоћ грађана? Ја сам имао прилику да једнога носим од приземља до голубарника, па вас молим, кад је Вучић изградио тунеле на километре, е, и ви очекујем да ћете изградити овај лифт.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Јојићу.

Реч има министар правде Нела Кубуровић.

Изволите.

НЕЛА КУБУРОВИЋ: Захваљујем.

Што се тиче права осуђених лица у српским затворима, ја могу са поносом да констатујем да тамо апсолутно нема кршења људских права. То су констатовале и међународне организације које су посећивале затворе, и Одбор за тортуру и нечовечно поступање са осуђеним и притвореним лицима, скупштински одбор, Заштитник грађана. Тако да, што се тиче заштите права осуђеника, мислим да су она на највишем нивоу и апсолутно немате ни жалби које су упућене од стране осуђених које то говоре.

Што се тиче вашег питања а односи се на број условних осуда, свакако ћемо кроз посланичка питања да вам доставимо тачне и прецизне податке, али просек на годишњем нивоу од укупног броја осуђених лица која издржавају казну је да судије у 10% одобре условни отпуст.

И само мала исправка. Верујем да читате други закон, где је одложена примена. Овај закон ступа на снагу од дана објављивања у „Службеном гласнику“. Тако да је вероватно био неки пропуст.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, госпођо Кубуровић.

(Петар Јојић: Реплика.)

Немате право, господине Јојићу. Прецизно вам је одговорила министарка. Помно сам слушао. Нисам правник, али дозволите ми, ево, у проценат вам је говорила.

(Петар Јојић: Говорила је о другом закону.)

Нећете се онда сложити, сигурно. Хвала вам.

На члан 13. амандман, са исправком, поднео је народи посланик Александар Шешељ.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 14. амандман је поднео народни посланик Петар Петровић.

Влада и Одбор за правосуђе, државну управу и локалну самоуправу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 14. амандман је поднео народни посланик Немања Шаровић.

Да ли неко жели реч?

Изволите.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Ја желим реч, господине Маринковићу, али у складу са Пословником сте дужни и мом колеги Петру Јојићу да дате право на реплику јер је министар погрешно протумачила његово излагање, апсолутно. И нема разлога, ево, завршавамо ову расправу, и нема разлога да се сада крше та основна посланичка права.

Дакле, у складу са чланом 14, каже – посебни стручни испити за обављање послова у служби за обезбеђење који су до ступања на снагу овог закона пријављени, окончаће се најкасније до почетка примене овога закона прописима који су важили у време подношења пријаве.

Ја сам поднео амандман на тај члан. Мислим да ту треба да стоји – до датума утврђеног решењем, јер сваком запосленом који треба да полаже стручни испит донето је решење и у том решењу стоји до када је неопходно положити стручни испит. Нема ни једног јединог законског разлога да се прави разлика у односу на оне који су досад полагали тај стручни испит и да се онима који сад треба да га полажу дају неки веома дуги рокови. А питање је када ће почети примена овог закона. Ви сте одредили један рок. Могуће је да ће у међувремену бити нових одлагања и да ће то можда бити за неколико година.

И друга ствар, да вам укажем још једанпут колико су лоши ови предлози закона. Знате, постоји нешто што се зове објашњење појединачних решења. Госпођо Кубуровић, ако ме пратите. И погледајте шта пише као објашњење за решење у члану 14. Каже – Предлогом закона прописано је..., па поновљен овај члан закона. Када се објашњавају појединачна решења, ту морају стајати разлози зашто је потребно, зашто је добро, зашто је неопходно да решење законско буде управо тако. Ако ово прихватимо, ви онда можете за сваки члан закона рећи – ево због тога, па преписати оно што сте дали као предложено законско решење. То што ви предлагете нешто у закону, то није аргумент ни за шта. Ви морате аргументима бранити то решење и рећи – због тога и тога је то неопходно.

А вас, господине Маринковићу, још једанпут молим, да се не би господин Јојић јављао по Пословнику, да му у складу са Пословником омогућите та два минута за реплику.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Нема потребе. Били смо коректни током ове седнице.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Ма он има потребу. Ја знам да ви немате, али он има. А има и право, што је још битније, у складу са Пословником.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Ја водим, ипак, седницу. Хвала вама на покушају да допринесете.

На члан 15. амандман је поднео народни посланик Петар Петровић.

Влада и Одбор за правосуђе, државну управу и локалну самоуправу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 17. амандман је поднео народни посланик Петар Петровић.

Влада и Одбор за правосуђе, државну управу и локалну самоуправу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

Пошто смо завршили претрес о свим амандманима, закључујем претрес Предлога закона у појединостима.

Пошто смо обавили претрес Предлога закона у начелу и појединостима, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу закона у начелу, појединостима и у целини.

Сада прелазимо на део одређивања дана за гласање.

Сагласно члану 87. став 5. Пословника Народне скупштине, одређујем уторак, 21. мај 2019. године, са почетком у 10.00 часова, као дан за гласање о тачкама дневног реда Пете седнице Првог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2019. години.

Овим путем се захваљујем министру правде Нели Кубуровић и њеним сарадницима и свим народним посланицима на раду на овој седници. Хвала.

(Седница је прекинута у 17.00 часова.)